

Prijs 35 cent

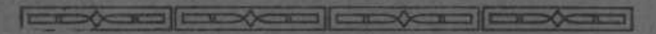
De Protocollen van de Wijzen van Sion

Tekstvertaling
van
Jan Stoutenburg

Met inleiding en slotbeschouwing van
Dr. P. Molenbroek

2de 10 duizendtal

Uitgave van het Comité tot bestudeering van het Joodsche vraagstuk.

Uit de beginselverklaring:

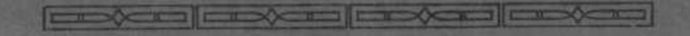
Het Comité tot bestudeering van het Joodsche vraagstuk is de eenige onpolitieke organisatie in Nederland, die haar aandacht uitsluitend wijdt aan de machtspositie van het Jodendom en de gevaren, welke hieruit voor ons volk voortvloeien.

HET COMITÉ STREEFT NAAR: een wettelijke regeling van het Joodsche vraagstuk, waarbij de Joden geen posities mogen innemen, met behulp waarvan zij ook maar den geringsten invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische, politieke en cultureele leven van ons land.

Vraagt gratis proefnummer van het officieel orgaan:

„DE MISTHOORN"

Gezichtslaan 1 - Driebergen

Prijs 35 cent

De Protocollen van de Wijzen van Sion

Tekstvertaling
van
Jan Stoutenburg

—

Met inleiding en slotbeschouwing van
Dr. P. Molenbroek

═

2de 10 duizendtal

Uitgave van het Comité tot bestudeering van het Joodsche vraagstuk

Ontstaan der Protocollen van de Wijzen van Sion

door dr. P. Molenbroek

De Protocollen der Wijzen van Sion hebben al heel wat stof doen opwaaien, en beroering onder de Joden en niet-Joden teweeggebracht. Langen tijd scheen het, alsof het Jodendom zich niet veel aan hun bekend worden gelegen liet liggen, totdat in Rusland in Febr. 1917 de mensjewiki (gematigde socialisten) onder leiding van den vrijmetselaar Prins Lwow en van den Jood Kerenski (eigl. Aron Adler geheeten, of Aron Kirbis, maar naar zijn arischen stiefvader Kerensky genoemd) aan het bewind kwamen, om in Oct. 1917 door de bolsjewiki, onder Lenin, opgevolgd te worden. Zoowel door Kerensky als door Lenin werden heftige vervolgingen tegen de bezitters van exemplaren der Protocollen ingesteld. Overal, vooral ook ten plattelande hadden inbeslagnemingen plaats, en zij, die het bezit van exemplaren trachtten te verheimelijken, werden met den kogel gestraft. Een nieuwe druk van het geschrift, begin 1917 door den Russischen professor Nilus te Petersburg bewerkt en uitgegeven, werd op last van Kerensky, toen de exemplaren reeds verpakt aan het station te Petersburg ter verzending gereed lagen, totaal verbrand en vernietigd.

Over het ontstaan van het geschrift het volgende: Vast staat, dat exemplaren ervan omstreeks 1901 in Rusland en waarschijnlijk ook in Frankrijk bekend waren. Butmi, in 1901, en Nilus, in 1905 bezorgden de eerste Russische uitgaven, en bovendien liet Kruschewan de Protocollen in 1903 ook in het Russische blad „Snamja" afdrukken.

De titels, waaronder die verschillende uitgaven verschenen, liepen meestal zeer uiteen. Butmi gaf zijn uitgave den titel: „De vijanden van het menschengeslacht" en de uitgave van Nilus van 1905 droeg den titel: „Het groote in het kleine, en de Antichrist als de meest nabijzijnde politieke mogelijkheid." De naam „Protocollen der Wijzen van Sion" kwam het eerst voor in een omstreeks 1901 door Nilus verworven Fransch manuscript.

Zooals hierboven reeds aangegeven, namen de Joden tot 1917 het verschijnen en de herdrukken der Protocollen in Rusland niet heel tragisch op. Butmi's eerste uitgave werd klaarblijkelijk na de verschijning in 1901 door de Joden spoedig opgekocht, en verdween dus uit den boekhandel; een dergelijk lot ondergingen enkele herdrukken, waarvan de laatste in 1907 verscheen. In de Russisch-Joodsche litteratuur werden ze doodgezwegen en — wat voor het volgende zeer belangrijk is — van de Tsaristische regeering en haar organen zijn nooit pogingen uitgegaan om de Protocollen onder het volk te verspreiden. Eerst na 1919, toen in het overige Europa vertalingen ervan verschenen, in Duitsche, Engelsche, Fransche, Poolsche, Amerikaansche, enz. uitgaven, ontstond er eenige beroering, waarvan in 1921 de Londen-

sche „Times" zich tot tolk maakte: 8 Mei 1921 had het blad reeds geschreven:

Wat beteekenen deze protocollen? Zijn ze echt? Welk boosaardig complot kan deze plannen gesmeed hebben en juicht nu over zijn overwinning? Zijn ze vervalscht? Vanwaar dan die griezelige profetische gave, die al ten deele in vervulling is gegaan, voor een deel nog haar vervulling tegemoet gaat? Hebben we al die treurige jaren door gevochten om de geheime organisatie der Duitsche wereldheerschappij (sic!) op te blazen, en te vernietigen, om achter deze een nog veel gevaarlijker, want nog veel geheimere, te ontdekken? Zijn we door inspanning van elken vezel van ons volkslichaam aan een Pax Germanica ontkomen, om ons aan een Pax Judaïca te onderwerpen?"

Maar zie, weldra kon het schrikwekkende spook door dezelfde Times ontmaskerd worden. Want reeds in Aug. 1921 verschenen in dat blad drie artikelen (16, 17 en 18 Aug.), waarin werd aangetoond, dat de Protocollen ten deele overeenstemden met, ja zelfs afgeschreven waren van een Fransch werk, in 1864 te Brussel verschenen: „Dialogues aux Enfers entre Machiavel et Montesquieu, ou la Politique de Machiavel au 19-ième siècle. Par un contemporain" [1]) En zoozeer was het blad met deze vondst van zijn correspondent te Constantinopel verblijd, dat het de griezelige profetische gave van de schrijvers van Dialogues en Protocollen, en al wat daaraan vastzat, voor goed vergeten was tot op den huidigen dag.

„Vervalsching!" riepen de Joden in buiten- en binnenland en de gewillige half versufte niet-Joodsche volken riepen het hun na. Ook de Nederlandsche pers! De N.R.Ct. gaf zich zelfs de moeite een artikel van Mej. Dr. Charlotte A. van Manen over de Protocollen in haar nummer van 9 Juli 1933 te doen opnemen. Naarstiglijk werden hierin de niet met de waarheid strookende beweringen van de Times en van verschillende Fransch-Joodsche bladen overgenomen, niettegenstaande reeds in 1921 door Mme L. Fry in het tijdschrift „La vieille France" en in 1922 door Mgr. E. Jouin in „Les Protocols des Sages de Sion" nieuw licht over deze zaak was verspreid. Een uitgebreide litteratuur bestond reeds in 1933, die echter door de schrijfster in de N. R. Ct. van 9 Juli 1933 was versmaad, zooals bij een mondeling onderhoud ten volle bleek. Onnoodig te zeggen, dat diezelfde houding door het overgroote deel der Pers tot heden bleef ingenomen.

Bij een tweede uitgave van de bovengenoemde „Dialogues" in 1868 maakte zich als schrijver daarvan Maurice Joly bekend, en zoodra nu bleek, dat tusschen de Dialogues en de Protocollen inderdaad een zekere gelijkenis bestond, haastten zich de Joden om te verklaren, dat Maurice Joly geen Joodsch bloed had, maar met zijn voorouders in Zuid-Frankrijk tot de onvervalscht katholieke geloovigen behoorde. Bovendien werd door het Jodendom spoedig na de verschijning

[1]) Samenspraken in de onderwereld tusschen Machiavelli (Italiaansch staatsman, 1469—1527, die in zijn staatsleer aan den vorst het recht toekende tot elke trouwbreuk en wreedheid, indien dit voor de bereiking van zijn doel, de vorming van een Italiaanschen eenheidsstaat noodig zou zijn) en Montesquieu, Fransch staatsman, 1679—1755, die het constitutioneele koningschap voorstond.

der Dialogues het gerucht verspreid, dat deze als spotschrift op Napoleon III bedoeld waren. Inderdaad gaf deze bewering in de laatste regeeringsjaren van den Keizer aanleiding tot een strafzaak, en Joly werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden veroordeeld.

Nasporingen, die na 1920 verricht werden, hebben echter aan het licht gebracht:

1° dat Joly's voorouders Marranen (tot het katholieke geloof overgegane Spaansche Joden) waren;

2° dat hij, in 1831 geboren, na advocaat te Parijs geworden te zijn, zeer bevriend werd met Karl Marx en Isaäc Crémieux, den stichter van de Alliance Israélite Universelle, en sterke revolutionnaire neigingen had; de gelijkenis van zijn portret met dat van Karl Marx (eigenlijk Mardochai geheeten), beide in Fleischhauer's „Rapport voor het Bernes proces" voorkomende, is treffend.

3° dat hij aan de Commune te Parijs in 1871 een werkzaam aandeel nam, en ook daarna nog als revolutionnair werkzaam bleef;

4° dat bij zijn dood in 1878 (door zelfmoord) Gambetta, de Fransch-Joodsche „gloeiende patriot" de lijkrede hield ter huldiging van den Joodsch-maçonnieken revolutionnair.

Het vermoeden ligt dus voor de hand, dat de in 1865 en 1868 uitgegeven „Dialogues" van Joly, wel verre van een spotschrift op Napoleon III te zijn, *als propagandageschrift voor de communistische woelingen te Parijs* bedoeld waren, die weldra, in 1871 zouden uitbreken.

De situatie is derhalve, na hetgeen in 1933—'35 te Bern gebleken is, zóó:

De „Dialogues" van Joly zijn een communistisch propagandageschrift ter voorbereiding der beoogde communistische revolutie in Frankrijk in het voorjaar van 1871;

De „Protocollen" zijn een communistisch-bolsjewistisch propagandageschrift ter instructie van de voorbereiders der bolsjewistische wereldrevolutie, die als einde van den wereldoorlog gedacht was.

Overigens is merkwaardig, wat door het Jodendom om het ontstaan der Protocollen en om de Dialogues heen geborduurd werd.

1. De Protocollen zouden een vervalsching zijn, omdat ze van de Dialogues afgeschreven werden. In werkelijkheid vormden de Dialogues voor den schrijver der Protocollen den grondslag voor zijn wereldplan; deze bevatten een uitwerking van de denkbeelden in de Dialogues voorkomende, aangepast aan den meer modernen tijd.
2. De wijze, waarop Philip Graves, de Times-correspondent te Constantinopel, de Dialogues ontdekt zou hebben, is al heel weinig geloofwaardig: hij zou dit boek van een uit Rusland gevlucht riddergoedbezitter, wiens naam niet mag genoemd worden, ontvangen hebben om het te Londen te doen onderzoeken; deze Rus zou het boek weer van een anderen uit Rusland gevluchten Rus, een gewezen lid der geheime Russische Politie, die bij zijn vlucht een aantal boeken had meegenomen, gekocht hebben, en bij het lezen ervan werd de riddergoedbezitter getroffen door de overeenstemming van den tekst met de Protocollen. Eerst bij het daarna te

Londen verrichte onderzoek zou gebleken zijn, dat het boek de Dialogues van Joly bevatte, aangezien het Britsch Museum een exemplaar daarvan in zijn bezit heeft. Vreemd is hierbij o.a., dat een beambte der geheime Russische politie, die onder het communistische régime uit zijn land vlucht, daarbij juist meevoert een boek, dat in inhoud overeenstemt met een in Rusland bekend boek, op het bezit waarvan de doodstraf stond. Meer gewoon is voor een vluchteling, dat zijn geheele boekerij thuis wordt gelaten.

Als, zooals het Jodendom beweert, de geheime Russische politie de Protocollen in navolging van de Dialogues gemaakt had, waarom heeft dan de beambte van die politie den riddergoedbezitter niet meegedeeld, om welk belangrijk boek het bij dien koop ging?

In Fleischhauer's Gutachten zum Berner Prozess worden nog verschillende andere plaatsen in het sprookje van den Constantinopelschen Times-correspondent aangevoerd, die op misleiding wijzen.

Veel waarschijnlijker is, dat het Jodendom zelf, ziende hoezeer de Protocollen de belangstelling der gojim hadden gaande gemaakt, en vreezende, dat te eeniger tijd toch het verband met de Dialogues zou worden vastgesteld, zelf het geheim van dit verband heeft prijsgegeven, om onmiddellijk daarop met den kreet „Vervalsching!" te kunnen optreden en Dialogues en Protocollen tegelijkertijd als niet-Joodsche geschriften aan de kaak te stellen. Hun hoop om op die manier eenmaal te meer de gojim te kunnen beetnemen, is een tijdlang maar al te goed in vervulling gegaan.

3. Kenmerkend is nog het volgende voorval met de Protocollen. Toen Gottfried zur Beek (pseudoniem voor den officier Müller von Hausen) de eerste Duitsche vertaling van het oorspronkelijke Russische document van Nilus in het licht gaf, liet de Joodsche Pers overal verkondigen, dat de Protocollen een uitvinding van Gottfried zur Beek waren. Er bestond — zoo lieten zij verspreiden — zelfs geen Russisch origineel; en toen zur Beek aanbood het bewijs te leveren, dat het Russisch origineel in zijn bezit was, heette het van Joodsche zijde weer, dat zur Beek ook het Russische manuscript vervalscht had, d.w.z. dat deze het eerst kortelings zelf had samengesteld, en daarna een ouden aanschijn er aan had gegeven. Nu verklaarde de uitgever van Zur Beek's vertaling, dat deze vergeleken kon worden met een ander origineel Russisch exemplaar, dat zich sedert 1906 in de bibliotheek van het Britsche museum onder Nr. 3926 d 17 bevond. Het Jodendom, klaarblijkelijk niet voornemens, hoe dan ook, den strijd op te geven, richtte vervolgens tot het Britsch Museum de vraag, of zich daar onder Nr. 3296 d 17 (men lette op de verwisseling der cijfers) de bewuste Russische uitgave der Protocollen bevond. En toen het antwoord, dat op die vraag ontvangen werd, ontkennend luidde, werd dit antwoord door de Joden wereldkundig gemaakt. Maar in de nieuwe uitgaven der Protocollen liet zur Beek een door een notaris gewaarmerkte verklaring van den Engelschen bibliothecaris, gedateerd 23 Juni 1928 opnemen, dat inderdaad het Russische origineel der Protocollen sedert 1906 onder Nr. 3926 d 17 in het Britsch Museum aanwezig was.

De Joodsche aanvrager bij de Engelsche bibliotheek had zich niet ontzien bij zijn aanvraag te Londen de cijfers 2 en 9 te verwisselen.

Nadat het vraagstuk van het ontstaan der Protocollen in 1921 eenmaal gesteld was, en de Joden met hun verklaring, dat men daarbij te doen had met een ergerlijke vervalsching, eenig succes meenden te kunnen boeken — immers de geheele internationale Joodsch-maçonnieke pers had haar gewillige hand geleend om die verklaring wereldkundig te maken, terwijl ze door diezelfde pers als in alle opzichten geloofwaardig werd voorgesteld — scheen het, alsof de strijdbijl voorloopig opgeborgen zou worden. Toch had het Jodendom buiten den waard gerekend, want in Frankrijk kwamen nieuwe onderzoekingen licht brengen omtrent het betwiste punt. Hier hadden het tijdschrift „La Vieille France" en de „Revue Internationale des sociétés secrètes" in 1921 twee nieuwe uitgaven van de Protocollen doen verschijnen, terwijl ook Amerika door twee nieuwe uitgaven in de jaren 1920 en 1921 zijn vermeerderde belangstelling begon te toonen. Hier was het vooral de automobielkoning Henry Ford, die in zijn weekblad „The Dearborn Independent" de aandacht op het Joodsche gevaar in verband met de Protocollen vestigde. Hoewel het Jodendom met alle mogelijke middelen, waaronder sterke economische druk een belangrijke plaats innam, Ford tot intrekking van zijn artikelen en van zijn boek „The International Jew-a Worldproblem" wist te bewegen, zette dit boek (in Duitsche vertaling bij het Hammer-Verlag te Leipzig verschenen met den titel „Der internationale Jude, ein Weltproblem"), zijn zegetocht door de geheele wereld onverminderd voort.

In „La vieille France" was het Madame Fry, die in het vraagstuk der Protocollen nieuw leven bracht, door den Joodschen leider en schrijver Asher Ginzberg (Achad Haäm) als den waarschijnlijken samensteller der Protocollen aan te wijzen. Haar opstel (April 1921) droeg den titel „Sur l'authenticité des Protocols, Achad Haam et le Sionisme". Haar oordeel was gegrond op de overweging, dat de samensteller der Protocollen een man van groot gezag in het Jodendom moest zijn, aangezien alleen een der leiders de richtlijnen voor de wereldactie der Joden kon vaststellen. Als zoodanige leiders kwamen allereerst in aanmerking Theod. Herzl met zijn vriend Max Nordau en verder nog Asher Ginzberg.

Theod. Herzl, die het initiatief genomen had tot het bijeenroepen van het eerste Zionistische Congres te Bazel in 1897, had als doel van dit congres gesteld de stichting van een algemeen Tehuis voor het Jodendom in Palestina. Tijdens de besprekingen op dat congres kwam aan het licht, dat het in de bedoeling lag, dat Tehuis alleen in te richten voor die Joden, die zich in hun tegenwoordige woonplaatsen niet konden of niet wilden assimileeren met de overige bevolking; immers een overbrenging van alle Joden ter wereld naar Palestina zou een onmogelijkheid zijn; bovendien genoten de Joden in verschillende landen de volledige burgerrechten en andere voorrechten, waarvan de betrokkenen veelal geen afstand zouden willen doen. Een geanimeerd debat hierover voerde tot het besluit, dat het den Joden in alle landen vrij zou staan zelf te beslissen, of zij al dan niet naar Palestina zouden verhuizen.

Aanvankelijk trachtte het Jodendom te ontkennen, dat Ginzberg

in 1897 te Bazel op het congres was geweest. Het gedrukte verslag over het congres bevat geen woord over Ginzberg's optreden in de vergadering, hoewel zijn naam op de presentielijsten voorkwam. En het is toch zeker moeilijk aan te nemen, dat een leidende figuur, als Ginzberg was, die te Odessa (in 1889) een geheime Zionistenliga had gesticht met den naam Bene Mosheh (zonen van Mozes), waarin hij volgens Mad. Fry de richtlijnen voor de Joodsche wereldactie ontwikkelde, van Odessa naar Bazel zou gereisd zijn zonder in de Zionistenvergadering het woord te voeren. In the Jewish Encyclopedia, Bd V blz. 671, vindt men dan ook (in afwijking van het gedrukte verslag van het congres) omtrent Ginzberg: In Augustus 1897 nam hij deel aan het Zionistisch congres te Bazel, maar voerde hij oppositie tegen de meeste denkbeelden van Herzl. De oppositie tegen het „politieke zionisme" van Herzl, die hij later in het blad Hashiloah voortzette, dateert van genoemd congres. Hij zelf was de stichter van wat hij noemde het „moreele Zionisme".

Dat Ginzberg inderdaad een der belangrijkste, zoo niet de belangrijkste Joodsche leider was, volgt o.a. hieruit, dat hij in den zomer van 1900 door het Palestina-comité naar Palestina werd gezonden om rapport uit te brengen omtrent de Joodsche kolonies aldaar, welk rapport in druk werd uitgegeven. In Aug. 1922 was hij spreker op het Zionistische congres te Minsk in Rusland voor de Joodsche kultuur en de verjonging van Israël door middel van het Zionisme, welke speech eveneens werd uitgegeven en verspreid. De Jewish Encyclopedia vervolgt dan: „Ginzberg is de beroemdste Joodsche schrijver van thans. Het essentieele verschil tusschen zijn Zionisme en dat van Herzl bestaat hierin, dat Ginzberg afziet van het economische en politiek standpunt van Herzl, ten einde te bewerken, dat het Jodendom al zijn krachten zal inspannen om in Palestina een autoritair centrum van den Joodschen geest en de Joodsche kultuur te vestigen, als kiem van een georganiseerden Joodschen staat".

Volgens „L'univers Israélite" van 18 Oct. 1932 werkte een ander bekend Joodsch leider, (Ginzberg was toen reeds overleden), M. Goldmann, op het algemeene Joodsche congres Ginzberg's denkbeeld uit met de woorden: „We moeten het judaïsme politiek organiseeren, als volk. Over al de grenzen heen zullen we één natie vormen, en als natie moeten we ons telkens in een congres vereenigen."

Verschillende bladen in Frankrijk, Engeland, de Vereenigde Staten en Duitschland namen de beweringen van „La Vieille France" omtrent Ginzberg's auteurschap van de Protocollen over: o.a. de Völkischer Beobachter te München van 19 Mei 1921 en het „Deutsche Tageblatt" van graaf Reventlow van 23 Aug. 1921. Ginzberg diende nu van zijn verblijfplaats Londen uit een aanklacht in tegen de redacties van beide bladen wegens „smadelijke beleediging". Daar Ginzberg's woning daarbij niet was aangegeven, eischten de beschuldigden vóór de behandeling een zekerheidsstelling van de zijde van den aanklager, waarop Ginzberg's Joodsche advocaat in München, Dr. H. Strauss, de aanklacht introk met het argument, dat Ginzberg inmiddels naar Palestina was verhuisd. Hoewel dit feit op waarheid berustte — „La Vieille France" had nl. een paar maanden te voren een bericht opgenomen over den intocht van den Zionistenleider Ginzberg in Jeruzalem, die aldaar met vorstelijke praal was ontvangen — was

toch het gebruik maken daarvan niet in staat om den ernst van Ginzberg's aanklacht te verhoogen.

Het proces tegen graaf Reventlow eindigde in 1923 met een vergelijk, aangeboden door Ginzberg's advocaat te Berlijn, Sammy Gronemann, die n.l. van een voortzetting van het proces afzag, omdat hij binnenkort zou bewijzen, dat Ginzberg niet de samensteller der Protocollen kon zijn. Dit bewijs is Gronemann echter tot heden schuldig gebleven.

Keeren we nog een oogenblik terug tot de artikelen van Mad. Fry in „La vieille France", dan ontleenen we daaraan nog, dat de Protocollen een onderwerp van bespreking zouden hebben uitgemaakt op het eerste Zionistencongres te Bazel in 1897. Een vrij uitvoerige legende werd hieraan verbonden. De leider der Russische geheime politie n.l., Ratschkowsky te Parijs, die de Joden nooit al te zeer vertrouwd had, zou een spion naar Bazel hebben gezonden, die daar een der Joodsche deelnemers aan het congres zou hebben omgekocht, om de door het congres vastgestelde richtlijnen voor de Joodsche wereldactie, die hij als vertrouwelijke zending naar Frankfurt moest overbrengen, voor eenige uren gedurende de reis af te staan. Deze bode zou het manuscript tijdens de overnachting in een kleine stad hebben afgestaan; in allerijl werd door de agenten der Russische geheime politie een afschrift ervan gemaakt, dat vervolgens naar Petersburg werd doorgezonden. De haast, waarmee een en ander gepaard ging, zou de onvolledigheid der bestaande uitgave van de Protocollen verklaren.

Intusschen hebben de Joden bij alle voorkomende gelegenheden ontkend, dat die richtlijnen, d.z. dus de Protocollen, op het Zionistencongres te Bazel in 1897 ooit in behandeling zijn gekomen. Bij de processen, die vóór korten tijd te Bern omtrent de Protocollen gevoerd zijn, waren eenige oudere Joden, die aan het eerste Zionistencongres hadden deelgenomen, alsmede eenige stenografen en persverslaggevers, die daarbij tegenwoordig geweest waren, als getuigen opgeroepen ten einde de verklaring af te geven dat de Protocollen te Bazel niet in behandeling zijn gekomen.

Voor deze schijnbare tegenstrijdigheid wordt de oplossing gevonden in het „Gutachten zum Berner Prozess" van den leider van den „Weltdienst" te Erfurt, Ulrich Fleischhauer. Het is dezen onderzoeker n.l. gelukt aan te toonen, dat de Zionistische congressen, die in het openbaar gehouden worden, bijna steeds tezelfder plaatse begeleid worden door geheime bijeenkomsten van de leden der Joodsche vrijmetselaarsloge „B'ne Brith" (Zonen des Verbonds), waartoe alle Joden van aanzien en autoriteit behooren, en het ligt voor de hand, dat in deze geheime vergaderingen de zoo belangrijke richtlijnen voor de Joodsche wereldactie van den grooten leider Ginzberg in bespreking gekomen en vastgesteld zijn.

Hiermee is dan het ontstaan der Protocollen en hun geschiedenis volkomen verklaard. Dat dit niet naar den zin van het Jodendom kon zijn, blijkt uit zijn voortdurende pogingen, om de onechtheid dier zeer bezwarende documenten langs gerechtelijken weg alsnog te doen vaststellen, hetgeen hem echter ten slotte nog nooit gelukt is. We besluiten daarom deze inleiding met een verslag van het zoogenaamde

Berner Proces, dat gedurende de jaren 1933—1937 voor het Zwitsersche gerecht werd gevoerd.

Het eerste Berner Proces 1933—1935

Toen de omstandigheden den Joden gunstig schenen, besloten zij de vraag omtrent de echtheid der Protocollen langs een slinkschen omweg voor het Zwitsersche gerecht te brengen. Allereerst scheen hun het door hen gekozen tijdstip daarvoor gunstig, omdat alle personen, die aan de samenstelling der Protocollen meegewerkt konden hebben, of omtrent hun wording wellicht inlichtingen zouden kunnen geven, overleden waren: Herzl was reeds in 1904 gestorven, Nordau in 1923 en Ginzberg den 2den Januari 1927. Ook de mannen der geheime Tsaristische politie, Ratschkowsky en de zijnen, alsmede Nilus, Gottfried zur Beek, Theod. Fritsch, enz., waren overleden. Bovendien zou de behandeling te Bern geschieden voor een alleen rechtsprekend rechter, een politierechter, die in Zwitserland door verkiezing, evenals bij een parlementslid geschiedt, wordt aangewezen, en deze rechter was toevallig de den Joden welgezinde en onder Joodschen invloed staande marxist Meyer.

Dies diende de Zwitsersche Joodsche gemeente een aanklacht in tegen den jeugdigen nationalist Sylvio Schnell, die exemplaren van de Protocollen in het openbaar te koop had aangeboden. Het Jodendom motiveerde die aanklacht met de bewering, dat die verkoop strafbaar zou zijn als vallende onder art. 114b der verordening tegen den verkoop van „Schundlitteratur" (onzedelijke lectuur).

Door deze aanklacht hoopte nu het Jodendom te bereiken, dat de Protocollen door den rechter tot „Schundlitteratur" zouden gestempeld worden.

Bij de behandeling voor den politierechter Meyer verzochten de Joodsche aanklagers 21 getuigen te dagvaarden, waaraan gevolg werd gegeven. Ter terechtzitting verschenen daarvan 15. Van de zijde der aangeklaagde partij werd de dagvaarding van 33 getuigen verzocht, terwijl bij elk van dezen de reden voor de dagvaarding was vermeld. De rechter wees echter de oproeping van al deze getuigen à décharge zonder meer af.

Bleven dus bij de behandeling der zaak alleen 15 getuigen à charge over, die dan ook in de zittingen van 29—31 Oct. 1934 verhoord werden. Dat deze getuigen een gunstigen indruk maakten, of zelfs konden maken, kan ten aanzien van een aantal hunner niet gezegd worden. Tot de leden van deze keurbende behoorden o.a. de hoofdgetuige Prinses Radziwill, omtrent wie het Parijsche blad „La Tribune Juive" 7 April 1921 het volgende had meegedeeld: „Door een gelukkig toeval had men ontdekt, dat de Prinses tot de weinigen behoorde, die het manuscript der Protocollen te Parijs gezien hadden, voordat het nog naar Rusland verdween, en in de wereld verbreid werd. Zij zou het manuscript tijdens zijn vervaardiging door de agenten der Russische geheime politie onder haar eigen oogen gehad hebben. Zij wist ook, wie de geestelijke vader van het geschrift geweest was en vermeldde in verband daarmee den naam van generaal Orgewsky. Dat vaderschap ging terug tot 1884, maar het document werd — alles volgens „Tribune Juive" — later weer opgeborgen in de ar-

chieven der geheime Russische politie te Parijs. Na de tegenslagen in den Russisch-Japanschen oorlog werd het pamflet opnieuw te voorschijn gehaald, en aan drie agenten der geheime Russische politie: Ratschkowsky, Manassewitsch-Manuïloff en Golowinsky ter omwerking voor den Tsaar gegeven. Met hare eigen woorden vertelde de Prinses nu verder (volgens de „Tribune Juive"):

„Dat was in de jaren *1904* en *1905*. Ik woonde te dien tijde in Parijs. Golowinsky bezocht mij, en toonde me op zekeren dag een manuscript, waaraan hij met Ratschkowsky en Manuïloff samenwerkte. Hij vertelde, dat in dit werk de samenzwering der Joden tegen den wereldvrede werd uiteengezet. Om dit geheele plan moesten we geweldig lachen, maar Golowinsky was heel trotsch op zijn werk. Mijn vrienden en ik hebben het manuscript dikwijls gezien. Het was in het Fransch gesteld en op geelachtig papier geschreven met verschillende handen. Ik herinner me nauwkeurig, dat op de eerste bladzijde een groote blauwe inktvlek was. Later hoorde ik, dat dit manuscript in het boek van Sergei Nilus was opgenomen."

Prof. Nilus te Petersburg schreef zelf hierover in zijn uitgave der Protocollen van 1911: „In het jaar *1901* kwam ik in het bezit van een manuscript, en deze betrekkelijk kleine verhandeling was bestemd, een diepe wijziging in mijn kijk op de wereld te voorschijn te roepen, zooals in het menschelijk hart alleen door een goddelijke bestiering kan geschieden. Het was met een wonder te vergelijken, evenals wanneer een blinde ziend wordt. Dit manuscript was getiteld „De Protocollen der Wijzen van Sion"; ik kreeg het van den overleden adelsmaarschalk Alexis Nikolajewitsch Suchotin, later Vice-Gouverneur van Stawropol."

De overeenstemming met het verhaal van Prinses Radziwill is niet groot, noch wat de tijdsopgaven betreft, die beslist met elkander in strijd zijn, noch wat de handelende personen aangaat. Maar tevoren was er al een ernstige kink in den kabel gekomen: 14 April 1921 hield n.l. de bekende Russische revolutionnair Burzew, een groot Jodenvriend, zich in zijn orgaan „Cause Commune", Nr. 273, met de verklaring van Prinses Radziwill bezig, hoewel hij reeds tevoren verklaard had, de Protocollen als een vervalsching te beschouwen; maar een kleine rectificatie in Radziwill's verklaring achtte hij toch noodig: Burzew schreef n.l.: „Ratschkowsky was in de jaren 1904-1905 niet in Parijs, daar hij nog vóór den Russisch-Japanschen oorlog uit den Russischen staatsdienst ontslagen en uit Parijs teruggeroepen was. Deze jaren leefde hij in Rusland onder politietoezicht, en kon hij dus noch Golowinsky, noch Manuïloff ontmoeten."

Deze Burzew behoort tot de 15 getuigen, die door den rechter Meyer te Bern in 1934 verhoord zijn. Evenwel ook overigens kan de getuigenis der Prinses, zooals uit het volgende blijkt, niet van groote waarde zijn. Volgens het tijdschrift „La Vieille France" van 24—31 Maart 1921 is zij halfjodin, en wel de kleindochter van den vroegeren houder der speelbank te Monte Carlo: Edmond Blanc. Hieraan heeft zij haar spreek- en schrijftalent te danken. Maar er is meer. In het boek „Waters flowing Eastwards" vertelt Mevr. L. Fry omtrent de Prinses het volgende:

„De Prinses Katharine Radziwill werd 30 April 1902 op een ernstig bedrog betrapt, waardoor zij £ 3000 had bemachtigd. Volgens

de „Times" van 16 en 29 April en van 1 Mei 1902 werd zij om die reden tot 2 jaar gevangenisstraf veroordeeld. 13 Oct. 1921 diende het Embassy Hotel te New York een aanklacht tegen haar in wegens het niet voldoen van een hotelrekening van 1239 dollar, en 30 Oct. daarop werd zij gearresteerd, daar ook het Shelbourne Hotel te New York een achterstallige vordering indiende van 352 dollar („New York World" van 14 en 31 Oct. 1921).

Ziedaar de hoofdgetuige der Joden te Bern inzake het Protocollenvraagstuk.

Een tweede „belangrijke" getuige aan Joodsche zijde was de Franschman du Chayla, die langdurig in Rusland had geleefd, aldaar theologie had gestudeerd, en sedert 1914 in het Russische leger diende. 1918—1919 vocht hij in het Wit-Russische leger tegen de bolsjewiki. Ook hij verhaalde in „La Tribune Juive" (van 14 Mei 1921), wat hij omtrent de Protocollen zeide te weten: Hij zou in *1909* Nilus hebben leeren kennen, die hem het manuscript der Protocollen (N.B. er bestonden toen reeds lang verschillende gedrukte uitgaven daarvan!) zou getoond hebben, en daarbij gevoegd, dat dit document de constitutie van het Koninkrijk van den Anti-Christ bevatte. Het papier was volgens du Chayla geelachtig, en op de eerste bladzijde bevond zich een paarse inktvlek Nilus zou hebben toegegeven, dat hij het document van generaal Ratschkowsky had gekregen. Ten slotte verklaarde du Chayla, dat Nilus reeds in *1901* in het bezit van dat geschrift op geel papier met paarse vlek was, hetzelfde document, dat volgens Prinses Radziwill eerst in 1904 onder haar oogen door de drie hierboven genoemde Russische geheime agenten gemaakt was!

Later bleek, dat du Chayla in 1920 door een Russisch krijgsgerecht zwaar bestraft, maar daarna door generaal Wrangel begenadigd was. Ook andere ongunstige gegevens omtrent dezen getuige stonden den Bernschen rechter ter beschikking.

Een derde getuige, Prof. Sergei Swatikow, van Joodsche zijde gedagvaard, schreef in 1921 („Tribune Juive", 26 Aug.) het volgende — na eerst verklaard te hebben, dat hij de Protocollen als een vervalsching beschouwde: „Aangezien ik een onderzoek had in te stellen omtrent de werkzaamheid der Russische politie in het buitenland — en wel als commissaris der voorloopige regeering te Petersburg — kan ik bevestigen, dat Golowinsky agent der geheime Russische politie in het buitenland geweest is sedert 1892, en van 1890 tot *1900* te Parijs heeft geleefd."

Ook Golowinsky moet dus uit het zoo treffende verhaal van Prinses Radziwill geschrapt worden.

Nadat de 15 getuigen van Joodsche zijde in Oct. 1934 allen gehoord waren, trad een pauze in het proces in, om den deskundige, die voor de beklaagden zou optreden, den overste Fleischhauer, gelegenheid te geven zijn rapport op te stellen. Die tusschentijd werd door de verdediging en andere belangstellenden benut, om een onderzoek omtrent de juistheid der reeds afgelegde verklaringen in te stellen, met het resultaat, dat de verdediger Dr. Ruef namens zijn cliënt aanklachten wegens het afleggen van een valsche getuigenis voor het gerecht indiende tegen de 10 volgende getuigen:

Burzew, du Chayla, Swatikow, Nikolajewsky, Miljukof, Sliosberg, Weizmann, Ehrenpreis, Abner en Bodenheimer.

De rechter echter en het Openbaar Ministerie wezen al deze aanklachten af (behalve die tegen Burzew), met het motief, dat „politieke, wetenschappelijke en persoonlijke waardeeringen en meeningsuitingen geen feiten zijn...... Zij kunnen ook niet op hun objectieve juistheid onderzocht worden."

Dit, die objectieve juistheid, was het echter juist, waarop de bovengenoemde belangstellenden en juristen hun onderzoek hadden gericht, dat in het werkje „Das Berner Fehlurteil" van den Hongaarschen jurist Dr. Stephan Vass is opgenomen.

Het overige deel van het proces, dat zich eerst in het voorjaar van 1935 afspeelde, bestond in pleidooien van de drie gedurende het proces benoemde deskundigen: Prof. Baumgarten (theoloog) van de universiteit te Bazel: den hooggradigen vrijmetselaar Loosli, die reeds toen hij door den rechter als „boven de partijen staande deskundige" benoemd werd, een zeer onjuist en vooringenomen boek ter verdediging van het Jodendom had geschreven; en den overste b.d. Ulrich Fleischhauer. In een gedurende eenige dagen voortgezette zeer doorwrochte rede toonde de laatstgenoemde, die aan de zijde der aangeklaagden stond, aan, dat de bewijzen voor de ONechtheid der Protocollen, door de beide andere deskundigen en door de getuigen der Joodsche aanklagers bijeengebracht, volkomen onjuist, of minstens opzettelijk verdraaid waren. Daarentegen voerde Fleischhauer zelf een zestal uitvoerig gedocumenteerde bewijzen vóór de echtheid der Protocollen aan, die alle in het in druk verschenen Gutachten zijn opgenomen.

Maar de uitspraak van den rechter — zoo had een Joodsch blad te voren geschreven — stond alreeds vast: Van Fleischhauer's bewijzen werd door rechter Meyer niet de minste notitie genomen en, zich bij Loosli's beweringen aansluitende, verklaarde hij de Protocollen tot „Schundlitteratur" en veroordeelde den beklaagde Schnell tot een geringe boete en tot het dragen van een deel der proceskosten.

Het tweede Berner Proces, eind October 1937

Het Jodendom kraaide na Walter Meyer's uitspraak victorie, en liet niet na deze, groot opgemaakt, wereldkundig te maken. Intusschen had echter reeds de advocaat van Sylvio Schnell, Dr. Ruef, hooger beroep tegen het uitgesproken vonnis bij het hoogste Zwitsersche Gerechtshof aangeteekend.

We zullen hier in het kort den loop van het tweede Berner Proces weergeven: Voor het oppergerechtshof, uit 3 leden bestaande: den President Peter en de assessoren Imer en Ludwig, alle drie gegradueerde beroepsrechters, met den Procureur-Generaal Loder en den secetaris Zürcher, verschenen 27 Oct. 8 uur voormiddags de beklaagden Silvio Schnell, wegens het verspreiden der Protocollen, en Theodor Fischer, leider van den „Bund nationalsozialistischer Eidgenossen" wegens het schrijven en doen verspreiden van een artikel: „Schweizer Mädchen hütet Euch vor schändenden Juden". Eerstgenoemde was in eerste instantie tot 20 frs. boete, benevens vergoeding van 7000 frs. proceskosten; Fischer tot 50 frs. boete en 18000 frs. proceskosten-vergoeding veroordeeld.

Voor de beklaagden traden evenals in het eerste Proces als advocaten Dr. Ruef en Dr. Ursprung, advocaten te Bern op, voor de Joodsche aanklagers Prof. Matti en Dr. Brunschwig te Bern.

Nadat enkele inleidende formeele voorstellen en besprekingen afgedaan waren, verkreeg Dr. Ruef het woord, die het gerechtshof verzocht het in eerste instantie gevelde vonnis te vernietigen, omdat van de daarbij gevoerde verhandelingen geen voldoende rechtsgeldige protocollen zijn opgemaakt en 2. de daarbij door de Joden overgelegde, door de Sovjets verschafte documenten niet voldoende gelegaliseerd waren. Verder staat nog vast, dat de rechter in eerste instantie alle door de verdediging aangevraagde getuigenverhoor heeft afgewezen, zoodat de in de eerste plaats bij alle rechtspraak geldende grondstelling „audiatur et altera pars" (ook de wederpartij worde gehoord) werd geschonden.

Omtrent de kwestie der echtheid of vervalsching der Protocollen stelt Dr. Ruef vast: De getuigenis van Prinses Radziwill en haar vriendin Mevr. Hurblut, zijn van a tot z niet alleen vol tegenstrijdigheden, maar ook beslist valsch. De door den deskundige Loosli uit de Lenin-bibliotheek overgelegde photocopie betreft een geschrift, dat in werkelijkheid niet bestaat. Onder die omstandigheden kan natuurlijk aan geen enkel der door de Sovjetregeering ingezonden documenten eenige waarde voor het proces worden toegekend. En eindelijk zijn door Prof. Büttner te Weenen in de door den advocaat der aanklagers Dr. Lifschitz overgelegde vertaling dier Sovjet-acten verschillende onjuistheden van beteekenis vastgesteld.

Nog verschillende andere fouten worden door Dr. Ruef naar voren gebracht, en wel in de rapporten der deskundigen Loosli en Prof. Baumgarten, die zich beiden geheel op de valsche getuigenissen van Prinses Radziwill en Graaf du Chayla baseeren.

Het spel, dat Loosli in zijn rapport met het jaartal 1905 gespeeld heeft, de eigenmachtige verandering van dat getal, kan niet door den beugel. En eindelijk, wat het begrip „Schundlitteratur" in art. 14 van de Berner wet voorkomende betreft, uit de debatten bij de vaststelling van dat artikel gevoerd, blijkt duidelijk, dat dit begrip daar uitsluitend op erotische geschriften en op geen enkel ander soort litteratuur betrekking heeft. In den officieelen Franschen tekst van art. 14 is dan ook Schundlitteratur met „publications immorales" weergegeven.

Dr. Ruef richtte ten slotte het verzoek tot het gerecht, de uitspraak in eerste instantie te vernietigen, en de zaak daarheen terug te verwijzen, eventueel den beklaagde Schnell vrij te spreken onder toekenning van een schadeloosstelling en de aanklagers eindelijk tot de totale onkosten te veroordeelen. De tweede aangeklaagde, die zijn eigen verdediging voerde, kwam tot een dergelijk verzoek.

Dr. Ursprung vulde dit betoog nog aan met de opmerking, dat bij de behandeling in eerste instantie het gewicht der debatten wederrechtelijk meer op de **echtheid** der Protocollen dan op de schending van art. 14 der Berner wet tegen „Schundlitteratur" werd gelegd. De eenige vraag, waarom het moest gaan, was: Schenden de Protocollen de Schundlitteraturwet? De houding der Joodsche aanklagers bij het eerste proces beteekende een misbruik maken van de justitie voor politieke doeleinden. Het was bovendien met de alge-

meene rechtsgrondslagen in strijd, dat dergelijke verhandelingen voor den politierechter gevoerd worden. Een bewijsvoering over de echtheid der Protocollen kan hier niet worden toegelaten. Het uitgesproken vonnis is derhalve zoowel formeel als materieel onhoudbaar.

Het requisitoir van den Procureur-Generaal was in de eerste plaats een onverholen kritiek op het eerste proces.

Het moest erkend worden, dat zooals de verdediging had aangevoerd, de door den eersten rechter benoemde deskundige Loosli geenszins als boven de partijen staande beschouwd kon worden, daar deze zijn standpunt reeds in een voor het eerste proces verschenen werk had doen kennen. Wat de wanverhouding betreft tusschen de 2 boeten resp. van 20 en 50 frs. en de ontzaglijke bedragen in de onkosten bij te dragen: 7000 resp. 18000 frs., deze dient onvoorwaardelijk veranderd te worden.

Naar het gevoel oordeelende zou men wellicht geneigd zijn de protocollen als Schundlitteratur te beschouwen, maar rechtens niet, en kunnen ze zelfs in geen geval onder de Schundlitteratur gebracht worden. De Protocollen mogen een Hetzschrift van beleedigend karakter zijn, in elk geval zou dan echter de bestrijding daarvan op breedere basis behooren te geschieden, b.v. door een verbod van den verkoop in den boekhandel.

De Procureur-Generaal stelt derhalve voor:

1. Het vonnis in eerste instantie niet te casseeren, maar:
2. Schnell volledige vrijspraak te verleenen;
3. De kosten zijn door den staat te dragen;
4. Fischer schuldig te verklaren wegens zijn artikel „Schweizer Mädchen hütet Euch vor dem Juden, dem Schänder";
5. De hem in eerste instantie opgelegde boete van 50 frs. worde gehandhaafd;
6. Fischer's aandeel in de kosten van het proces worde op 200 frs. vastgesteld.

Tot zijn pleidooi overgaande wist Dr. Brunschwig, voor de aanklagers optredende, het niet verder te brengen dan tot een herhaling van een reeks van reeds lang afgedane grove onwaarheden, waarvoor men eenvoudig de schouders zou ophalen, als het hierbij niet verklaringen voor het gerecht gold.

Steeds — aldus Dr. B. — waren zekere kringen geneigd de Joden voor alle misstanden verantwoordelijk te stellen en tot zondebok te verklaren. Ook zouden volgens Dr. B. alle uitgaven der Protocollen onderling verschillen, en niets anders dan grove leugens bevatten, en eindelijk — Dr. B. blijkt voor geen klein geruchtje vervaard — zouden de Protocollen in werkelijkheid volkomen in strijd zijn met den Joodschen geest!! (Men zie over het tegendeel Fleischhauer's Gutachten blz. 62—235).

Volgens Dr. B.'s conclusies dragen de Protocollen volkomen het karakter van Schundlitteratur in den zin van art. 14 der wet, aangezien ze tot Jodenvervolgingen aanleiding zouden hebben gegeven. (zie over de onwaarheid van deze bewering Fleischhauer's Gutachten blz. 43—47, benevens de uitspraken van verschillende getuigen, met de daarop geleverde kritiek, ook in Stefan Vasz: Das Berner Fehlurteil); zij zouden dus verruwend werken of gewerkt hebben. Met een pathetische ontboezeming omtrent het schoone en verhevene, dat het

Joodsche volk de menschheid heet geschonken te hebben, eindigt Dr. Brunschwig.

De tweede raadsman der Joodsche aanklagers, Prof. Matti, verstout zich tot de bewering, dat indien de woorden van art. 14b der Berner wet een veroordeeling der beschuldigden niet toelaten, een ruimere interpretatie van die woorden, door het gerechtshof te geven, aan het recht ten goede zou komen. Maar verder dan tot het uitmaken van de Protocollen, zonder eenig argument, voor „het brutaalste en meest schaamtelooze maakwerk" kwam de professor niet.

Na repliek van den Procureur werd de zitting van Donderdag 28 Oct. gesloten; de uitspraak had plaats Maandag 1 November te 14.30 uur. Uit dit vonnis halen we hier een en ander aan:

De beide aangeklaagden werden vrijgesproken van het hun ten laste gelegde; de proceskosten van eerste en tweede instantie komen ten laste van den staat, uitgezonderd 100 frs., door den beklaagde Fischer voor het proces in eerste instantie bij te dragen wegens het artikel „Schweizer Mädchen, enz."

In deze vrijspraak is wel een zeer strenge veroordeeling te zien, niet alleen van het in eerste instantie gevelde vonnis, maar ook van het beleid door den marxistischen politierechter bij die procesvoering betoond. **Want in de motiveering van het vonnis wordt gezegd, dat de politierechter het eerste proces op paden had gevoerd, die met de Zwitsersche justitie niets te maken hadden. De rechtsstrijd omtrent de echtheid der Protocollen behoorde bij het gerecht te Bern niet thuis;** het ging alleen om het al of niet schenden van art. 14 der Schundlitteratur-wet.

Ook hadden de deskundigen niet door de partijen benoemd mogen worden.

Weliswaar — zoo luidt het in de uitspraak verder — waren de Protocollen in staat om den lezer tot een tegenstander van het Jodendom te maken, maar als een prikkel tot verruwing, of als een gevaar voor de zedelijkheid konden ze niet gelden. Het Bondsgrecht staat op het standpunt, dat een geschrift niet al daarom kan verboden worden, omdat het iets pijnlijks voor de Joden bevat. De vraag, waarop het aankomt, is of er een aansporing tot een strafbare handeling te vinden is; alle overige vraagstukken toch mogen in de Zwitsersche pers vrij behandeld worden.

Toen de uitspraak in het tweede Berner Proces Maandag 1 November 1937, des namiddags te 2.30 u. had plaats gehad, verscheen er reeds 's namiddags te 5 u. in de Joodsche Pers, o.a. in „Het Vaderland" en in de marxistische bladen: „Het Volk", „Vooruit" en „Voorwaarts" — zonder dat het vonnis nog in de Nederlandsche Pers bekend gemaakt werd — in diezelfde Pers een bericht met het opschrift „Internationale Joodsche kringen tevreden over het Berner Proces". Dit bericht heette afkomstig uit Genève, uit „de kringen van de Joodsche Internationale Beweging te Genève".

De bedoeling van dit 43-regelige bericht was duidelijk. Men was in die kringen in het geheel niet tevreden met de uitspraak, maar het Jodendom wilde vóór de verspreiding van het vonnis den juisten indruk daarvan bij de overige volken voorkomen, door nog

voor de officieele tekst van de uitspraak bekend werd, een valschelijk geflatteerde, volkomen onware beschouwing daarover de wereld in te zenden. Werd dan de officieele tekst later door de Joodsche groote pers in een bedekt hoekje weggestopt, dan was immers het begeerde doel bereikt. Prompt verscheen dit bericht dan ook, acht regels groot, in het avondblad van 2 November.

We zullen dit Joodsche vóórbericht hier niet herhalen, maar alleen op één zin daaruit de aandacht vestigen: „Alléén op dezen grond" — n.l. dat de Berner verordening tegen de verbreiding van onzedelijke geschriften blijkens de geschiedenis niet op politiek-onzedelijke lectuur, doch uitsluitend op sexueel-onzedelijke litteratuur betrekking heeft — „was een veroordeeling van de beklaagden niet mogelijk, doch het Gerechtshof te Bern heeft in het vonnis uitdrukkelijk verklaard, dat de Protocollen van de Wijzen van Sion door den niet gerechtvaardigden en onbehoorlijken uitval tegen de Joden, zonder voorbehoud als onzedelijke litteratuur in den algemeenen zin van het woord moet beschouwd worden". En op dezen zin laten de Joodsche kringen te Genève dan volgen: „Het vonnis van het Gerechtshof te Bern geeft aan de aanklagers dus de gewenschte moreele veroordeeling van de Protocollen".

Deze in strijd met de waarheid uit den Joodschen duim gezogen beweringen zullen nu tot in lengte van dagen door het Jodendom worden aangevoerd om hun nederlaag te Bern voor de volgzame gojim in een overwinning om te tooveren.

Dr. h. c. Henri Polak was de eerste der Joodsche leiders, die dit kunststuk in de Arbeiderspers van 7 April '38 volvoerde, en hij zal zeker ook niet de laatste zijn.

---

voor de officieele tekst van de uitspraak bekend werd, een [illegible] [illegible] beschrijving [illegible] de [illegible] te zenden. Werd dan de officieele tekst later door de Joodsche groote pers [illegible] [illegible], [illegible] het begeerde doel bereikt. [illegible] in het buitenland [illegible].

We zullen [illegible] voorts niet [illegible] [illegible] gevolgen [illegible] grond — [illegible] dat de Berner veroordeeling tegen de verbreiding van [illegible] [illegible] [illegible] Bern [illegible] het vonnis [illegible] van de Wijzen van Sion [illegible] tegen de Joden [illegible] worden. En op dezen [illegible] de Joodsche [illegible] te Genève [illegible]. Het vonnis van het [illegible] te Bern geeft aan de [illegible] [illegible] verbreiding van de Protocollen.

Deze [illegible] de Joodsche [illegible] door het Jodendom worden [illegible] te Bern voor de [illegible] [illegible].

Dr. [illegible] Pollak was de eerste der Joodsche leiders, die dit [illegible] in de Arbeiderspers van 7 April '36 [illegible], en hij zal [illegible] [illegible].

De Protocollen van de Wijzen van Sion

EERSTE PROTOCOL.

1. Laten we elk gepraat vermijden, maar iedere gedachte afzonderlijk onderzoeken en den toestand door vergelijkingen en gevolgtrekkingen onder de loupe nemen. Ik zal ons systeem zoowel volgens ons gezichtspunt uiteenzetten als volgens dat der niet-Joodsche opvatting.
2. Het staat vast, dat de menschen met slechte instincten veel grooter in aantal zijn dan die met goede. Daarom bereikt men betere resultaten, als men de menschen met geweld en bangmakerij regeert, dan met geleerde uiteenzettingen.
3. Ieder mensch streeft naar de heerschappij: iedereen zou graag dictator worden, als hij er de kans toe zag en slechts weinigen zijn bereid hun eigen belang aan het gemeenschappelijk welzijn op te offeren.
4. Wie heeft de roofdieren, die men menschen noemt, in toom gehouden? Wie heeft hen tot nog toe geleid? Tot aan het begin van de sociale orde hebben zij zich onderworpen aan het ruwe en blinde geweld; later aan de wet, die niets anders is dan dat zelfde geweld, alleen in anderen vorm. Ik trek hieruit de conclusie, dat volgens de natuurwet het recht in het geweld ligt.
5. De politieke vrijheid is geen feit, alleen maar een idee. Men moet deze idee kunnen verwerkelijken, zoodra men de volksmassa's door het lokaas van een denkbeeld op zijn hand moet brengen, indien zij de bedoeling hebben om de heerschende partij omver te werpen. Dit vraagstuk is gemakkelijk op te lossen, als de tegenpartij haar macht put uit de vrijheidsidee — het zoogenaamde liberalisme — en ter wille van deze idee iets van haar macht prijsgeeft. Op dat oogenblik zal onze leer triomfeeren: zoodra de teugels van het bewind zijn los geraakt, worden ze krachtens de natuurwet direct door andere handen gegrepen, omdat het blinde geweld van de massa geen dag zonder leider kan zijn; de nieuwe macht treedt eenvoudig in de plaats van de vroegere macht, die door het liberalisme van haar kracht werd beroofd. In onzen tijd is de macht van het goud in de plaats gekomen van de heerschappij der liberale regeeringen. Er was echter een tijd, dat men aan God geloofde.

6. De vrijheidsidee is niet te verwerkelijken, want niemand is in staat om er het juiste gebruik van te maken. Men behoeft het volk slechts korten tijd zichzelf te laten regeeren en het zelfbestuur verandert al heel gauw in teugelloosheid. Vanaf dit oogenblik ontstaan er twisten, die spoedig tot sociale oorlogen leiden; de staten gaan in vlammen op en hun heele grootheid valt tot asch ineen.

7. Of een staat zich nu al uitput onder de werking van zijn eigen schokken of dat zijn binnenlandsche twisten hem aan vreemde vijanden overleveren, in ieder geval kan hij als reddeloos verloren worden beschouwd: hij is in onze macht. De heerschappij van het kapitaal, dat geheel in onze handen is, komt hem dan voor als een reddingsanker, waaraan hij zich goedschiks of kwaadschiks moet vastklampen, wil hij niet ten onder gaan.

8. Wanneer iemand volgens liberaal standpunt zulke overwegingen voor immoreel zou houden, dan vraag ik hem: Als iedere staat twee vijanden heeft, één in zijn eigen boezem en één vreemden, en wanneer het hem veroorloofd is om zonder eenige moreele consideratie tegen den vreemden vijand alle strijdmiddelen aan te wenden, b.v. door hem zijn aanvals- en verdedigingsplannen niet bekend te maken of hem 's nachts of met overmachtige strijdkrachten aan te pakken, waarom — vraag ik — zouden zulke middelen tegenover den veel gevaarlijker vijand, die de sociale orde en den welstand verstoort, immoreel zijn?

9. Kan iemand met gezond verstand hopen om de volksmassa's met succes te leiden door vermaning of overreding, wanneer aan het volk, dat slechts oppervlakkig denkt, de vrijheid tot tegenspraak is gegeven, die — ofschoon zij zinloos is — het volk verleidelijk voorkomt?

10. Deze menschen laten zich uitsluitend leiden door hun bekrompen verlangens, hun bijgeloovige beschouwingen, hun gebruiken en overleveringen en hun intuïtieve principes; zij zijn de speelbal van de strijdende partijen, die zich zelfs tegen de verstandigste overeenkomst verzetten.

11. Iedere beslissing van de massa hangt van toevalligheden af; ze heeft geen flauw begrip van de geheime kunst der politiek, neemt daardoor heel dwaze beslissingen en legt zoodoende de kiem van de anarchie in de regeering.

12. Politiek heeft met moraal niets gemeen. Een heerscher, die zich door de moraal laat leiden, handelt niet politiek en zijn gezag berust op zwakke grondslagen. Wie heerschen wil, moet gebruik

maken van list en huichelarij. Hoogstaande eigenschappen van een volk, zooals oprechtheid en rechtschapenheid, zijn in de politiek alleen maar zonde, want zij stooten de koningen gemakkelijker van hun troon dan zelfs de machtigste vijand. Zulke eigenschappen mogen dan al de kenmerken van de niet-Joodsche staten zijn, wij mogen ze in geen geval tot richtsnoer nemen.

13. Ons recht ligt in het geweld. Het woord recht is een leeg, ondefinieerbaar begrip. Het zegt alleen maar: Geef mij, wat ik wil, opdat ik daardoor kan bewijzen, dat ik de sterkere ben.

14. Waar begint het recht, waar eindigt het? In een staat, waar de macht slecht georganiseerd is, waar de wetten en de regeering ten gevolge van de tallooze rechten, die het liberalisme in het leven heeft geroepen, onmachtig zijn geworden, vind ik een nieuw recht: namelijk door mij volgens het recht van den sterkere op de heele bestaande rechtsorde te storten en ze omver te werpen, de hand op de wetten te leggen, alle instellingen om te vormen en de baas te worden over hen, die aan ons hun rechten — die zij zich door geweld hadden verschaft — hebben overgedragen en van hun macht vrijwillig — uit liberalisme — afstand hebben gedaan.

15. Terwijl tegenwoordig alle machten wankelen, zal onze macht sterker zijn dan elke andere, omdat zij zoolang onzichtbaar zal blijven, totdat zij door geen enkele list meer kan worden ondermijnd.

16. Uit het voorbijgaande kwaad, dat wij nu moeten stichten, zal het goede te voorschijn komen van een onwankelbare regeering, die den regelmatigen loop van het nationale leven, welks raderwerk door het liberalisme werd verstoord, zal herstellen. Het doel heiligt de middelen. Laten wij bij onze plannen minder aandacht besteden aan het goede en het zedelijk hoogstaande, dan aan het noodzakelijke en het nuttige.

17. Voor ons ligt een plan, waarop — zooals bij een krijgsplan — de weg is aangegeven, dien wij niet mogen verlaten zonder gevaar te loopen, het werk van eeuwen in de war te sturen.

18. Om tot ons doel te geraken, moeten wij de gemeenheid, de veranderlijkheid en de wankelmoedigheid van de massa begrijpen en haar onbekwaamheid om de voorwaarden van haar eigen bestaan en haar eigen welvaart in te zien en te waardeeren. Men moet inzien, dat het volk niet oordeelen kan en dan weer naar rechts, dan weer naar links luistert. Een blinde kan een blinde niet leiden, zonder hem in den afgrond te storten. Daarom kunnen de uit het volk omhooggeklommen afstammelingen van het ge-

peupel, al zijn ze ook nog zoo begaafd, door hun gebrek aan inzicht en gevoel voor de hooge politiek, de menigte niet leiden, zonder de heele natie in het verderf te storten.

19. Alleen een persoonlijkheid, die van jongsaf voor de alleenheerschappij is opgevoed, kan de woorden begrijpen, die uit het politieke alfabet worden gevormd.

20. Een volk, dat aan zichzelf, dat wil zeggen aan de parvenu's uit zijn midden, is overgelaten, stort zich door de twist van naar de macht hongerende partijen en de daaruit voortkomende wanorde in het verderf. Is het de massa mogelijk, om rustig en zonder kleingeestige jalouzie te oordeelen of de landszaken te behartigen, die met persoonlijke belangen niet verward moeten worden? Kan zij zich weren tegenover vreemde vijanden? Dat is onmogelijk. Een plan, dat in even zooveel stukken wordt gescheurd als de massa koppen telt, verliest zijn uniformiteit; het wordt onbegrijpelijk en onuitvoerbaar.

21. Alleen een onafhankelijk heerscher kan zijn breed opgezette plannen volvoeren en invloed uitoefenen op het raderwerk van de staatsmachine. Daaruit volgt, dat de regeering van een land, wil zij nuttig en succesvol zijn, alleen in de handen van één enkelen verantwoordelijken man mag berusten. Zonder absoluut despotisme is er geen beschaving; zij is niet het werk van de massa, maar alleen van haar leider, wie deze ook mag zijn.

22. De massa is barbaarsch en zij bewijst dit bij iedere gelegenheid. Zoodra de massa de vrijheid tot zich trekt, verandert deze al heel gauw in anarchie, die de hoogste trap van 't barbarendom is.

23. Zie deze door den alcohol versufte en door het wijngenot stompzinnig geworden dieren, die het recht om onbeperkt te zuipen gelijktijdig met de vrijheid verworven hebben. Wij mogen niet dulden, dat de onzen tot deze lage trap afdalen.

24. De niet-Joodsche volkeren zijn door den alcohol versuft; versuft is hun jeugd door de studie van de klassieken en door vroegtijdige uitspattingen, waartoe ze door onze handlangers in de rijke huizen, zooals b.v. huisonderwijzers, dienstboden, opvoedsters, door onze handelsbedienden en door onze vrouwen in de oorden van vermaak van de niet-Joden, worden verleid. Tot de laatsten reken ik ook de dames van gezelschap, die de liederlijkheid en de luxe van die vrouwen vrijwillig nabootsen.

25. Ons parool is: geweld en arglist. Uitsluitend het geweld zegeviert in de politiek, in het bijzonder dan, als het verborgen is in het voor een staatsman onontbeerlijk talent. Geweld moet de basis zijn, list en huichelarij regel voor de regeeringen, die niet ge-

neigd zijn hun kroon aan de vertegenwoordigers van de een of andere nieuwe macht te verliezen.

26. Dit euvel is het eenige middel om tot het doel, tot het goede te geraken. Daarom mogen wij ons niet laten afhouden van omkooping, bedrog en verraad, zoodra dit voor ons doel dienstig kan zijn. In de politiek moet men eens anders eigendom zonder dralen afnemen, als men door dit middel onderwerping en macht kan bereiken. Onze staat, die den weg van de vreedzame verovering volgt, zal bewerkstelligen, dat de verschrikkingen van ons onontbeerlijk toeschenen, altijd de gevoeligste kanten van den oorlog worden vervangen door de minder opvallende, maar veel meer afdoende terechtstellingen, die voor de instandhouding van de terreur, als middel om tot het doel van de blinde gehoorzaamheid te geraken, noodzakelijk zijn. Rechtvaardige, maar onbuigzame gestrengheid is het belangrijkste machtsmiddel van een staat.

27. Niet alleen ter wille van ons eigen voordeel, maar ter wille van onzen plicht om de overwinning weg te dragen, moeten wij aan het principe van geweld en arglist vasthouden. Deze op berekening berustende leerstelling is net zoo krachtig als de middelen, waarvan zij zich bedient. Niet alleen door deze middelen, maar ook door de niets ontziende gestrengheid van onze leer zullen wij zegevieren en alle regeeringen aan onze opperheerschappij onderwerpen. Het besef, dat wij onbuigzaam zijn, zal voldoende zijn om iedere weerspannigheid te doen ophouden.

28. Wij waren de eersten, die het volk eenmaal de woorden vrijheid, gelijkheid en broederschap toewierpen, woorden, die sindsdien zoo dikwijls door onwetende papegaaien werden nagebrabbeld, die, door deze lokstem van overal vandaan aangetrokken, de welvaart van de wereld, de ware persoonlijke vrijheid, die eens zoo goed tegen den druk van het gepeupel beschermd was, alleen maar verstoorden. Menschen die zichzelf voor verstandig hielden, beseften den verborgen zin van deze woorden niet, voelden niet de tegenstrijdigheid daarin. Zij zagen niet, dat er in de natuur geen gelijkheid is, dat de natuur de ongelijkheid van het verstand, van het karakter, van het vernuft, in afhankelijkheid van haar wetten heeft geschapen. Deze menschen hebben niet begrepen, dat de massa een blinde macht is, dat de door haar gekozen parvenu's in de politiek net zoo blind zijn als de massa zelf, dat de ingewijde, ook als hij een domkop is, regeeren kan, terwijl de niet-ingewijde, al is hij een genie, van de politiek niets begrijpt. Dit alles is den niet-Joden ontgaan.

29. Op deze grondslagen berustten intusschen de dynastieke regeeringen. De vader droeg de geheimen van de politiek aan zijn zoon over, en wel zoo, dat zij zelfs aan de andere leden van de regeerende familie niet bekend werden, opdat niemand het geheim zou verraden. In den loop der tijden ging de beteekenis van de mondelinge overdracht der staatskunst verloren en dit verlies droeg tot het succes van onze zaak bij.

30. Onze slagwoorden vrijheid, gelijkheid en broederschap brachten met behulp van onze geheime agenten heele legioenen in onze rijen, die onze vlaggen met geestdrift droegen. Intusschen waren deze woorden wormen, die aan de welvaart van de niet-Joden knaagden, terwijl zij overal den vrede, de rust en de eensgezindheid verstoorden en de grondslagen van hun staten ondermijnden. Wij zullen later zien, dat dit tot onze zegepraal heeft geleid. Onder andere maakte dit ons mogelijk de belangrijkste troef uit te spelen, namelijk de privileges te vernietigen, die een levensvoorwaarde zijn van den niet-Joodschen adel en de eenige bescherming vormen, die de naties tegenover ons hebben.

31. Op de puinhoopen van den bloeds- en geslachtsadel hebben wij den adel van het vernuft en het geld opgericht. Tot het voornaamste kenteeken van deze nieuwe aristocratie verklaarden wij den rijkdom, die van ons afhankelijk is en de wetenschap, waarvan onze wijzen de richting bepalen.

32. Onze zegepraal werd overigens nog gemakkelijker gemaakt door de omstandigheid, dat wij in den omgang met de menschen, die den menschelijken geest beroerden, zooals b.v. ontvankelijkheid voor weldaden, berekening, begeerte en onverzadigbaarheid in materieele behoeften; elk van deze menschelijke zwakheden is geschikt om de energie te verstikken, terwijl hierdoor de wil van de menschen dienstbaar wordt gemaakt aan hem, die hen van hun energie berooft.

33. Het begrip vrijheid maakte het mogelijk de massa's er van te overtuigen, dat de regeering alleen maar de rentmeester is van den eigenaar van het land, dus van het volk, en dat men dezen bestuurder even gemakkelijk kan verwisselen als een paar afgedragen handschoenen. De afzetbaarheid van de volksvertegenwoordigers bracht dezen in onze macht; hun verkiezing hangt van ons af.

TWEEDE PROTOCOL.

1. Voor onze doeleinden moet het tot elken prijs vermeden worden, dat door oorlogen land wordt gewonnen; iedere oorlog wordt dus op economisch terrein overgebracht en de volkeren zullen de macht van onze overheersching erkennen. Deze stand van zaken levert de tegenstanders uit aan onze internationale vertegenwoordigers, die over millioenen oogen beschikken, welke door geen landsgrenzen worden tegengehouden. Dan zal ons internationaal recht de nationale rechten terzijde stellen en de volkeren net zoo beheerschen als het burgerlijk recht in de verschillende staten de betrekkingen tusschen de onderdanen onderling regelt.
2. De ambtenaren, die wij — met inachtneming van hun geschiktheid tot slaafsche gehoorzaamheid — zullen uitzoeken, moeten van de hoogere staatskunst niets begrijpen. Op deze wijze zullen ze gemakkelijk tot pionnen in ons schaakspel worden gemaakt en zullen ze geheel afhankelijk zijn van onze wijze en geniale raadgevers, die van jongsaf werden opgevoed om de heele wereld te regeeren. Zooals u inmiddels weet, hebben deze vakmenschen van ons de kennis van de regeeringskunst geput uit onze politieke plannen, uit de lessen van de geschiedenis en uit de studie van alle opmerkenswaardige gebeurtenissen. De niet-Joden trekken uit de historie geen practisch nut, maar zij laten zich leiden door de zuiver theoretische kennis, die zij zich eigen hebben gemaakt en die niet tot werkelijke resultaten kan leiden. Wij behoeven ons om de niet-Joden niet te bekommeren. Laten zij nog maar een tijdje voortleven in de hoop op een nieuwe toekomst of in de herinnering aan vergane glorie. Laten zij zichzelf maar wijs maken, dat het geloof aan de theoretische wetten, dat wij hun ingepompt hebben, van de grootste beteekenis is. Tot dit doel versterken wij ononderbroken door middel van onze pers het blinde vertrouwen in deze wetten. De intellectueele niet-Joden zullen trotsch op hun kennis zijn en haar net zoo toepassen, zooals onze vertegenwoordigers hun wijs maken, met de bedoeling hun geest te leiden in de richting, die voor ons noodzakelijk is.
3. Gelooft u maar niet, dat onze beweringen slechts holle phrasen zijn. Kijkt u maar eens naar het succes, dat Darwin, Marx en Nietzsche ons opgeleverd hebben. De ontbindende invloed van deze leerstellingen moest ons ten minste duidelijk zijn.
4. Het is voor ons noodzakelijk met de ideeën, karakters en de moderne geestesrichtingen van de volkeren rekening te houden, ten einde noch in de politiek, noch in de regeering fouten te begaan. Ons systeem, dat aangepast moet worden aan de ge-

aardheid van de verschillende volkeren, waarmee wij in aanraking komen, zal alleen dan succes hebben, als zijn practische toepassing uitgaat van de resultaten, die uit het verleden en tevens uit het heden voortkomen.

5. In de hedendaagsche staten is de pers een groote macht, waarmee men de openbare meening beheerscht. Haar taak is het om te wijzen op de zoogenaamd noodzakelijke eischen, bekendheid te geven aan de klachten van het volk, ontevredenheid te wekken en tot uitdrukking te brengen.

6. De pers belichaamt de zoogenaamde vrijheid. Maar de staten hebben er geen kans toe gezien, zich deze macht ten nutte te maken en dus is zij in onze handen gevallen. Door de pers verwierven wij onzen invloed, maar bleven daarbij toch op den achtergrond.

7. Dank zij de pers, hebben wij in onze handen het goud opgehoopt, ofschoon ons dit stroomen van bloed en tranen in onze gelederen kostte. Ieder offer van onzen kant weegt voor God echter even zwaar als duizenden offers van de niet-Joden.

DERDE PROTOCOL.

1. Ik kan u verzekeren, dat wij thans nog maar weinige schreden van ons doel zijn verwijderd. Nog maar een korte tijd, en de cirkel van de symbolische slang, die het zinnebeeld van ons volk is, zal gesloten zijn. En zoodra de cirkel zich sluit, zullen alle staten van Europa daarin als in een bankschroef geklemd zijn.

2. Spoedig zal de weegschaal van de grondwettelijke instellingen uit haar evenwicht geraken, want wij zullen haar ononderbroken uit haar evenwicht brengen, net zoo lang, tot de balans van de weegschaal versleten is. De niet-Joden dachten, dat ze die stevig genoeg hadden geconstrueerd en wachtten altijd, tot de weegschaal weer in evenwicht zou komen. Maar de draagbalken van den steiger, de regeerende personen, worden door hun ambtenaren gehinderd, terwijl dezen zich door hun onbeperkte en onverantwoordelijke macht tot domheden laten meesleepen. Deze macht hebben zij te danken aan de terreur, die in de paleizen heerschte. Daar de vorsten niet meer onmiddellijk met hun volk in verbinding staan, kunnen zij dit ook geen opheldering meer geven of zich beschermen tegenover hen, die naar de macht hongeren. Zoodra wij de scherpzinnige macht van de vorsten en de blinde macht van het volk van elkaar gescheiden hebben, hebben zij iedere beteekenis verloren, want eenmaal gescheiden, zijn zij even machteloos als de blinde zonder stok.

3. Om de eerzuchtigen tot misbruik van hun macht te verleiden, hebben wij alle krachten tegen elkaar opgezet, terwijl wij hun liberaal streven in de richting van de onafhankelijkheid voerden. Tot dit doel hebben wij tot iedere onderneming aangespoord, hebben wij alle partijen van wapens voorzien, hebben wij de heerschende macht tot mikpunt van alle eerzucht gemaakt. Wij hebben van de staten arena's voor hun partijstrijd gemaakt. Nog korten tijd slechts, en wanorde en ineenstortingen zullen overal hun intrede doen.

4. Onvermoeide kletsers hebben de zittingen van de volksvertegenwoordigingen in redenaarstournooien veranderd. Brutale journalisten en onbeschaamde schrijvers van smaadschriften vallen doorloopend de regeeringsambtenaren aan. Het misbruik van macht leidt ten slotte tot ineenstorting van de grondwettelijke instellingen en onder de slagen van de razend geworden massa stort alles tot puinhoopen ineen.

5. De volkeren zijn door de armoede veel vaster aan den harden arbeid geketend dan eens door slavernij en lijfeigenschap. Hiervan konden zij zich op de een of andere manier bevrijden, maar van de ellende kan men zich niet losmaken. De rechten, die wij in de staatsregelingen hebben opgenomen, zijn voor de massa slechts schijnbare rechten, geen reëele. Alle zoogenaamde rechten van het volk leven slechts in het rijk der fantasie; in de practijk worden zij nooit verwerkelijkt. Wat kan het den over zijn werk gebogen, door zijn lot neergedrukten proletariër baten, als kletsers het recht hebben te spreken, als journalisten het recht hebben om naast ernstige dingen ook allen mogelijken onzin neer te schrijven? Wat beteekent voor het volk een grondwet, waarvan het geen andere voordeelen heeft als de kruimels, die wij het over tafel toewerpen, opdat het op onze vertegenwoordigers stemt? De republikeinsche rechten zijn voor den arbeider een bittere hoon, daar de dwang van den dagelijkschen arbeid hem verhindert om er van te genieten en ze berooven hem alleen van de zekerheid op een vast loon, afhankelijk als dit is van de werkstakingen der ondernemers en der kameraden.

6. Onder onze leiding werd de adel verwoest, die de natuurlijke beschermer en de voedster van het volk was en wiens belangen onafscheidelijk met de welvaart van het volk zijn verbonden. Nadat vandaag aan den dag de voorrechten van den adel te niet zijn gedaan, is het volk onder het juk van rijk geworden woekeraars en parvenu's gekomen, die het onbarmhartig onderdrukken.

7. Wij zullen den arbeider toeschijnen als de bevrijders uit zijn onderdrukking, terwijl wij hem uitnoodigen om toe te treden tot onze legers van socialisten, anarchisten en communisten. Deze groepen helpen wij steeds voort, waarbij wij den schijn aannemen, dat wij hen willen helpen uit een gevoel van broederschap en humaniteit, deze door onze socialistische vrijmetselarij verkondigde principes.
8. De adel, die volgens wettelijk recht de arbeidskracht van de arbeiders opeischte, had er belang bij, dat de arbeiders goed gevoed, gezond en krachtig waren. Ons belang vergt daarentegen de verslechtering van den toestand der niet-Joden.
9. Onze macht berust op den voortdurenden honger en zwakte van den arbeider, omdat hij daardoor aan onzen wil wordt onderworpen en noch kracht, noch energie zal hebben om zich tegen onzen wil te verzetten. De honger verleent aan het kapitaal meer rechten over den arbeider dan destijds de wettelijke macht van de koningen aan den adel kon verleenen. Door nood, afgunst en haat zullen wij de massa's leiden en ons van hun handen bedienen om alles te vermorzelen, wat zich tegen onze plannen verweert.
10. Zoodra het oogenblik van de kroning van onzen wereldvorst gekomen zal zijn, zullen die zelfde handen alles wegvagen, wat ons nog in den weg staat.
11. De niet-Joden hebben het verleerd, om zonder onze wetenschappelijke raadgevingen te denken. Daarom zien zij de beteekenis niet in van bepaalde dingen, die wij ons voorbehouden tot het oogenblik, waarin ons uur gekomen zal zijn: dat namelijk al op de lagere scholen de eenige ware wetenschap moet worden onderwezen, de wetenschap van den socialen opbouw van den staat en van de plaats van den mensch in de maatschappij, welke wetenschap de arbeidsverdeeling en bijgevolg de onderscheiding van de menschen naar stand en beroep bevordert. Iedereen moet onvoorwaardelijk weten, dat er ingevolge de veelsoortige werkzaamheid van de menschen geen gelijkheid is, dat de menschen voor de wet niet in gelijke mate verantwoordelijk kunnen zijn, dat de verantwoordelijkheid van hem, die door zijn handelingen een heele klasse benadeelt, niet dezelfde kan zijn als de verantwoordelijkheid van hem, die door een misdaad alleen zijn eigen eer kwetst.
12. De ware wetenschap van den maatschappelijken opbouw, in welker geheimen wij de niet-Joden inwijden, zal bewijzen, dat de verschillende werkzaamheden tot een bepaalden kring beperkt

moeten blijven, opdat uit de wanverhouding tusschen opvoeding en arbeid geen onverdraaglijke onbillijkheid zal ontstaan. In de erkenning van deze leer zullen de volkeren zich vrijwillig onderwerpen aan de regeerende macht en de door haar ingestelde sociale staatsorde. Bij den huidigen stand der wetenschap en bij de richting, die wij haar gegeven hebben, gelooft het volk blindelings in alles wat gedrukt is en vertrouwt de volksmisleiders, waarmee wij het, dank zij zijn onwetendheid, opgescheept hebben en het staat vijandig tegenover die klassen, die het voor hooger aanziet, terwijl het de beteekenis van de afzonderlijke roeping niet begrijpt.

13. Deze haat zal nog toenemen door de economische crisis, waardoor het beursleven, de industrie en het bedrijf ten slotte lamgelegd worden. Met behulp van het goud, dat geheel in onze handen is, zullen wij met alle verborgen middelen een algemeene economische crisis in het leven roepen en heele legers arbeiders in alle landen van Europa gelijktijdig op de straat gooien. Deze massa's zullen zich dan bloeddorstig storten op hen, die ze in hun eenvoud van jongsaf benijden en die ze dan eindelijk van hun eigendom kunnen berooven.

14. Ons zal men geen kwaad doen, omdat ons het oogenblik van den aanval bekend zal zijn en wij maatregelen getroffen zullen hebben om de onzen te beschermen.

15. We hebben bewezen, dat de vooruitgang alle niet-Joden aan het rijk van het verstand zal onderwerpen. Zóó zal onze machtsheerschappij zijn: zij zal met rechtvaardige gestrengheid alle oproer onderdrukken en alle liberale opvattingen uit de regelingen van het staatkundig leven verdringen.

16. Toen het volk zag, dat men het in naam van de vrijheid de meest verschillende rechten en concessies gaf, verbeeldde het zich de baas te zijn en trok de macht tot zich. Natuurlijk stootte het, zooals iedere blinde, op onoverkomelijke hindernissen. Het ging op zoek naar een leider en daar het niet meer tot het vroegere bewind wilde terugkeeren, legde het zijn macht voor onze voeten neer. Herinnert u zich maar de Fransche Revolutie, welke wij den naam van „de groote" gegeven hebben. De geheimen van haar voorbereiding zijn ons welbekend, want zij was het werk van onze handen. Sinds dat oogenblik hebben wij de volkeren van de eene ontgoocheling in de andere geleid, opdat zij zich van ons zouden afwenden en hun toevlucht zouden zoeken bij den koning uit het geslacht van Sion, dien wij voor de wereld gereed houden.

17. Tegenwoordig zijn wij als internationale macht onkwetsbaar, want zoodra men ons in één staat aanpakt, ondersteunen andere staten ons.

18. De onuitputtelijke gemeenheid van de niet-Joodsche volkeren werkt onze onafhankelijkheid in de hand, zij het dan ook, dat de volkeren voor het geweld op de knieën kruipen of bij zwakheden en fouten onverbiddelijk, maar bij misdaden toegeeflijk zijn, zij het dan ook, dat zij de tegenstrijdigheden van de vrijheid niet willen aannemen, zij het dan ook, dat zij tegenover de gewelddadigheid van een onverschrokken despoot gedwee zijn tot het martelaarschap toe. Zij verdragen van hun tegenwoordige vorsten en ministers alle misbruiken, voor de kleinste waarvan zij twintig koningen onthoofd zouden hebben.

19. Hoe kan men dit verschijnsel verklaren, deze inconsequente gedragslijn van de massa's tegenover schijnbaar gelijksoortige gebeurtenissen? Het kan verklaard worden uit het feit, dat deze dictators het volk door hun vertegenwoordigers laten influisteren, dat, indien zij niettemin den staat schade toebrengen, dit geschiedt om een hooger doel na te jagen, namelijk voor het welzijn van het volk, ten gunste van de broederschap, eensgezindheid en gelijkheid. Het spreekt vanzelf, dat men het volk niet vertelt, dat deze samenvoeging tot één groote eenheid zich pas onder onze heerschappij zal voltrekken. En zoo zien we, hoe het volk den rechtvaardige veroordeelt en den schuldige vrijspreekt, terwijl het zich inpraat, dat het alles mag doen, wat het belieft. Onder zulke omstandigheden verwoest het volk iedere stabiliteit en verwekt het bij iederen stap wanorde.

20. Het woord vrijheid brengt de menschelijke samenleving in strijd met alle machten, zelfs met de natuur en met God. Daarom zullen wij, als wij de heerschappij veroverd hebben, dit woord in het woordenboek van de menschheid doorhalen, omdat het het symbool is van het dierlijke geweld, dat de menschen in wilde beesten verandert. Maar in ieder geval: deze dieren slapen in, zoodra zij door het bloed verzadigd zijn en dan laten ze zich gemakkelijk boeien. Wanneer men hun echter geen bloed geeft, slapen ze niet in en zullen ze vechten.

VIERDE PROTOCOL.

1. Iedere republiek doorloopt verschillende ontwikkelingsphasen. De eerste komt overeen met de eerste dagen van razernij van een met blindheid geslagen mensch, die naar rechts en links waggelt. De tweede phase is die van de demagogie, waaruit de anarchie

ontstaat; deze leidt tot het despotisme en niet naar een wettig, door verantwoordelijkheid gebonden despotisme, maar naar een despotisme, dat verborgen en onzichtbaar, maar toch voelbaar is. Het staat in het algemeen onder leiding van een geheime organisatie, die des te gewetenloozer handelt, als zij in het verborgene werkt met verschillende agenten, wier veelvuldige wisseling niet alleen onschadelijk, maar bovendien voordeelig is, omdat dit de organisatie ontheft van de besteding van haar geldmiddelen ter belooning van langjarige diensten.

2. Wie en wat zou een onzichtbare macht ten val kunnen brengen? Juist hierin ligt de kracht van onze heerschappij. De zichtbare vrijmetselarij heeft slechts ten doel om onze bedoelingen te verbergen. Het krijgsplan van onze onzichtbare macht, ja zelfs haar zetel, zullen voor de wereld altijd onbekend blijven.

3. De vrijheid zou onschadelijk kunnen zijn en in de staten zonder gevaar voor de welvaart der volkeren kunnen worden toegepast, indien zij zou berusten op het geloof aan God en de broederschap van de menschen en indien zij zich verre zou houden van het denkbeeld der gelijkheid, welke in strijd is met de wetten der schepping, waarin het principe van de ondergeschiktheid is vastgelegd. Door zulk een geloof beheerscht, zou het volk onder toezicht van de geestelijkheid vreedzaam en bescheiden aan de hand van zijn zieleherders verder gaan en zich onderwerpen aan de door de Goddelijke voorzienigheid getroffen verdeeling van de aardsche goederen. Om deze reden moeten wij onvoorwaardelijk het geloof verwoesten, het fundamenteele bewustzijn van God en den Heiligen Geest uit de ziel van de Christenen rukken en het geloof vervangen door materieele overwegingen en behoeften.

4. Om den niet-Joden geen tijd te laten tot nadenken en beschouwingen, moeten wij hun gedachten afwentelen op handel en bedrijf. Dan zullen alle volkeren slechts op hun eigen voordeel bedacht zijn en daarbij den gemeenschappelijken vijand niet opmerken.

5. Maar om de vrijheid van de niet-Joodsche samenleving volledig te kunnen ontbinden en vernietigen, moet men de speculatie tot fundament van de nijverheid maken; zoodoende zullen de schatten, die de nijverheid aan den bodem onttrekt, niet in handen van de industrieelen blijven, maar door de speculatie in onze zakken vloeien.

6. De verbitterde strijd om de macht in het economisch leven zal een ontgoochelde, koude en hartelooze samenleving in het leven roepen. Deze samenleving zal absoluut afkeerig zijn van de

hoogere staatskunst en van den godsdienst. De zucht naar het goud zal haar eenige leidraad zijn. Met het goud zal ze een waren eeredienst uitoefenen wegens de materieele voordeelen, die het verschaffen kan. Dan zullen de onderste lagen van de niet-Joden in onzen strijd tegen de intellectueele niet-Joden — onze concurrenten in den strijd om de macht — ons volgen, niet om goed te doen, zelfs niet om rijkdommen te veroveren, maar uitsluitend en alleen uit haat tegen de bevoorrechten.

VIJFDE PROTOCOL.

1. Welken regeeringsvorm kan men geven aan een maatschappij, waarin de omkoopbaarheid overal doorgedrongen is, waarin men slechts met handige streken en bedrieglijke middelen vermogen verwerft, waarin de tuchteloosheid heerscht, waarin de moraal slechts wordt beschermd door bestraffing en strenge wetten, maar niet door vrijwillig aangenomen principes, waarin de gevoelens voor vaderland en godsdienst door wereldburgerlijke beschouwingen worden verstikt? Welken anderen regeeringsvorm kan men aan zulke samenlevingen geven als dien van het despotisme, welken ik u later zal beschrijven?
2. We zullen een stevige centralisatie van de regeering in het leven roepen, om alle sociale krachten bij ons te vereenigen. Door nieuwe wetten zullen we het politieke leven van onze onderdanen regelen als het raderwerk van een machine. Deze wetten zullen langzamerhand alle vrijheden en concessies, die door de niet-Joden werden aangehouden, weer terugnemen. Op deze wijze zal onze heerschappij zich ontwikkelen tot een oppermachtig despotisme, dat te allen tijde en op alle plaatsen in staat zal zijn om den niet-Joden, die zich verzetten of ontevreden zijn, het zwijgen op te leggen.
3. Men zal ons tegenwerpen, dat zulk een despotisme niet in overeenstemming is met de huidige ontwikkeling van de beschaving. Ik zal het tegendeel bewijzen.
4. Zoolang de volkeren in de vorsten de zuivere uitvloeiïng van den Goddelijken wil zien, onderwerpen ze zich zonder morren aan het absolutisme, maar sedert het oogenblik, dat wij hun de gedachte aan hun eigen rechten ingoten, beschouwden zij de vorsten slechts als eenvoudige stervelingen. De goddelijke genade viel van de hoofden der koningen af, en toen wij den volkeren het geloof in God hadden ontnomen, werd de vorstelijke macht op straat gegooid; zij werd als het ware publiek eigendom, waarvan wij ons meester maakten.

5. Verder: De kunst om zoowel de massa's als de menschen afzonderlijk te regeeren met voorgewende theorieën en phrasen, met sociale maatregelen en andere vernuftige middelen, waarvan de niet-Joden niets begrijpen, vormt eveneens een deel van ons regeerings-genie en berust op de juiste ontleding van de begrippen, op nauwkeurige beschouwing en op zoo'n fijn bevattingsvermogen, dat wij op dit gebied geen gelijkwaardige tegenstanders hebben; evenmin kunnen zij zich met ons meten op 't gebied van politieke plannen of met betrekking tot onze eensgezindheid. Alleen de Jezuïeten zouden ons op deze punten kunnen evenaren, maar het gelukte ons, hen in de oogen van de gedachtelooze menigte in waarde te doen dalen, omdat zij een zichtbare organisatie vormen, terwijl wij met onze geheime organisatie in het donker blijven. Wat beteekent overigens de vorst voor de wereld? Is het haar niet hetzelfde, of hij nu het hoofd van de Katholieken is of de vorst uit het geslacht van Sion? Maar ons, het uitverkoren volk, laat deze vraag niet onverschillig.

6. Korten tijd zou een wereldomvattende vereeniging van de niet-Joden ons onder haar macht kunnen brengen; maar in dit opzicht loopen we geen gevaar, want wij zijn beschermd door hun diepgaande oneenigheid, welker wortels niet meer uitgetrokken kunnen worden. Gedurende twintig eeuwen hebben we de persoonlijke en nationale belangen van de niet-Joden met elkaar in strijd gebracht en geloofs- en rassenhaat gekweekt. Daarom zal geen regeering ergens hulp vinden, omdat iedereen gelooven zal, dat een verbond tegen ons haar eigen belangen zou kunnen schaden. Wij zijn reeds te sterk, met ons moet men rekening houden. De regeeringen kunnen vandaag aan den dag nog niet de onbeteekenendste overeenkomst sluiten, zonder dat wij niet heimelijk in het spel zijn.

7. Per me reges regnant, door mij regeeren de koningen. Onze profeten hebben verkondigd, dat wij door God zijn uitverkoren om over de heele wereld te heerschen. God zelf heeft ons de gave geschonken om dit werk te volbrengen. Wanneer het vijandelijke kamp vernuftig zou zijn, dan zou het met ons kunnen vechten. De strijd zou onbarmhartig zijn, zooals de wereld er nog nooit een aanschouwd heeft. De genialiteit van de niet-Joden is echter achtergebleven.

8. Het heele raderwerk van de regeeringsmachine hangt af van één motor, die in onze hand is en deze motor is het goud. De wetenschap van de staathuishoudkunde, door onze wijzen uitgevonden, toont sinds lang de macht van het goud over de tronen aan.

9. Om de vrije hand te hebben, moet het kapitaal het monopolie van handel en industrie bezitten; dit wordt ook al door een onzichtbare hand in alle landen van de wereld verwerkelijkt. Dit voorrecht zal den industrieelen een politieke macht geven, maar het volk onderdrukken.
10. Op het oogenblik is het van meer belang om het volk te ontwapenen, dan om het in den oorlog te voeren; het is van meer belang de opgezweepte hartstochten tot ons voordeel uit te buiten dan ze tot bedaren te brengen, van meer belang om zich meester te maken van de gedachten van anderen en zich er van te bedienen, dan ze ter zijde te stellen.
11. Het wezenlijkste probleem van onze regeering is de publieke opinie door critiek te verzwakken, den menschen het denken af te leeren, omdat het weerleggen tegenstand uitlokt en den geest door holle phrasen zonder zin en begrip op zijwegen te leiden.
12. Te allen tijde hebben de volkeren en de individuen woorden voor daden genomen, want zij vergenoegen zich met den schijn en letten er zelden op, of de beloften in het openbare leven ook vervuld worden. Daarom zullen onze regelingen een aardig uiterlijk hebben, dat met welbespraaktheid de weldaden van den vooruitgang zal aantoonen.
13. We zullen ons de liberale beschouwingen van alle partijen en richtingen toeëigenen en ze overbrengen op onze sprekers, die zoo lang moeten spreken, tot alle toehoorders afgemat zijn en afkeer gevoelen.
14. Om zich van de openbare meening meester te maken, moet men deze vóór alles geheel en al in de war brengen, terwijl men van alle kanten op de meest verschillende manieren onderling tegenstrijdige beschouwingen tot uitdrukking brengt, totdat de niet-Joden geen weg meer weten in den doolhof en ten slotte tot het inzicht komen, dat het het beste is om in politieke kwesties er heelemaal geen meening op na te houden. Op dit terrein heeft het volk niets te maken, het is voorbehouden voor hen, die de leiding hebben. Dat is het eerste geheim.
15. Het tweede geheim, dat voor het succes van onze regeering noodzakelijk is, bestaat daarin, om de fouten, gewoonten, hartstochten en regels van den dagelijkschen omgang zoodanig te vermenigvuldigen, dat niemand meer in den chaos thuis is en de menschen elkaar niet meer begrijpen. Deze politiek zal er ook toe bijdragen in alle partijen tweedracht te zaaien en alle gezamenlijke krachten, die zich niet aan ons willen onderwerpen, te ontbinden; zij zal iedere persoonlijke wilskracht ontmoedigen.

16. Er is niets gevaarlijkers dan de persoonlijke energie; wanneer zij verstand achter zich heeft, is ze machtiger dan millioenen menschen, waaronder we tweedracht hebben gezaaid. We moeten daarom de opvoeding van de niet-Joden daarheen leiden, dat zij van iedere onderneming, die energie vereischt, hun handen in hopelooze onmacht aftrekken.
17. De krachten, die zich onder de heerschappij van onbeperkte vrijheid ontwikkelen, verliezen hun sterkte, zoodra zij op de vrijheid van anderen stuiten; daaruit ontstaan moreele schokken, ontgoochelingen en mislukkingen.
18. Met al deze middelen zullen wij de niet-Joden dermate ontmoedigen, dat zij zich ten slotte gedwongen voelen ons om een internationale regeering te verzoeken, die — zonder aanwending van geweld — in staat zal zijn alle regeeringen van de wereld op te slokken en een opperste regeering te vormen. In de plaats van de tegenwoordige regeeringen zullen wij iets geweldigs neerzetten, dat zich de administrateur van de opperste regeering zal noemen. Zijn handen zullen zich naar alle kanten als tangen uitstrekken en het zal zoo'n kolossale instelling zijn, dat alle volkeren zich aan haar moeten onderwerpen.

ZESDE PROTOCOL.

1. Zeer spoedig zullen we geweldige monopolies oprichten, vergaarbakken van reusachtige rijkdommen, waarvan zelfs de groote vermogens van de niet-Joden op de een of andere manier afhankelijk zullen zijn, en wel zoodanig, dat zij, alsmede het crediet van de staten, reeds den eersten dag na een politieke ineenstorting verdwijnen. Laten de hier aanwezige heeren economen de beteekenis van deze gedachte eens overwegen.
2. We moeten met alle mogelijke middelen de beteekenis van onze opperste regeering tot aanzien brengen, terwijl wij haar doen voorkomen als de beschermer en weldoener van al diegenen, die zich vrijwillig aan haar onderwerpen.
3. De niet-Joodsche adel is als politieke macht verdwenen; daarmee behoeven we geen rekening meer te houden. Maar als grondbezitter is hij nog gevaarlijk voor ons, omdat hij door zijn natuurlijke hulpbronnen onafhankelijk is. Daarom moeten wij hem tot elken prijs zijn landerijen afnemen.
4. Het beste middel hiervoor is om de grondbelastingen te verhoogen, om het grondbezit met schulden te bezwaren. Deze maatregelen zullen het grondbezit in een toestand van onvoorwaar-

delijke afhankelijkheid brengen. De niet-Joodsche aristocraten, die van oudsher niet in staat zijn om zich met weinig tevreden te stellen, zullen spoedig te gronde gericht zijn.

5. Tegelijkertijd moeten wij den handel en de industrie zoo goed mogelijk voorthelpen en in het bijzonder de speculatie, wier voornaamste taak het is om als tegenwicht tegenover de industrie te dienen. Zonder speculatie zou de industrie de particuliere vermogens vermeerderen en den toestand van den landbouw verbeteren, terwijl zij den landbouw zou bevrijden van de schulden, die door de leeningen van de grondbanken zijn ontstaan. De industrie moet den landbouw zoowel van de arbeidskrachten als van het kapitaal berooven en ons door de speculatie het geld van de heele wereld toevoeren. Hierdoor zullen alle niet-Joden tot proletariërs afdalen en zich voor ons buigen, om ten minste nog het recht op het leven te behouden.

6. Om de industrie van de niet-Joden te verwoesten, zullen wij de speculatie en de zucht naar een alles verslindende luxe ontwikkelen.

7. Wij zullen het arbeidsloon verhoogen, zonder dat dit den arbeiders eenig voordeel zou kunnen brengen, omdat we gelijktijdig een prijsstijging teweeg zullen brengen voor alle artikelen van dagelijksch gebruik; als oorzaak zullen wij den achteruitgang van landbouw en veeteelt voorwenden.

8. We zullen verder de grondslagen van de productie ondermijnen, terwijl wij de arbeiders voor de anarchie en den alcohol ontvankelijk maken en met alle middelen de intellectueele klasse van de niet-Joden uit het land verdrijven.

9. Opdat de niet-Joden den waren stand van zaken niet ontijdig zullen inzien, zullen wij onze eigenlijke plannen verbergen achter het motief om de arbeidersklasse te helpen en onze hoogstaande economische principes tot aanzien te brengen.

ZEVENDE PROTOCOL.

1. De vergrooting van de militaire macht en van de politie is een noodzakelijke aanvulling van ons plan. We moeten bereiken, dat er buiten ons in alle staten alleen nog maar proletariërsmassa's, eenige ons toegenegen millionnairs en politie en soldaten zijn.

2. In heel Europa en evenzoo in de andere werelddeelen, moeten we gisting, tweedracht en haat opwekken; daaruit ontstaan twee voordeelen. Eenerzijds zal dit tot gevolg hebben, dat alle landen respect voor ons hebben, daar ze wel weten, dat wij naar believen

wanorde veroorzaken en de orde weer kunnen herstellen. Zoodoende zullen alle landen er aan wennen ons als een noodzakelijk kwaad te beschouwen. In de tweede plaats zullen onze kuiperijen alle draden verwarren, die wij tusschen de regeeringen door middel van de politiek, door middel van economische verdragen of van financieele regelingen hebben gesponnen. Om tot ons doel te geraken, moeten we bij de onderhandelingen en transacties groote sluwheid aanwenden; in de zoogenaamde officieele taal echter zullen we precies omgekeerd handelen en ons eerbaar en tegemoetkomend voordoen. Op deze wijze zullen de volkeren en de regeeringen van de niet-Joden, die we er aan gewend hebben de dingen zoo te zien, zooals wij hun die afschilderen, ons nog als de weldoeners en redders van de menschheid beschouwen.

3. Bij iederen tegenstand tegen ons moeten wij in staat zijn den oorlog te laten verklaren en wel door den nabuurstaat van den staat, die ons heeft durven tegenstreven; zouden de nabuurstaten zich echter verstouten zich tegen ons te vereenigen, dan moeten wij een algemeenen oorlog ontketenen.

4. In de politiek is de zekerste weg tot succes de geheimhouding van de ondernemingen; de handelingen van een diplomaat moeten met zijn woorden niet overeenstemmen.

5. We moeten de regeeringen van de niet-Joden dwingen te handelen volgens dit plan, dat wij in zijn geheele breedte hebben beraamd en dat zijn doel al nadert. Daarbij zullen we ondersteund worden door de openbare meening, waarvan wij ons door de grootmacht „pers" al meester hebben gemaakt. Op weinig uitzonderingen na, waarmee we geen rekening behoeven te houden, is de pers feitelijk al van ons afhankelijk.

6. Om ons systeem van de onderwerping van de niet-Joodsche regeeringen in Europa in één zin samen te vatten: we zullen één van hen onze macht door aanslagen, dat wil zeggen door terreur, doen voelen en als allen zich tegen ons zouden verheffen, dan zullen we hen met Amerikaansch, Chineesch of Japansch geschut antwoorden.

ACHTSTE PROTOCOL.

1. Wij moeten ons meester maken van alle strijdmiddelen, waarvan onze tegenstanders zich zouden kunnen bedienen. We moeten onze toevlucht nemen tot juridische spitsvondigheden en vernuftige interpretaties in alle gevallen, waarin we beslissingen zullen nemen, want het is van belang een besluit in zulke bewoor-

dingen te kleeden, dat het zich voordoet als uiting van de verhevenste grondslagen der moraal en van het recht.

2. Onze regeering moet zich omgeven met alle machtsmiddelen der beschaving, in welker midden zij zal werken. Zij zal publicisten, ervaren rechtsgeleerden, regeeringspersonen en diplomaten tot zich trekken en ten slotte mannen, die op onze vakscholen een afzonderlijk voorbereidend hooger onderwijs hebben genoten.

3. Deze mannen zullen alle geheimen van het dagelijksch leven kennen en de politieke zinswendingen van alle talen begrijpen en zij zullen vertrouwd zijn met het diepere wezen van de menschelijke natuur en haar gevoeligste snaren, die zij zullen moeten bespelen. Tot deze snaren behooren de geestesrichting van de niet-Joden, hun goede en slechte eigenschappen, hun ijver en hun ondeugden en de bijzonderheden van de afzonderlijke standen en beroepen.

4. Het spreekt vanzelf, dat deze krachtige medewerkers van onze regeering niet gehaald moeten worden uit de niet-Joodsche kringen, die gewend zijn hun regeeringsarbeid te verrichten zonder zich om het nut hiervan te bekommeren. De ambtenaren van de niet-Joden teekenen zonder te lezen; ze doen hun dienst ter wille van eigen voordeel of uit persoonlijke eerzucht.

5. We zullen onze regeering met een heele wereld van economen omgeven. Dit is de reden, dat de economie het belangrijkste onderwijsvak bij de Joden is. We zullen verder omringd zijn door een zwerm vakmenschen uit de bankwereld, industrieelen en kapitalisten, in het bijzonder echter door millionnairs, omdat uiteindelijk alles door cijfers beslist wordt.

6. Zoolang het nog gevaarlijk zou zijn om de verantwoordelijke functies in onze staten aan onze Joodsche broeders toe te wijzen, zullen wij deze toevertrouwen aan menschen, wier verleden en karakter zoodanig zijn, dat tusschen hen en het volk een afgrond gaapt; menschen, die in geval van overtreding van onze voorschriften hun veroordeeling of verbanning tegemoet kunnen zien: dit om te bereiken, dat zij zich gedwongen voelen onze belangen tot aan den laatsten ademtocht te verdedigen.

NEGENDE PROTOCOL.

1. Bij de toepassing van onze beginselen moet u het karakter van het volk in aanmerking nemen, in welks midden u zich bevindt en werkt. Een algemeene, uniforme toepassing van deze beginselen kan geen succes hebben, zoolang wij de volksopvoeding niet hebben omgevormd. Gaan we echter met haar toepassing

voorzichtig te werk, dan zult u zien, dat er geen tien jaar noodig zijn om zelfs het koppigste karakter te veranderen en wij zullen dan één volk meer tellen onder hen, die zich al aan ons onderworpen hebben.

2. Zoodra onze heerschappij tot stand gekomen zal zijn, zullen we onzen liberalen strijdkreet „vrijheid, gelijkheid en broederschap" niet door een anderen strijdkreet vervangen, maar door woorden, die alleen maar een idee uitdrukken. We zullen zeggen: „het recht op vrijheid, het recht op gelijkheid en het recht op broederschap"; daarmee zullen we de koe bij de horens pakken.

3. Feitelijk hebben wij, behalve onze eigen regeering, alle regeeringen al verwoest, al zijn vele wettelijk nog aanwezig. Wanneer vandaag aan den dag de een of andere staat, welke ook, tegen ons optreedt, dan gebeurt dit slechts op formeele gronden, maar met ons volle medeweten, ja zelfs met onze volle instemming, want hun anti-semitisme is voor ons noodzakelijk om onze broeders uit de lagere kringen bijeen te houden. Ik wil u dat niet nader uiteenzetten, want dit onderwerp hebben wij reeds meermalen besproken.

4. Feitelijk zijn er voor ons geen hinderpalen meer. Onze opperste regeering bevindt zich in een buitenwettelijke positie, die men gevoeglijk met het machtige en energieke woord „dictatuur" bestempelen kan. Ik kan met een gerust geweten beweren, dat wij tegenwoordig reeds de wetgevers zijn, wij spreken recht, wij vellen doodvonnissen en begenadigen, wij zitten als legeraanvoerders hoog te paard.

5. Wij zullen met vaste hand regeeren, want in onze handen bevinden zich de puinhoopen van een eens machtige partij, die thans aan ons is onderworpen. We bezitten onbegrensde eerzucht, brandende hebzucht, onverbiddelijke wraakzucht en diepen haat. Van ons gaat een alles verslindende terreur uit.

6. In onzen dienst staan mannen van alle denkrichtingen en leerstellingen. Mannen, die de monarchie weer willen invoeren, demagogen, socialisten, communisten en alle soorten van utopisten; wij hebben hen allen voor ons wagentje gespannen; ieder van hen ondermijnt vanaf zijn plaats de laatste puinhoopen van de vroegere macht en probeert de bestaande rechtsorde omver te werpen. Alle staten lijden onder zulke kuiperijen; zij roepen om rust, zij zijn bereid voor den vrede alles op te offeren; wij echter zullen hun den vrede niet schenken, alvorens zij onze opperheerschappij openlijk en volkomen zullen hebben erkend.

7. Het volk zal kreunen en de oplossing van de sociale vraagstukken langs den weg van een internationale overeenkomst verlangen. De versplintering in partijen heeft ons deze in handen gespeeld, want om een partijstrijd te steunen is er geld noodig en dit is alleen in ons bezit.
8. Wij zouden kunnen vreezen, dat de regeeringen zich met de blinde macht van het volk zouden verbinden, maar wij hebben alle noodzakelijke maatregelen tegen zulk een mogelijkheid getroffen: tusschen deze twee krachten hebben we een muur opgericht, en wel in de gestalte van de terreur, die beiden om beurten uitoefenen.
9. Op deze manier blijft de blinde macht van het volk onze steun. Alleen wij zullen zijn leider zijn en het naar ons doel leiden.
10. Opdat de hand van dezen blinde zich niet uit onze omarming zal bevrijden, moeten wij van tijd tot tijd met het volk in verbinding treden, zoo al niet persoonlijk, dan toch door bemiddeling van onze trouwste landen. Zoodra onze heerschappij erkend is, zullen wij op de openbare pleinen met het volk praten en het in politieke vraagstukken onderwijzen in den zin, die ons bevorderlijk toeschijnt. Wie zou kunnen nagaan, wat er in de dorpsscholen onderwezen wordt? Wat echter de vertegenwoordigers der regeeringen of de vorst zelf aan het volk zullen zeggen, dat zal zonder mankeeren direct in den heelen staat bekend zijn, want het wordt door de stem van het volk gauw verbreid.
11. Om de instellingen van de niet-Joden niet ontijdig te verwoesten, pakten wij ze voorzichtig aan; we namen de afzonderlijke regeeringstakken van het staatsmechanisme in bezit. Deze ambtsgebieden waren vroeger streng, maar billijk afgebakend; wij echter vervingen haar door een organisatie van vrije willekeur. Zoo veranderden wij de rechtspraak, het kiesrecht, de pers, de individueele vrijheid en in het bijzonder het opvoedingswezen, den hoeksteen van de vrijheid.
12. Wij hebben de jeugd van de niet-Joden versuft en bedorven, terwijl wij haar opvoedden volgens principes en theorieën, die ons als valsch bekend waren, maar die wij haar opzettelijk op het hart hebben gedrukt.
13. Over de bestaande wetten heen hebben we verrassende resultaten bereikt, terwijl wij ze zonder wezenlijke wijziging door tegenstrijdige interpretaties misvormden. We hebben ze langs den weg der interpretatie eerst verdraaid, daarna echter geheel vertroebeld, zoodat de regeeringen in een dusdanig verwarde wetgeving

geen weg meer weten. Daaruit ontwikkelde zich de theorie van de rechtspraak volgens vrije beoordeeling.

14. U zult tegenwerpen, dat men zich tegen ons gewapenderhand zal verzetten, als men ontijdig merkt, waar het om gaat. Voor dit geval bezitten we zoo'n verschrikkelijk middel, dat zelfs de dappersten daarvan sidderen. Spoedig zullen in alle hoofdsteden ondergrondschen zijn gebouwd, van daar uit zullen we alle steden met hun instellingen en documenten in de lucht doen vliegen.

TIENDE PROTOCOL.

1. Ditmaal begin ik met een herhaling van het vroeger gezegde en ik verzoek u zich te herinneren, dat de regeeringen en de volkeren alleen op den schijn van de dingen letten. Hoe zouden zij ook den dieperen zin begrijpen, als hun vertegenwoordigers slechts aan praten denken? Voor onze politiek is het heel belangrijk om dit bijzondere feit te beseffen. Dit besef zal ons van nut zijn, als wij zullen spreken over de verdeeling van de macht, de vrijheid van het woord, de pers, de gewetensvrijheid, het recht van vereeniging en vergadering, de gelijkheid voor de wet, de onschendbaarheid van den eigendom en van de woning, de belasting en de terugwerkende kracht van de wetten. Dat zijn allemaal vraagstukken, waarover men tegen het volk nooit openlijk mag spreken. Ingeval men ze echter noodgedwongen moet uiteenzetten, mag men ze niet afzonderlijk opsommen, doch men moet alleen maar in het algemeen verklaren, dat de grondslagen van het moderne recht door ons erkend worden. De beteekenis van deze terughoudendheid ligt daarin, dat een niet openlijk uitgesproken principe ons de vrijheid laat het een of andere punt er uit te nemen, zonder dat iemand het merkt, terwijl men een eenmaal uitgesproken principe ruiterlijk zou moeten handhaven.

2. Het volk heeft een bijzondere voorliefde en een groote achting voor politieke genieën en beantwoordt hun daden van geweld met woorden als: „Wat een gemeene streek, maar handig gedaan!" of: „Het is een boevenstreek, maar goed in elkaar gezet en wat een moed!"

3. Wij houden er rekening mee, dat wij alle volkeren tot ons zullen trekken met de oprichting van het nieuwe fundamenteele gebouw, welks plan wij ontworpen hebben. Daarom moeten wij mannen zoeken, die met vermetelheid en geestkracht zijn toegerust en

die de bekwaamheid bezitten om alle hinderpalen, die ons in den weg zouden kunnen staan, te overwinnen.

4. Als wij onze staatsomwenteling voltrokken hebben, dan zullen we tot de volkeren zeggen: „Alles is tot nu toe slecht gegaan, allen hebben geleden. Wij echter nemen nu de oorzaken van uw kwalen weg: de nationaliteiten, de grenzen, de veelsoortigheid van den muntstandaard. Zeker, gij zijt vrij ons te veroordeelen, maar zal uw oordeel rechtvaardig uitvallen, als ge het velt, voordat ge onderzocht hebt, wat wij voor uw welzijn deden?" Dan zullen ze ons toejuichen en ons met vurig enthousiasme in triomf op hun schouders dragen. Het algemeen kiesrecht, waarvan wij ons bedienden als middel, om tot onze macht te geraken en waarmee we de onderste lagen van de maatschappij gelukkig gemaakt hebben — die nu door vereenigingen en dergelijke medeleden der menschheid werden — zal zijn rol voor den laatsten keer spelen in den eensgezinden wensch om ons — voordat men over ons oordeelt — te leeren kennen.

5. Tot dit doel moeten wij alle menschen naar de stembus leiden, zonder onderscheid van stand en vermogen, om de heerschappij van de absolute meerderheid te verkrijgen, die wij door middel van de beschaafde standen alleen nooit zouden kunnen bereiken.

6. Terwijl wij op deze manier alle menschen van de waarde van hun persoonlijkheid overtuigd hebben, zullen we de beteekenis van de Christelijke familie en haar opvoedenden invloed vernietigen.

7. We zullen verhinderen, dat hoogbegaafde mannen zich op den voorgrond dringen; onder onze leiding zal het gepeupel niet toestaan, dat zij zich doen kennen, niet eens, dat ze spreken, want het is gewend alleen te luisteren naar ons, die hem zijn gehoorzaamheid en oplettendheid betalen. Zoo zullen we van het volk een zoo blind meegaande macht maken, dat het niet in staat is zich te bewegen zonder de leiding van onze vertrouwensmannen, die wij op de plaats van hun tegenwoordige leiders zetten. Het volk zal zich aan dit systeem onderwerpen, omdat het zal weten, dat van deze nieuwe leiders belooningen, geschenken en alle weldaden zullen afhangen.

8. Het regeeringsplan moet geheel gereed uit één enkel brein voortkomen, want de eenheid zou er aan ontbreken, als meerdere kopstukken er aan meegewerkt zouden hebben. Daarom mogen we zelf het plan kennen, maar mogen er nooit over spreken, opdat geen afbreuk zal worden gedaan aan zijn verheven beteekenis, den samenhang van de afzonderlijke deelen, de practi-

sche waarde en de geheime beteekenis van elk punt afzonderlijk. Zou zoo'n plan aan een algemeene bespreking en stemming worden onderworpen, dan zou het onvermijdelijk alle sporen vertoonen van de opvattingen van menschen, die niet tot zijn dieperen zin en samenhang kunnen doordringen. Onze plannen moeten scherp en logisch opgebouwd zijn. Daarom mogen we den genialen arbeid van onzen leider de menigte niet voor de voeten werpen en mogen hem zelfs niet aan een engeren kring ter hand stellen.

9. Deze plannen zullen de bestaande regelingen voorloopig niet omver werpen. Zij zullen alleen verandering brengen in de economische principes en dientengevolge in hun verdere ontwikkeling, die haar weg volgens onze richtlijnen zal nemen.

10. In bijna alle staten vinden we in verschillende vormen dezelfde instellingen: de volksvertegenwoordiging, de ministers, den senaat, den raad van state, de wetgevende en uitvoerende lichamen. Ik behoef u de betrekkingen van deze instellingen onderling niet te verklaren, omdat zij u welbekend zijn. Let u er slechts op, dat elk van deze instellingen betrekking heeft op de een of andere belangrijke functie van de regeering. Met het woord „belangrijk" bedoel ik hier de functie en niet de instelling: dus niet de instellingen, maar de werkzaamheden van de regeering onderling verdeeld: de administratie, de wetgeving en de uitvoerende macht. Zij vervullen in het staatslichaam dezelfde taak als de organen in het menschelijk lichaam. Als wij één lid van de staatsmachine beschadigen, zal de staat — evenals het menschelijk lichaam — ziek worden en sterven.

11. Nadat we het staatslichaam het gif van het liberalisme ingegeven hadden, is zijn heele politieke toestand veranderd; de staten werden door een doodelijke ziekte, de ontbinding van het bloed, aangetast; men behoeft slechts het einde van hun doodsstrijd af te wachten.

12. Uit het liberalisme zijn de constitutioneele staten, die de eenige nuttige regeeringsvorm voor de niet-Joden zijn, voortgekomen; ze traden in de plaats van de vroegere autocratieën. Zooals u zelf wel weet, is de staatsregeling niets anders dan de school voor oneenigheden, tweedracht, twisten en onvruchtbaren partijstrijd, in één woord: de school voor alles, wat aan den staat de kracht van zijn individualiteit ontneemt. Het spreekgestoelte en evenzoo de pers hebben de regeeringen gedoemd tot werkloosheid en machteloosheid en zij werden daardoor van geen nut en overbodig. Eerst daardoor werd de eeuw van de republieken

mogelijk en wij vervingen den vorst door het caricatuur van een president, dien wij kozen uit de volksmassa, midden uit onze creaturen en slaven. Dat was de bom, die wij onder de niet-Joden— of liever nog — onder alle niet-Joodsche volkeren legden.

13. In de naaste toekomst zullen wij de constitutioneele verantwoordelijkheid van de presidenten invoeren. Dan zullen wij ons bij de uitvoering van onze handelingen geen beperkingen opleggen, omdat onze strooman de verantwoordelijkheid zal dragen. Wat is er ons aan gelegen, als de rijen van diegenen, die naar de macht streven, dunner worden en wanneer er onlusten ontstaan, omdat men geen president kan vinden, onlusten, die ten slotte het land ondermijnen?

14. Om dit resultaat te bereiken, zullen wij zorgen voor de verkiezing van die presidenten, in wier verleden de een of andere zwarte plek is. De angst voor onthullingen en de wensch, die ten slotte ieder mensch — die aan de macht gekomen is — heeft, n.l. om zijn voorrechten en de aan zijn ambt verbonden voordeelen en onderscheidingen te behouden, zullen trouwe uitvoerders van onze bevelen van hen maken.

15. De volksvertegenwoordiging zal den president kiezen, ondersteunen en verdedigen; wij echter zullen aan dit instituut het recht ontnemen wetten te maken of te veranderen; dit recht zullen wij verleenen aan den verantwoordelijken president, die een speelbal in onze handen zal zijn. De president zal zeer zeker het mikpunt van alle aanvallen worden. Om zich te kunnen verdedigen, zullen wij hem daarom het recht verleenen buiten de afgevaardigden om een beroep te doen op het volk, d.w.z. de beslissing van de ons blindelings toegewijde meerderheid te verkrijgen.

16. Bovendien zullen wij hem het recht overdragen den staat van beleg te doen verklaren. Dit laatste voorrecht zullen wij daarom in het leven roepen, omdat de president als hoofd van het leger het recht moet hebben de nieuwe republikeinsche grondwet, waarvan hij de verantwoordelijke vertegenwoordiger is, te verdedigen.

17. Onder deze omstandigheden zal de sleutel tot het heiligdom in onze handen liggen en niemand buiten ons zal de wetgeving leiden.

18. Zoodra we de nieuwe republikeinsche grondwet ingevoerd hebben, zullen wij verder de volksvertegenwoordiging het recht van interpellatie ontnemen, onder het voorwendsel, dat het staatsgeheim in acht moet worden genomen.

19. Ook zullen we het getal der afgevaardigden tot een minimum terugbrengen. Daardoor verminderen we ook naar evenredigheid de politieke hartstochten.

20. Tot de bevoegdheden van den president behoort ook de benoeming van de voorzitters en vice-voorzitters van de volksvertegenwoordiging en van den senaat. In plaats van de doorloopende zittingen zullen wij den vergaderingsduur van de volksvertegenwoordiging tot eenige maanden beperken. Bovendien zal de president als drager van de uitvoerende macht het recht hebben de volksvertegenwoordiging bijeen te roepen of te ontbinden en in dit laatste geval het opnieuw bijeen roepen te verdagen.

21. Opdat de president echter vanwege al deze duidelijk onwettige handelingen niet ter verantwoording wordt geroepen, nog voor wij onze plannen uitgevoerd hebben, zullen wij de ministers en overige ambtenaren uit de omgeving van den president verleiden zelfstandig maatregelen te nemen, waarvoor ze zelf de verantwoordelijkheid dragen. Wij zullen echter adviseeren deze taak aan den senaat of den raad van state of den ministerraad toe te vertrouwen en niet aan afzonderlijke personen.

22. De president zal de bestaande wetten, die voor verschillende interpretaties vatbaar zijn, in den door ons gewenschten zin uitleggen; hij zal ze buiten werking stellen, zoodra wij hem op de noodzakelijkheid zullen wijzen; hij zal het recht hebben voorloopige besluiten te nemen met kracht van wet en zelfs om de grondwet te veranderen, beide onder voorwendsel van staatsbelang.

23. Deze maatregelen zullen het ons mogelijk maken allengs alles te vernietigen, wat wij in den tijd, dat we naar de macht grepen, noodgedwongen in de staatsregelingen moesten opnemen; we zullen hierdoor ongemerkt tot terzijdestelling van alle grondwetten geraken, zoodra de tijd gekomen zal zijn alle regeeringen onder ons gezag te brengen.

24. De erkenning van ons gezag kan al volgen, vóórdat de grondwetten terzijde worden gesteld, wanneer de volkeren — afgemat door onlusten en het volkomen mislukken van de staatsleiders, welke mislukkingen door ons teweeg werden gebracht — zullen uitroepen: „Zet hen af, geeft ons een wereldvorst, die in staat is ons allen te vereenigen en de oorzaken van onze vijandschap, d.z. de staatsgrenzen, godsdiensten, staatsschulden te verwijderen; een koning, die ons vrede en rust schenkt, dien wij onder onze tegenwoordige heerschers en regeeringen niet kunnen vinden."

25. Gij weet zelf zeer goed, dat men — om de massa tot zulke eischen te brengen — ononderbroken in alle landen de betrekkingen tusschen volk en regeering moet verwarren en de geheele wereld door oneenigheid, vijandschap, haat, ja zelfs door kwellende ontberingen, door honger en door ziekten, die wij bij hen veroorzaken door het inenten met bacillen, zoo moet afmatten, dat de niet-Joden geen anderen uitweg uit hun ellende zien dan zich aan ons geld en aan onze overheersching volkomen te onderwerpen.

26. Als we den volkeren tijd geven om op adem te komen, dan komt het gunstige oogenblik misschien nooit weer.

ELFDE PROTOCOL.

1. De Raad van State zal tot taak hebben de macht van de regeering te onderstrepen; hij zal slechts in schijn een wetgevend lichaam zijn, in werkelijkheid zal hij echter een redactiecommissie zijn voor het uitwerken der wetten en regeeringsverordeningen.

2. Een wezenlijk deel van het program van onze staatsregeling bestaat daarin, dat wij de wetten maken, dat wij recht spreken en dat tegelijkertijd de administratie in onze handen is. Deze werkzaamheid zullen wij uitoefenen: 1. door voorstellen aan het wetgevend lichaam; 2. door verordeningen van den president in den vorm van algemeene besluiten, door terzijdestelling van den senaat en door beslissingen van den raad van state in den vorm van ministerieele besluiten; 3. op het geschikte oogenblik in den vorm van een staatsgreep.

3. Nu wij ons plan in groote trekken ontworpen hebben, willen wij de afzonderlijke maatregelen uiteenzetten, waarvan wij ons tot den opbouw van onzen staat in onzen geest zullen bedienen. Hiertoe behooren de vrijheid van drukpers, het recht van vereeniging en vergadering, de gewetensvrijheid, het kiesrecht en vele andere dingen, die uit de menschelijke gedachtenwereld moeten verdwijnen of grondig moeten worden veranderd, zoodra de nieuwe staatsregeling afgekondigd zal zijn. Slechts op het juiste oogenblik zullen wij onze vernieuwingen er door kunnen krijgen, en wel om de volgende reden. Wanneer de verandering met groote gestrengheid wordt doorgevoerd, kan ze vanwege de vrees voor veranderingen, welke er kort geleden geweest zijn, tot wanhoop voeren; wanneer we daarentegen concessies doen, zal het volk zeggen, dat wij onze fouten ingezien zouden hebben en dit zou het geloof aan de onfeilbaarheid van onze regeering verwoesten of men zal zeggen, dat we bang zijn en slechts

gedwongen concessies doen, waarvoor niemand ons dankbaar zal zijn, omdat men ze voor vanzelfsprekend houdt. Het een of het ander zou de nieuwe staatsregeling schaden.

4. Op den dag van haar afkondiging, als de volkeren door den juist volvoerden staatsgreep nog geheel versuft en angstig en radeloos zijn, moeten zij erkennen, dat wij zoo sterk, machtig en onkwetsbaar zijn, dat wij ons over hen niet meer bezorgd behoeven te maken, dat wij niet alleen geen acht meer zullen slaan op hun beschouwingen en wenschen, maar dat wij voorbereid zijn op ieder oogenblik en iedere plaats elken tegenstand en elke demonstratie te onderdrukken. De volkeren moeten weten, dat wij de geheele macht met één slag tot ons hebben getrokken en dat wij onze macht in geen geval met hen zullen deelen. Dan zullen zij de oogen sluiten en geduldig het verloop der gebeurtenissen afwachten.

5. De niet-Joden zijn een kudde schapen, wij zijn de wolven. En weet gij, wat er van de schapen wordt, als de wolven de kudde binnendringen? Zij zullen hun oogen weer sluiten, omdat wij hun de teruggave van al hun geroofde vrijheden zullen beloven, zoodra wij alle vijanden van den vrede neergeveld hebben en de partijen tot onmacht zullen hebben veroordeeld. Ik geloof, dat ik u niet behoef te vertellen, hoe lang zij op den terugkeer van hun vrijheden zullen wachten. Waarom hebben wij deze geheele politiek uitgevonden en den niet-Joden bijgebracht, zonder hen in staat te stellen haar dieperen zin te onderscheiden, als het niet was om langs omwegen datgene te bereiken, wat ons verstrooid volk langs den rechten weg niet zou kunnen bereiken?

6. Dat was de grondslag van onze organisatie van de vrijmetselarij, welker plannen deze beesten van niet-Joden in het geheel niet vermoeden; wij nemen hen niettemin in onze loges op, opdat zij hun broeders zand in de oogen strooien.

7. De genade van God heeft ons, zijn uitverkoren volk, over de geheele wereld verstrooid en in deze schijnbare zwakte van ons ras ligt heel onze kracht, die ons vandaag aan den dag op den drempel van de wereldheerschappij heeft gebracht.

8. Er is niet veel meer noodig om op deze basis het gebouw op te richten.

TWAALFDE PROTOCOL.

1. Het woord „vrijheid", dat men op verschillende manieren kan verklaren, leggen wij zoo uit: Vrijheid is het recht om te doen, wat de wet toestaat. Deze uitlegging van het begrip legt de vrij-

heid volledig in onze hand, omdat de wet datgene zal vernietigen of oprichten wat wij — volgens de boven ontwikkelde richtlijnen — voor gewenscht houden.

2. Met de pers zullen wij op de volgende wijze te werk gaan. Welke rol speelt thans de pers? Zij dient er toe de hartstochten van de menschen te doen oplaaien of het zelfzuchtige streven der partijen te bevorderen. Ze is hol, onrechtvaardig en leugenachtig. De meeste menschen weten in het geheel niet, waartoe de pers eigenlijk dient.

3. Wij zullen haar een toom aanleggen en den teugel strak voeren. Op dezelfde wijze zullen wij met andere drukwerken handelen, want het zou geen enkel nut hebben, als we alleen een wakend oog over de pers laten gaan, maar de aanvallen van de boeken en brochures buiten beschouwing laten. Wij zullen de producten van de publieke opinie, die thans nog veel geld kosten, door middel van de censuur tot een bron van inkomsten voor den staat maken. We zullen een speciale krantenbelasting heffen en bij het oprichten van kranten en drukkerijen waarborgsommen eischen, om zoodoende onze regeering te vrijwaren voor iederen aanval door de pers. Worden wij niettemin toch aangevallen, dan zullen wij zonder genade geldstraffen opleggen. Belasting, waarborgsommen en geldstraffen zullen den staat reusachtige inkomsten opleveren. Zeker, de partijbladen laten zich door geldboeten niet bang maken, maar bij den tweeden aanval zullen wij ze eenvoudig onderdrukken. Niemand zal onze onfeilbaarheid in regeeringsaangelegenheden ongestraft kunnen aantasten. Als voorwendsel voor het den kop indrukken van een krant, zullen wij zeggen, dat het betreffende blad de openbare meening zonder reden heeft opgezweept. Ik verzoek u er op te letten, dat er onder de kranten, die ons aanvallen, ook zullen zijn, die wij zelf opgericht hebben; deze zullen echter uitsluitend die punten aanroeren, welker verandering wij zelf zullen voorstaan.

4. Geen bericht zal zonder onze voorkennis openbaar worden. Dit resultaat hebben wij thans reeds daardoor bereikt, dat alle berichten uit de geheele wereld bij een aantal persbureaux samenkomen. Deze zullen geheel in ons bezit overgaan en slechts datgene bekend maken, wat wij hun voorschrijven.

5. Wanneer we het thans reeds verstaan hebben de gedachtenwereld van de niet-Joodsche kringen zoodanig te beheerschen, dat bijna alle menschen de wereldgebeurtenissen alleen nog maar zien door de gekleurde brillen, die wij hun opgezet hebben; wanneer er reeds nu geen slagboomen meer zijn, die ons zouden

kunnen verhinderen binnen te dringen in datgene, wat de niet-Joden in hun domheid staatsgeheimen noemen, hoe zal het pas dan worden, als wij de aardsche goden in den persoon van onzen wereldvorst zullen zijn?

6. Keeren wij tot de toekomst der pers terug. Wie uitgever, drukker of boekhandelaar wil worden, moet een vergunning hiertoe hebben, welke in geval van twijfel onmiddellijk wordt ingetrokken.

7. Door zulke maatregelen wordt het instrument van het denken tot opvoedingsmiddel in de hand van onze regeering, die het niet meer zal toestaan, dat de massa over de zegeningen van den vooruitgang valsch wordt ingelicht. Wie uwer zou niet weten, dat deze bedrieglijke zegeningen regelrecht tot droomerijen leiden, waaruit de anarchistische verhoudingen van de menschen onder elkaar en tegenover de overheid geboren worden, omdat de vooruitgang of liever de gedachte van den vooruitgang de meest verschillende voorstellingen van de zelfstandigheid heeft voortgebracht, zonder hun grenzen vast te stellen. Alle zoogenaamde liberalen zijn anarchisten, zij het dan niet in hun handelwijze, dan toch in hun denken. Ieder van hen jaagt het drogbeeld van de vrijheid na en komt in de willekeur terecht, waarbij hij slechts protesteert ter wille van het protesteeren.

8. Thans zullen wij ons met de boeken bezighouden. Wij zullen ze, evenals alle drukwerk, met zegelbelasting naar het aantal bladzijden belasten en waarborgsommen eischen. Boeken met minder dan 30 bladzijden worden dubbel belast. Deze zullen we rangschikken onder de brochures, om eenerzijds het aantal van deze geschriften, die het ergste gif uitstrooien, in te perken, anderzijds om de schrijvers er toe te brengen zulke omvangrijke geschriften te produceeren, dat men ze alleen reeds door den hoogeren prijs weinig zal lezen. Wat wij daarentegen zullen uitgeven, om de menschen in de door ons gewenschte richting op te voeden, zal heel goedkoop zijn en door iedereen gelezen worden. De belasting zal de ijdele schrijfwoede tot zwijgen brengen en door de vrees voor bestraffing worden de auteurs van ons afhankelijk. Wanneer menschen tegen ons willen schrijven, zullen ze geen uitgever vinden. Voordat een werk wordt aangenomen, moet de uitgever of drukker zich tot de overheid wenden om de drukvergunning te verkrijgen. Op deze wijze zullen wij van te voren van iederen tegen ons gerichten aanval op de hoogte komen en wij zullen hem daardoor onschadelijk maken, door over het betreffende onderwerp een verklaring te publiceeren.

9. Daar boeken en kranten de twee belangrijkste opvoedingsmiddelen zijn, zal onze regeering van het meerendeel der bladen eigenares zijn. Daardoor wordt de schadelijke invloed van de pers uitgeschakeld en wij verschaffen ons een buitengewonen invloed op de stemming onder het volk. Wanneer we de vestiging van tien kranten toestaan, zullen we zelf dertig kranten uitgeven, enz. Het publiek mag daarvan niets vermoeden. Onze kranten moeten daarom schijnbaar de meest tegenstrijdige richtingen en meeningen vertegenwoordigen om vertrouwen te wekken en de tegenstanders tot zich te trekken: dezen zullen dan in de val loopen en onschadelijk zijn.

10. Op de eerste plaats zullen de officieele kranten staan, die de opdracht zullen krijgen steeds onze belangen te vertegenwoordigen; hun invloed zal daarom naar verhouding onbeduidend zijn.

11. Op de tweede plaats zullen de semi-officieele bladen komen, die de onverschilligen en lauwen voor ons zullen winnen.

12. Op de derde plaats zullen de bladen van de voorgewende oppositie staan; minstens één blad moet scherp tegenover ons staan. Onze tegenstanders zullen dit schijnbare verzet voor echt houden en hun kaarten voor ons openleggen.

13. Onze kranten zullen tot de meest uiteenloopende richtingen behooren; er zullen aristocratische, republikeinsche, ja zelfs anarchistische bladen zijn, natuurlijk slechts, zoolang de huidige staatsregelingen nog bestaan. Evenals de Indische God Wischnu zullen deze bladen honderd handen hebben, waarvan elke hand afzonderlijk den wisselenden polsslag van de openbare meening zal betasten. Met iederen polsslag zullen zij de publieke opinie leiden in de richting, die ons welgevallig is, want een opgewonden mensch verliest gemakkelijk zijn vermogen tot oordeelen en is onderhevig aan iedere soort van beïnvloeding. Deze domkoppen, die gelooven de meening van hun krant te verdedigen, zullen in werkelijkheid slechts onze meening, of in ieder geval een, die ons welgevallig is, verdedigen. Zij zullen gelooven, dat zij hun partijblad volgen en zullen in werkelijkheid slechts de vlag volgen, die wij voor hen laten wapperen.

14. Om ons leger van kranten in dezen zin te leiden, zullen wij de organisatie met groote zorgvuldigheid moeten regelen. Onder de aanduiding persgenootschap zullen wij de vereenigingen van auteurs samenvoegen tot één geheel, waarin onze vertegenwoordigers ongemerkt wachtwoord en strijdkreet zullen vaststellen.

15. Onze bladen zullen over onze politiek oppervlakkig — zonder ooit op den dieperen zin in te gaan — over en weer schrijven en aan de officieele bladen polemische schermutselingen leveren, om ons daardoor in staat te stellen ons over datgene, wat we in de eerste publicaties niet duidelijk konden zeggen, nu duidelijker uit te drukken. Natuurlijk zullen we dat echter alleen doen, wanneer het voor ons voordeelig is.

16. Deze aanvallen zullen tegelijkertijd daartoe dienen, het volk te doen gelooven, dat het vrijheid van spreken bezit. Op deze manier zullen onze vertegenwoordigers kunnen beweren, dat de vijandelijke pers slechts kletst, omdat ze geen zakelijke argumenten tegen onze maatregelen kan aanvoeren.

17. Door deze voor de openbare meening niet te onderscheiden methodes zullen wij de openbare meening in alle politieke vraagstukken naar believen opwinden of kalmeeren, overtuigen of verwarren, terwijl wij nu eens ware, dan weer valsche berichten publiceeren, nu eens dingen beweren, dan weer recht zetten, al naar hun indruk op het publiek; steeds zullen wij den grond voorzichtig betasten, alvorens er den voet op te zetten. Wij zullen onze tegenstanders zeker overwinnen, omdat hun als gevolg van onze maatregelen geen kranten ter beschikking zullen staan, waarin zij hun meening vrij zouden kunnen verkondigen. Wij zullen niet eens gedwongen zijn ze definitief te weerleggen. Tegen de proefballonnetjes van onze semi-officieele kranten zullen wij zoo noodig in de kranten van de derde groep energiek optreden.

18. De tegenwoordige journalistiek is een soort vrijmetselarij. Alle leden van de pers zijn onder elkaar door het beroepsgeheim verbonden. Evenals bij de waarzeggers in de oudheid, geeft geen van deze leden het geheim prijs, wanneer zij hiervoor geen opdracht krijgen. Geen krantenschrijver zal het wagen het geheim te verraden, want niemand wordt tot dit beroep toegelaten, wanneer hij in zijn verleden geen duister plekje heeft. Dit zou direct aan den dag gebracht worden. Zoolang deze smet slechts aan enkelen bekend is, trekt het aanzien van den journalist de meeste menschen aan en men volgt hem met verrukking.
zij voor politiek belangrijk houden.

19. Wij houden bijzonder sterk rekening met de provincie. Het is voor ons noodzakelijk, dat we daar verwachtingen wekken, die lijnrecht tegenover die van de groote stad staan; den grooten steden zullen we wijs maken, dat het daarbij zou gaan om zelf bedachte, niet beïnvloede ideeën van de provincie. Het is duide-

lijk, dat de bron van deze ideeën altijd dezelfde zal zijn; ze zal de onze zijn. Zoolang we nog niet de volle macht bezitten, zal het voor ons noodzakelijk zijn, dat de groote steden van de meening van de provincie afhankelijk zijn, d.w.z. van de meening der meerderheid, die door onze vertrouwensmannen gemaakt wordt. Op beslissende oogenblikken mogen de groote steden dan de voldongen feiten niet meer bespreken, omdat ze reeds door de meerderheid in de provincies werden goedgekeurd.

20. Wanneer we het tijdperk van onze nieuwe heerschappij zullen binnentreden, zullen wij de pers niet meer toestaan, berichten over misdaden te publiceeren. Het volk moet gelooven, dat de nieuwe leiding iedereen zoo volkomen bevredigt, dat zelfs de misdrijven hebben opgehouden. Aan het daglicht gebrachte misdrijven zullen slechts aan de slachtoffers en aan de toevallige getuigen bekend zijn.

DERTIENDE PROTOCOL.

1. De zorg voor het dagelijksch brood legt den niet-Joden het zwijgen op en maakt hen tot onze toegewijde dienaren. Diegenen van hen, die we bij onze pers aanstellen, zullen volgens de voorschriften over alles schrijven, wat wij in de officieele bladen niet openlijk kunnen bespreken; tijdens de hierdoor ontstane opwinding zullen wij de ons nuttig lijkende maatregelen doorvoeren en het publiek voor het voldongen feit stellen. Niemand zal het terugnemen van zoo'n maatregel durven eischen, vooral niet, als wij hem als een verbetering van den huidigen toestand zullen voorstellen; overigens zal de pers de aandacht direct op nieuwe vraagstukken richten, omdat wij immers, zooals u weet, de menschen er aan gewend hebben, voortdurend naar iets nieuws te zoeken. Eenige hersenlooze politieke avonturiers zullen zich op deze nieuwe vraagstukken storten, zonder te beseffen, dat zij geen flauw begrip hebben van datgene, waarover zij willen spreken. De vraagstukken van de hoogere politiek zijn voor niemand begrijpelijk, uitgezonderd voor diegenen, die ze al sinds eeuwen hebben voortgebracht en beïnvloed.

2. Uit dit alles zult u begrijpen, dat wij slechts daarom de publieke opinie voor ons willen winnen, om het werk van onze staatsmachine te verlichten. En u zult daaruit eveneens leeren, dat wij bij deze of gene gelegenheid slechts de goedkeuring van onze woorden binnenhalen, niet echter van onze daden. Ononderbroken verkondigen wij, dat steeds alleen de hoop en de zeker-

heid, het algemeen welzijn te dienen, maatstaf is bij al onze maatregelen.

3. Om de al te onrustige menschen van de politieke vraagstukken af te leiden, zullen wij schijnbaar nieuwe vraagstukken op den voorgrond stellen: economische vraagstukken. Laten zij hun woede op dit gebied maar uitrazen. De massa's stemmen er in toe werkloos te blijven en uit te rusten van hun voorgewende politieke activiteit — waartoe wij hen overigens slechts opgevoed hebben om met hun hulp de niet-Joodsche regeeringen te bestrijden — wanneer men hun nieuwe bezigheden verschaft, welke menschelijke bestaan heeft uitgeput en die alleen door een troep
4. Opdat de massa's niet tot rustig nadenken komen, zullen wij ze door verstrooiïng, spelen en ontspanning van hartstochten afleiden. Spoedig zullen wij alle mogelijke wedstrijden uitschrijven op het gebied van kunst en van sport. De belangstelling voor deze dingen zal hen dan definitief afleiden van de vraagstukken, waarin onze belangen tegenstrijdig zijn aan de hunne. Terwijl de menschen langzamerhand het zelfstandige denken afleeren, zullen zij ten slotte geheel in de lijn van onze ideeën spreken, omdat wij de eenigen zullen zijn, die nieuwe denkrichtingen naar voren brengen; vanzelfsprekend alleen door bemiddeling van zulke personen, die er niet van verdacht worden met ons in verhouding te staan.
5. De rol van de liberale dwepers zal definitief zijn uitgespeeld, zoodra onze heerschappij erkend is. Tot dat moment zullen zij ons goede diensten bewijzen. Daarom zullen wij de gedachten van de massa ook verder afleiden op fantastische theorieën, die nieuwerwetsch en schijnbaar vooruitstrevend zijn; want met het slagwoord „vooruitgang" hebben wij dezen domkoppen van niet-Joden het hoofd op hol gebracht en er is er onder hen geen een, die zal begrijpen, dat dit woord altijd onwaar is, als het niet om materieele behoeften gaat, omdat er slechts één waarheid is, die lijnrecht tegenover het woord vooruitgang staat. Evenals iedere verkeerde gedachte dient de vooruitgang er toe, de waarheid te verduisteren, opdat niemand ze zal onderscheiden dan wij, het uitverkoren volk, de beschermers der waarheid.
6. Wanneer onze heerschapij gevestigd zal zijn, zullen onze sprekers over de groote vraagstukken der menschheid spreken, die de heele wereld hebben bewogen, totdat zij ten slotte onder onze weldadige leiding kwam. Wie zou dan argwaan koesteren, dat al deze vraagstukken door ons volgens een politiek plan werden uitgedacht, dat door zooveel eeuwen heen niemand geraden heeft?

VEERTIENDE PROTOCOL.

1. Zoodra wij de wereldheerschappij verkregen hebben, zullen wij geen ander geloof dulden dan dat aan onzen eenen God, met wien ons lot verbonden is, omdat wij het uitverkoren volk zijn en omdat door onzen God ons lot met dat van de geheele wereld samenhangt. Op dezen grond moeten wij alle andere religies vernietigen. Wanneer ook het aantal der godloozen zou vermeerderen, dan zou deze overgangstoestand onze plannen toch niet in de war sturen, veel meer den toekomstigen generaties tot vermaning dienen; zij zullen de leerstellingen van den mozaïschen godsdienst hooren, welks stellige en weloverdachte aanwijzingen met de onderwerping van alle volkeren in vervulling zullen gaan. Daardoor zullen wij de geheimzinnige waarheid bewijzen, waarop de geheele kracht van onzen godsdienst berust.

2. Dan zullen wij bij iedere gelegenheid verhandelingen publiceeren, waarin wij onze zegenrijke regeering met die van het verleden zullen vergelijken. De voordeelen van den vrede, veroverd door eeuwen van onrust, zullen het zegenrijke karakter van onze heerschappij doen uitkomen. De fouten van de niet-Joodsche regeeringen zullen wij in de felste kleuren afschilderen. Wij zullen zoo'n afkeer tegen ze verwekken, dat de volkeren de lijfeigenschap zullen verkiezen boven de rechten van die veelgeroemde vrijheid, welke hen slechts heeft gekweld en de bronnen van het avonturiers werd uitgebuit, die niet wisten, hoe zij haar moesten gebruiken. De nuttelooze revoluties, waartoe wij de niet-Joden dreven om hun regeeringen te ondermijnen, zullen hen dermate vermoeien, dat zij er de voorkeur aan zullen geven van ons alles te verdragen, alleen om geen nieuwe onrust te moeten doormaken. Speciaal zullen wij de historische fouten van de niet-Joodsche regeeringen onderstrepen, die, tegen alle beter weten in, de menschheid zooveel eeuwen lang gekweld hebben, vage plannen van sociaal verkregen vrijheden najoegen, zonder te merken, dat deze plannen de algemeene verhoudingen van de menschelijke samenleving niet verbeterden, alleen maar verslechterden.

3. De geheele kracht van onze beginselen en maatregelen zal daarin bestaan, dat we ze in de lichtende tegenstelling tot het gevallen systeem van de oude „sociëteitsverhoudingen" zullen stellen.

4. Onze filosofen zullen alle gebreken van den Christelijken godsdienst bespreken; nooit zal iemand echter onzen godsdienst vanuit zijn ware gezichtspunten aan een beoordeeling onderwerpen,

omdat niemand hem ooit begrijpen zal, uitgezonderd de onzen, die nooit zijn geheim zullen verraden.

5. In de zoogenaamde vooruitstrevende landen hebben wij een onbeduidende, smerige, afschuwwekkende literatuur geschapen. Deze literatuur zullen wij nog eenigen tijd na de instelling van onze heerschappij onderhouden, om de tegenstelling tot onze uiteenzettingen en leerstellingen te laten uitkomen. Onze wijzen, tot de leiding van de niet-Joden opgevoed, zullen redevoeringen, plannen, verhandelingen en opstellen ontwerpen, met behulp waarvan wij de geesten beïnvloeden en in de richting van die ideeën zullen leiden, die wij hun willen ingieten.

VIJFTIENDE PROTOCOL.

1. Wanneer wij met behulp van de door ons overal op denzelfden dag voorbereide revoluties — en nadat alle regeeringen hun onbekwaamheid hebben erkend — eindelijk aan de macht zijn gekomen — het zal nog eenigen tijd duren, misschien een eeuw — dan zullen wij er voor zorgen, dat tegen ons geen samenzweringen worden gericht.

2. Tot dit doel zullen wij allen ter dood laten brengen, die de komst van onze regeering met de wapens in de hand begroeten. Iedere nieuwe oprichting van het een of andere geheime genootschap zal eveneens met den dood worden gestraft. De thans bestaande ons bekende geheime genootschappen, die ons goede diensten bewezen hebben en nog bewijzen, zullen wij opheffen. Hun leden zullen naar ver van Europa gelegen deelen der aarde worden gezonden.

3. Op deze manier zullen wij handelen met de niet-Joden, die tot vrijmetselaarsloges behooren en daarvan te veel weten. Diegenen, die wij om de een of andere reden zullen sparen, zullen onder den voortdurenden druk staan te worden uitgewezen. We zullen een wet uitvaardigen, volgens welke alle oud-leden van de geheime genootschappen uit Europa, den zetel van onze regeering, verbannen zullen worden. De besluiten van onze regeering zullen definitief zijn en zonder mogelijkheid tot hooger beroep.

4. De niet-Joodsche samenleving, waarin wij de kiemen van de tweedracht en de tegenstrijdigheid hebben gelegd, kan alleen door onbarmhartige maatregelen, die van onbuigzame kracht zijn, weer in orde worden gebracht. Daarbij mag het op het aantal offers, dat voor het toekomstig welzijn gebracht moet worden, niet aankomen. Het is de plicht van iedere regeering, die zich

op haar bestaansrecht beroept, niet alleen haar voorrechten te genieten, maar ook haar taak te vervullen, al kost die ook nog zooveel offers.

5. Wil een regeering onwrikbaar staan, dan moet zij het aanzien van haar macht versterken en dit aanzien wordt slechts door een alles overtreffende onbuigzaamheid van de macht bereikt, die het teeken moet dragen van een geheimzinnige onkwetsbaarheid, de uitverkorenheid door God. Zoo was tot in den laatsten tijd de onbeperkte heerschappij van de Russische tsaren ingesteld, onze eenige vijand in de geheele wereld naast het Pausdom. Herinnert u zich het voorbeeld van het in bloed gedrenkte Italië, dat Sulla — die dit bloed vergoot — geen haar krenkte; het volk, dat hij gepijnigd had, verafgoodde hem en zijn onverschrokken terugkeer naar Italië maakte hem onkwetsbaar. Het volk vergrijpt zich niet aan hem, die het door zijn moed en zijn geestkracht in den ban doet.

6. Voordat wij echter tot de macht zijn gekomen, zullen wij in alle landen der wereld vrijmetselaarsloges oprichten en vermeerderen. Wij zullen in deze loges allen halen, die in het openbare leven een vooraanstaande rol spelen of kunnen spelen. Deze loges zullen het voortreffelijkste middel zijn om inlichtingen te verkrijgen en invloed uit te oefenen.

7. Wij zullen alle loges in één hoofdleiding samenvatten, die alleen aan ons bekend zal zijn en uit onze wijzen zal bestaan. De loges zullen hun voorzitters hebben om de eigenlijke leidende personen te verbergen; slechts dezen hebben het recht het wachtwoord uit te geven. In deze loges zullen wij alle revolutionnaire en vrijzinnige elementen vereenigen. Zij zullen uit alle lagen van de maatschappij zijn samengesteld. De meest geheime politieke plannen zullen ons reeds op den dag van hun ontstaan bekend zijn en tot onze beschikking staan. Bijna alle politie-autoriteiten, zoowel van de staats-, alsook van de internationale politie, zullen leden van de loges zijn, omdat hun diensten voor ons onontbeerlijk zijn; want de politie is in de gelegenheid niet slechts maatregelen tegen weerspannigen te nemen, maar ook onze eigen handelingen te verbergen en voorwendsels tot ontevredenheid te scheppen. De meesten, die tot geheime genootschappen toetreden, zijn gewoonlijk eerzuchtigen, avonturiers, en in het algemeen menschen, die voor alles te krijgen zijn, bij wie het ons niet veel moeite zal kosten hen voor onze plannen te winnen.

8. Wanneer het tot onlusten komt, dan beteekent dat, dat wij er behoefte aan hadden ze op te wekken, om een al te groote eens-

gezindheid te vernietigen. Komt het tot de een of andere samenzwering, dan zal het hoofd er van niemand anders zijn dan een van onze trouwste dienaren.

9. Het is natuurlijk, dat alleen ons volk de werkzaamheid van de vrijmetselarij kan leiden, omdat alleen wij weten, waarheen wij haar leiden en wat het einddoel van elk harer handelingen is. De niet-Joden daarentegen weten niets, niet eens de onmiddellijke resultaten; zij zijn gewoonlijk met de oogenblikkelijke bevrediging van hun eigenliefde bij de doorvoering van hun plannen tevreden en merken niet, dat deze plannen niet van hen afkomstig zijn, maar hun door ons werden ingegeven.

10. De niet-Joden treden tot de loges toe uit louter nieuwsgierigheid of in de hoop een voordeel te verkrijgen of om over hun onvervulbare droomen voor een publiek te kunnen spreken. Ze smachten naar uiterlijk succes en bijval, waarmee we steeds vrijgevig zijn. Wij gunnen hun gaarne dit succes om hun zelfvoldaanheid uit te buiten; dan nemen de menschen onze inblazingen in zich op, zonder zich daarvan bewust te zijn; zij zijn in hun ingebeelde onkwetsbaarheid er ten volle van overtuigd, alleen hun eigen gedachten en niet die van anderen te hebben geuit. Gij, mijne heeren, kunt u in het geheel niet voorstellen, tot welk een belachelijken graad van onnoozelheid men zelfs de intelligentste niet-Joden brengen kan, wanneer men hun ijdelheid streelt en hoe gemakkelijk het aan den anderen kant is, hen door den geringsten tegenslag — zij het ook slechts door het uitblijven van bijval — te ontmoedigen en hen tot onderdanige gehoorzaamheid te brengen, zoodra ze daarvan maar weer resultaat verwachten. Evenals de onzen ieder succes, dat hen niet tot hun doel leidt, geringschatten, evenzoo zijn de niet-Joden ter wille van een uiterlijk succes bereid al hun plannen op te offeren. Deze karakteristieke trek der niet-Joden verlicht ons buitengewoon onze taak hen te leiden. Deze schijnbare tijgers hebben zielen als lammetjes en door hun schedels waait de wind.

11. Wij hebben hun een stokpaardje gegeven, namelijk den droom, dat de afzonderlijke persoonlijkheid in een symbolische eenheid, in het collectivisme, moet opgaan. Zij hebben niet begrepen en zullen nooit begrijpen, dat deze droom in tegenspraak is met de grondwetten der natuur, die vanaf de schepping der wereld alleen van elkander verschillende wezens heeft voortgebracht om iedereen zijn bijzondere persoonlijkheid te verleenen. Bewijst niet het feit, dat wij de niet-Joden tot zulk een waanidee brachten, met verbluffende duidelijkheid, hoe weinig hun verstand in verge-

lijking met het onze ontwikkeld is? Dit is de zekerste waarborg voor ons succes.

12. Hoe scherpzinnig waren toch onze oude wijzen, toen zij zeiden, dat men, om een doel te bereiken, voor geen middel zou mogen terugschrikken en de offers niet zou mogen tellen. Wij hebben de offers van deze beesten van niet-Joden nooit geteld en, ofschoon wij velen van de onzen moesten offeren, hebben wij ons volk zoo'n machtige positie in de wereld verschaft, waarvan het nooit zou hebben durven droomen. De naar verhouding geringe offers der onzen hebben ons volk voor den ondergang bewaard.

13. De dood is het onvermijdelijke einde van alle menschen. Het is beter het einde te verhaasten van hen, die zich tegen ons werk verzetten dan ons einde, daar wij de scheppers van dit werk zijn. In de vrijmetselaarsloges vellen wij doodvonnissen op een manier, dat niemand buiten de loges ook maar de geringste verdenking kan opvatten. Niet eens de slachtoffers zelf vernemen hun veroordeeling; zij allen sterven, zoodra het noodzakelijk is, schijnbaar een natuurlijken dood. Daar dit den logebroeders bekend is, durven zij niet daartegen op te treden. Door deze maatregelen hebben wij in de vrijmetselarij iedere tegenspraak in de kiem gesmoord. Terwijl wij voor de niet-Joden het liberalisme prediken, houden wij ons volk en onze vertrouwenslieden onvoorwaardelijk gehoorzaam.

14. Onder onzen invloed werd de handhaving der wetten van de niet-Joden tot een minimum beperkt. Het aanzien der wetten werd door het liberalisme, dat wij ook op dit gebied tot aanzien brachten, ondermijnd. In alle politieke en grondwettelijke twistpunten beslissen de rechtbanken volgens onze aanwijzingen en zien de dingen in het licht, dat ons belieft. Wij maken hiervoor gebruik van de bemiddeling van personen, waarvan niemand vermoedt, dat zij met ons in relatie staan, van courantenberichten en van andere middelen. Zelfs de leden van den senaat en van het staatsbestuur volgen onze adviezen blindelings op.

15. Het zuiver dierlijke verstand van de niet-Joden is tot ontleding van een begrip en tot waarneming onbekwaam; en nog minder kunnen zij van te voren zien, waartoe een bepaalde manier om een zaak voor te stellen, dient. In dit onderscheid van den geestelijken aanleg tusschen de niet-Joden en ons kunnen wij het teeken van onze uitverkorenheid door God en onze boven de anderen uitstekende natuur herkennen. De niet-Joden laten zich alleen door een dierlijk instinct leiden. Zij zien wel, maar zij zien niet vooruit; zij kunnen niets uitvinden, behalve zuiver materieele

dingen. Daaruit blijkt duidelijk, dat de natuur zelf ons tot de heerschappij over de wereld voorbestemd heeft.

16. Zoodra de tijd van onze openlijke heerschappij gekomen is en wij op de zegeningen van onze regeering kunnen wijzen, zullen wij alle wetten veranderen. Onze wetten zullen kort, duidelijk en onveranderlijk zijn en geen enkele interpretatie noodig hebben, zoodat iedereen ze begrijpen kan.

17. De meest in het oog springende eigenschap van deze wetten zal de gehoorzaamheid tegenover de overheid zijn, die wij tot den hoogsten graad zullen ontwikkelen. Dan zal ten gevolge van de verantwoordelijkheid van allen tegenover den oppersten vertegenwoordiger der macht ieder misbruik van de wetten ophouden.

18. Het machtsmisbruik door de lagere ambtenaren zal zoo streng gestraft worden, dat iedereen den lust zal verliezen zijn kracht in deze richting te beproeven. Wij zullen alle handelingen van onze regeeringsambtenaren, van wie de gang der staatsmachine afhankelijk is, met de grootste aandacht nagaan, want tuchteloosheid in de regeering leidt tot algemeene wanorde. Elk geval van onrechtmatigheid of misbruik zal tot afschrik van anderen gestraft worden. Iedere heling, iedere ongeoorloofde verstandhouding der ambtenaren zal na de eerste voorbeelden van strenge bestraffing verdwijnen.

19. Het aanzien van onze heerschappij vereischt afdoende, d.w.z. harde straffen bij de geringste overtreding, die het aanzien van de overheid zou kunnen schaden. Zou iemand voor zijn fout al te streng gestraft zijn, dan zal hij net zijn als een soldaat, die op het slagveld van de regeering in dienst van de overheid, de grondwet en de wetten is gevallen; want deze laten niet toe, dat zij, die het schip van staat besturen, persoonlijke voordeelen hooger stellen dan hun publieke plichten.

20. Onze rechters zullen weten, dat zij, wanneer zij met dwaze goedertierenheid te werk gaan, het beginsel van het recht schenden, volgens hetwelk begane fouten streng moeten worden gestraft en toegevendheid niet is toegestaan. Mildheid kan men in het privé leven uitoefenen, maar niet in den openbaren dienst, die de opvoedende grondslag in het staatsleven is.

21. Onze rechters zullen slechts tot hun 55e jaar in functie blijven en wel om de volgende twee redenen: in de eerste plaats, omdat oude menschen hardnekkiger aan hun dogma's vasthouden en minder bekwaam zijn om zich aan nieuwe beschikkingen te

onderwerpen, in de tweede plaats, omdat daardoor een snellere mutatie van de rechters mogelijk wordt en dezen zich meer naar ons zullen schikken. Wie zijn functie behouden wil, zal ons blindelings moeten gehoorzamen. In het algemeen zullen wij onze rechters kiezen uit diegenen, die weten, dat het hun plicht is te straffen en de wetten toe te passen, maar niet tot schade van den staat liberale ideeën te huldigen, zooals de niet-Joden tegenwoordig denken dat goed is.

22. De uitwisseling van ambtenaren zal er ook toe bijdragen den korpsgeest te vernietigen en hen toegedaan te maken aan de regeering, van wie hun lot afhangt. De nieuwe generatie van rechters zal zijn opgevoed in het bewustzijn, dat handelingen, welke de bestaande orde in de wederzijdsche betrekkingen tusschen onze onderdanen zouden kunnen verstoren, niet geduld mogen worden.

23. Heden ten dage zijn de niet-Joodsche rechters tegenover alle misdaden inschikkelijk, omdat zij van hun plichten geen juiste voorstelling hebben en de regeeringen er bij de benoeming van rechters te weinig op letten, hun dat plichtsgevoel in te prenten en hun op de beteekenis van hun taak te wijzen. Zooals het dier zijn jongen op roof uitstuurt, zoo geven de niet-Joden aan hun onderdanen winstgevende posities, zonder hen over het doel van hun posities in te lichten. Daarom zullen hun regeeringen zichzelf door hun eigen ambtenaren vernietigen.

24. We zullen uit deze feiten verdere leering trekken voor onze regeering. We zullen het liberalisme verdrijven uit alle belangrijke regeeringsposten, waarvan de sociale opvoeding van onze onderdanen afhangt. Op zulke plaatsen zullen wij uitsluitend slechts die personen zetten, die wij voor onzen regeeringsdienst speciaal opgeleid hebben.

25. Op de tegenwerping, dat het ontijdig ontslag van oudere ambtenaren den staat veel geld kost, antwoorden wij, dat wij allereerst zullen probeeren voor hen een particuliere betrekking te vinden als vergoeding voor het verlies en dat in de tweede plaats al het geld van de wereld in ons bezit zal zijn, zoodat wij uitgaven niet behoeven te schuwen.

26. Ons absolutisme zal in al zijn handelingen consequent zijn. Daarom zal onze opperste wil worden geëerbiedigd en zonder tegenspraak worden doorgezet. We zullen noch van mopperen, noch van onwetendheid nota nemen; elk verzet tegen ons zal tot afschrik van anderen gestraft worden.

27. Het recht van beroep behouden wij ons slechts voor onze eigen doeleinden voor; voor het overige echter zullen wij het afschaffen, want bij het volk mag de gedachte niet opkomen, dat de door ons benoemde rechters een onjuist oordeel hebben geveld. Zou zoo iets voorkomen, dan zullen wij zelf het vonnis vernietigen, gelijktijdig echter den rechter, die tegen zijn taak niet opgewassen was, zoo voorbeeldig straffen, dat zoo'n geval niet meer zal voorkomen. Ik herhaal nog eenmaal, dat wij over iederen stap van onze ambtenaren zullen waken, opdat het volk met ons tevreden zij, want het heeft recht op een goede regeering en goede ambtenaren.

28. Onze regeering zal den schijn wekken van een patriarchale, vaderlijke voogdij, die onze vorst uitoefent. Ons volk en onze onderdanen zullen in hem een vader aanschouwen, die zich om alle behoeften, alle handelingen en alle betrekkingen tusschen de onderdanen onderling en in verhouding tot de regeering, zal bekommeren. Dan zullen zij van de gedachte, dat men deze voogdij en heerschappij niet kan ontberen, als men in vrede en rust wil leven, dermate doordrongen zijn, dat zij de alleenheerschappij van onze regeering met een aan verafgoding grenzende vereering zullen erkennen, in het bijzonder, als zij er zich van overtuigd hebben, dat onze ambtenaren de bevelen van den vorst slechts blindelings zullen uitvoeren. Zij zullen gelukkig zijn, dat wij hun geheele bestaan hebben geregeld, zooals wijze ouders doen, die hun kinderen in plichtsgevoel en gehoorzaamheid opvoeden. Want de volkeren zullen evenals hun regeeringen in de geheimen van onze politiek voor eeuwig onmondige kinderen blijven.

29. Zooals u ziet, grondvest ik ons despotisme op het recht en op den plicht. Het recht om plichtsvervulling te eischen is de voornaamste plicht van een regeering, die voor haar onderdanen een vader wil zijn. Gelijktijdig bezit zij het recht van den sterkere, opdat zij de menschheid naar de door de natuur gewilde ordening, d.i. gehoorzaamheid, leiden kan. Alles op deze wereld bevindt zich in een verhouding van ondergeschiktheid, alles is onderworpen hetzij aan een mensch, hetzij aan de omstandigheden, hetzij aan den eigen aanleg, maar in ieder geval aan een sterkere. Wij moeten zonder dralen afzonderlijke personen kunnen offeren, als zij de bestaande orde schenden, want in de voorbeeldige bestraffing van het kwaad ligt een groote opvoedende kracht.

30. Wanneer de koning van Israël op zijn geheiligd hoofd de kroon zet, die heel Europa hem zal aanbieden, zal hij de patriarch van de wereld zijn. Het getal der onvermijdbare offers, die hiervoor

werden gebracht, zal nooit zoo groot worden als het aantal offers, dat in den loop der eeuwen door de vorsten van de niet-Joodsche staten uit zucht naar macht en strijdlust werd gebracht.

31. Onze koning zal met het volk steeds in verbinding staan. Hij zal er tribunale redevoeringen voor houden, welker roem zich terstond over de geheele wereld zal verbreiden.

ZESTIENDE PROTOCOL.

1. In het streven elke aaneensluiting van krachten buiten de onze te vernietigen, zullen wij voor alles de hoogescholen geheel veranderen en ze op nieuwe grondslagen opbouwen. Hun rectoren en professoren zullen volgens nauwkeurige geheime plannen worden voorbereid, waarvan ze niet mogen afwijken. Ze zullen met bijzondere zorg worden uitgekozen en volledig van de regeering afhankelijk zijn.

2. Uit het onderricht zullen we het staatsrecht en alle politieke vraagstukken weren. Deze dingen zullen alleen aan een klein aantal bekwame mannen worden onderwezen, die uit den kring der ingewijden zullen worden gekozen. Uit de hoogescholen mogen geen onervarenen voortkomen, die staatsrechtelijke vraagstukken behandelen, alsof het blij- of treurspelen zijn en zich met politieke vraagstukken bemoeien, waarvan hun vaders al niets begrepen hebben.

3. Het verkeerde inzicht van de meeste menschen in politieke vraagstukken kweekt alleen utopisten en slechte staatsburgers; u kunt dit aan de opvoeding van de niet-Joden merken. Wij moesten in hun opvoeding alle principes leggen, waarmee we de orde van hun maatschappij van haar kracht beroofden. Zoodra wij echter tot de macht gekomen zijn, zullen wij uit hun opvoeding alle onderwijsobjecten weghalen, welke verwarrend zouden kunnen werken. We zullen de jeugd tot gehoorzame kinderen van de overheid maken, die hun koning als steunpilaar en hoop van den vrede en de rust liefhebben.

4. In plaats van het onderwijs in de klassieken en de oude geschiedenis, welke meer slechte dan goede voorbeelden biedt, zullen wij de studie van de problemen der toekomst stellen. We zullen uit de gedachten van de menschen alle gebeurtenissen van het verleden bannen, die ons onaangenaam zijn en slechts die bewaren, welke de fouten van de niet-Joodsche regeeringen aantoonen. Vraagstukken van het practische leven, van de maatschappelijke ordening, van de onderlinge betrekkingen der men-

schen, den strijd tegen het egoïsme, dat het zaad van het kwaad zaait, en soortgelijke opvoedingsvraagstukken zullen in ons leerplan de eerste plaats innemen.

5. Het onderwijs zal voor ieder beroep anders zijn en mag in geen geval uniform worden gemaakt. Deze wijze van behandeling van het vraagstuk is van bijzonder belang. Elke stand moet een streng omlijnde opvoeding krijgen, al naar zijn taak en zijn arbeidsveld. Sterke geesten hebben altijd de kunst verstaan en zullen haar altijd verstaan zich tot een hoogere positie op te werpen; maar afgezien van zulke op zichzelf staande uitzonderingen zou het dwaas zijn menschen in hoogere klassen te laten komen, die anderen de posities wegnemen, waarop dezen volgens geboorte en beroep recht hebben. Gij, mijne heeren, weet zelf, welk een onheil het voor de niet-Joden werd, dat zij deze onzinnigheid toelieten.
6. Opdat de vorst de harten van zijn onderdanen verovere, moet gedurende zijn heerschappij het geheele volk, zoowel in de scholen als op de openbare pleinen, over zijn beteekenis, zijn handelingen en zijn goede bedoelingen onderwezen worden.
7. Wij zullen iedere manier van vrijheid van onderwijs wegnemen. De scholieren zullen het recht hebben zich met hun ouders in de schoolgebouwen als in een club te verzamelen; in deze bijeenkomsten zullen de professoren in hun vrijen tijd zoogenaamde vrije lezingen houden over de betrekkingen van de menschen onderling, over de principes van het goede voorbeeld, over de nadeelen van onbeperkte concurrentie en over de filosofie van nieuwe, de wereld tot nu toe onbekende leerstellingen. Deze leerstellingen zullen wij verheffen tot artikelen des geloofs en ons er van bedienen om de menschen tot onzen godsdienst te bekeeren. Na beëindiging van mijn uiteenzettingen over ons tegenwoordig en toekomstig program zal ik u de grondslagen van mijn theorieën bekend maken.
8. We weten door de ervaring van meerdere eeuwen, dat de menschen voor hun ideeën leven en zich door deze laten leiden, dat zij deze ideeën alleen door de opvoeding in zich opgenomen hebben en dat zij zich op iederen leeftijd onder toepassing van verschillende middelen met hetzelfde succes laten opvoeden. In het besef van deze feiten zullen wij tot ons voordeel het laatste zweempje van het zelfstandige denken uitwisschen, dat wij al sinds lang in de voor ons noodzakelijke richting hebben geleid. De onderdrukking van het denkvermogen uit zich reeds in het zoogenaamde aanschouwelijk onderwijs, dat van de niet-Joden

leerzame dieren zal maken, die niet denken, maar een aanschouwelijke voorstelling noodig hebben om een zaak te begrijpen. In Frankrijk heeft reeds een van onze meest op den voorgrond tredende vertrouwensmannen, Bourgeois, zich aan deze nieuwe onderwijsmethode gegeven.

ZEVENTIENDE PROTOCOL.

1. Het beroep van advocaat kweekt koude, wreede, koppige menschen zonder principes, die zich bij iedere gelegenheid op een onpersoonlijk, zuiver wettelijk standpunt stellen. Zij zijn gewend bij hun verdediging alles slechts vanuit het gezichtspunt van hun voordeel en niet vanuit dat van het publieke welzijn te beoordeelen. Ze slaan over het algemeen geen enkele verdediging af en probeeren de vrijspraak tot elken prijs door te drijven, waarbij zij zich van juridische draaierijen bedienen; daardoor bederven zij de zeden van de rechtspleging. We zullen daarom het arbeidsveld van dit beroep beperken en zijn leden tot overheidsambtenaren maken. De advocaten zullen evenals de rechters het recht hebben met de partijen in verbinding te staan; de rechtszaken zullen hun toegewezen worden en zij zullen ze aan de bepalingen moeten toetsen; zij zullen hun cliënten op grond van de resultaten van het vooronderzoek verdedigen. Zij zullen hun honorarium bepalen, zonder acht te slaan op het resultaat van de verdediging. Op deze manier zullen wij een fatsoenlijke, onpartijdige verdediging verkrijgen, die niet geleid wordt door het loeren op voordeel, maar uit overtuiging. Dat zal ook de thans gebruikelijke omkooping wegnemen, waardoor hij wint, die meer betaalt.

2. Wij hebben er al groote zorg aan besteed de christelijke geestelijkheid in de oogen van het volk omlaag te halen en haar werkzaamheid, die ons anders ernstige hinderpalen in den weg zou kunnen leggen, te ondermijnen. Haar invloed op het volk vermindert van dag tot dag.

3. Tegenwoordig wordt overal de geloofsvrijheid erkend. Daaruit vloeit voort, dat ons nog slechts weinige jaren scheiden van het tijdstip, waarop de christelijke godsdienst volkomen ineen zal storten. Met de andere godsdiensten zullen wij nog gemakkelijker tot hetzelfde doel geraken, maar het is nog te vroeg, om daarover te spreken. We zullen de geestelijkheid met zulke nauwe grenzen omgeven, dat zij in vergelijking met haar vroegeren invloed in de toekomst zoo goed als heelemaal geen invloed meer zal hebben.

4. Wanneer het oogenblik gekomen is het Pausdom definitief te vernietigen, zal de vinger van een onzichtbare hand de volkeren op den Pauselijken stoel wijzen. Als de volkeren zich echter op den Paus zouden storten, dan zullen wij als zijn schijnbare beschermer optreden om bloedvergieten te verhinderen. Door deze afleidingsmanoeuvre zullen wij tot in het binnenste van het Vaticaan doordringen, vanwaar we niet eerder zullen wijken, voor we zijn macht volledig vernietigd hebben.
5. De koning van Israël zal de ware Paus van de wereld, de patriarch van de internationale kerk zijn.
6. Zoolang wij de jeugd nog niet in de leerstellingen des geloofs, die na een overgangstijd tot onze geloofsleer zullen leiden, onderwezen hebben, zullen wij de bestaande kerken niet openlijk vervolgen, maar ze door critiek en opleiding tot twijfel aan het geloof bestrijden. In het algemeen zal onze pers over alle regeeringszaken, over godsdienstvraagstukken en over de onbekwaamheid der niet-Joden onthullingen brengen en wel in de meest verachtelijke uitdrukkingen om alles op zoo'n manier omlaag te halen, zooals alleen ons geniaal volk in staat is dat te doen.
7. Onze heerschappij zal gelijken op die van den Indischen god Wischnu. Honderd armen zullen de veeren van de sociale machine vasthouden. We zullen alles zien zonder de hulp van de officieele politie, die, zooals wij haar voor de niet-Joden hebben uitgezocht, tegenwoordig den regeeringen het zien maar belet. Volgens ons program zal een derde van de onderdanen over de anderen waken, uit zuiver plichtsgevoel, om den staat vrijwillige diensten te bewijzen. Het zal dan niet meer eerloos zijn een spion of aangever te zijn. Ongegronde aanklachten zullen echter streng gestraft worden, opdat van dit recht geen misbruik wordt gemaakt.
8. Onze vertrouwenslieden zullen we uit de hoogste en de laagste lagen van de maatschappij kiezen, uit genotzieke ambtenaren, uit uitgevers, drukkerij-eigenaars, boekhandelaren, winkelbedienden, arbeiders, koetsiers, dienstboden, enz. Deze politie zal niet het recht hebben zelfstandig te handelen, maar heeft tot eenige taak getuigendiensten te bewijzen en berichten te verstrekken. Het toetsen van hun verklaringen en de daarop berustende arrestaties zullen de taak van een groep verantwoordelijke politieorganen zijn; de arrestaties zelf zullen door de gendarmerie en door de plaatselijke politie worden uitgevoerd.
9. Wie over datgene, wat hij over politieke dingen ziet of hoort,

niets bericht, zal wegens heling worden gestraft. Evenals onze geloofsbroeders reeds thans verplicht zijn uit eigen beweging allen uit hun gemeente bekend te maken, die van het geloof afvallen of in strijd met de gemeente handelen, evenzoo zullen in ons wereldrijk alle onderdanen verplicht zijn den staat op de aangegeven manier te dienen.

10. Zulk een organisatie zal alle misbruiken van de ambtelijke macht, elke omkoopbaarheid, kortom alle fouten verwijderen, zooals onze theorieën die den niet-Joden tot gewoonte hebben gemaakt. Hoe zouden wij anders ons doel — de niet-Joodsche regeering tot wanorde te brengen — kunnen bereiken? Een van de belangrijkste middelen vormen de ambtenaren; hun moet men het mogelijk maken, hun slechtste gevoelens te ontwikkelen, hun ambtelijke macht te misbruiken en de omkoopbaarheid te laten domineeren, om daarmee anderen aan te steken.

ACHTTIENDE PROTOCOL.

1. Wanneer wij het voor noodzakelijk zullen houden verscherpte politiemaatregelen te nemen — het gevaarlijkste gif voor het aanzien van den staat — zullen wij met behulp van bekwame redenaars kunstmatig onlusten en uitingen van ontevredenheid te voorschijn roepen. Deze redenaars zullen bij velen instemming vinden. Dit echter zal ons als voorwendsel dienen om huiszoekingen en bewakingen te laten uitvoeren door onze vertrouwensmannen, die wij in de niet-Joodsche politie geplaatst hebben.

2. Daar de meeste opruiers als het ware uit liefde voor de kunst der samenzwering handelen, zullen wij ons om hen niet bekommeren, zoo lang zij niet tot de daad overgaan. Wij zullen ons er toe beperken, hen door spionnen in het oog te doen houden. Men moet in aanmerking nemen, dat het aanzien der regeering verdwijnt, wanneer zij zoo dikwijls samenzweringen tegen zich ontdekt. Want dit sluit de bekentenis van de onmacht of, wat nog erger is, van het eigen onrecht in. Gij weet, dat wij het aanzien van de vorsten der niet-Joden ondermijnden door talrijke aanslagen, welke wij door onze vertrouwenslieden, blinde schapen van onze kudde, lieten uitvoeren; met behulp van een paar liberale frasen kan men hen gemakkelijk tot een misdaad verleiden, vooral, wanneer men er een politiek tintje aan geeft. Wij zullen de regeeringen dwingen haar onmacht te bekennen door het feit, dat zij openlijke beschermingsmaatregelen nemen; want daardoor zullen wij haar aanzien verwoesten.

3. Onze vorst zal door een onzichtbare wacht beschermd worden, want nooit mogen wij ook maar de gedachte laten bovenkomen, dat hij niet in staat zou zijn iederen opstand neer te slaan of dat hij zich daarvoor zou moeten verbergen. Wanneer wij zoo'n gedachte zouden toestaan, zooals de niet-Joden dat deden en nog doen, dan zouden wij daarmee het doodvonnis voor onzen vorst — en zeker voor zijn dynastie — onderteekenen.
4. Onder strenge bewaring van den uiterlijken schijn zal onze vorst zijn macht slechts gebruiken tot het welzijn van het volk, nooit echter tot zijn eigen voordeel of dat van zijn huis. Neemt hij deze houding in acht, dan zal zijn macht geëerbiedigd en door zijn onderdanen zelf gerespecteerd worden; zij zullen hem vereeren met de gedachte, dat het welzijn van iederen burger en van de maatschappelijke orde van hem afhangt. Een bescherming van den koning door zichtbare machtsmiddelen zou de erkenning van de zwakheid van zijn heerschappij zijn.
5. Onze vorst zal, wanneer hij zich onder het volk begeeft, steeds door een aantal schijnbaar nieuwsgierige mannen en vrouwen omgeven zijn, die schijnbaar toevallig de eerste rijen innemen en de overige menschen onder voorwendsel tot handhaving der orde op een bepaalden afstand van hem zullen houden. Dit goede voorbeeld zal voor de menschen aanleiding zijn zich op den achtergrond te houden. Zou de een of andere adressant zich door de menigte willen dringen om zijn aangelegenheid naar voren te brengen, dan moeten de eerste rijen het verzoekschrift overnemen en voor zijn oogen aan den vorst overreiken. Iedereen zal dan weten, dat alle verzoeken hem bereiken en dat hij zich met alle kwesties bezighoudt. De macht van den vorst geniet alleen dan aanzien, als het volk kan zeggen: „Als de koning het maar wist", of „De koning zal het hooren".
6. Met de instelling van een officieele garde verdwijnt het geheimzinnige aanzien van de macht; iedereen, die over een zekere stoutmoedigheid beschikt, heeft dan praatjes, en de oproerling, die zich van zijn kracht bewust is, loert slechts op de gelegenheid een aanslag te plegen. Aan de niet-Joden hebben wij het weliswaar geheel anders gepredikt, maar wij weten, welke kwade gevolgen de openlijke beschermingsmaatregelen voor hen hadden.
7. Wij zullen misdadigers bij de eerste min of meer gegronde verdenking in hechtenis nemen; de vrees voor een vergissing mag er niet toe leiden, dat menschen, die van een politiek misdrijf verdacht zijn, ontvluchten, want deze daden zullen wij werkelijk onverbiddelijk bestraffen. Het kan misschien geoorloofd zijn, bij

gewone misdrijven op de beweegredenen in te gaan; geen verontschuldiging echter is er voor personen, die zich met politieke vraagstukken bezig houden, waarvan niemand, met uitzondering van de regeering, iets kan begrijpen. Niet eens alle regeeringen zijn in staat de ware staatskunst te begrijpen.

NEGENTIENDE PROTOCOL.

1. Ofschoon wij niemand toestaan zich met de politiek te bemoeien, toch zullen we de rapporten en voorstellen aan de regeering aanmoedigen, die een verbetering van den toestand van het volk betreffen. Op deze wijze zullen wij de misstanden onder of de ideeën van onze onderdanen leeren kennen; de laatste zullen wij dan uitvoeren of afwijzen op een manier, die het onverstand van de bedenkers van deze ideeën in het licht zal stellen.

2. Opstanden zijn niets anders dan het blaffen van een kleinen hond tegen een olifant. Is een regeering, niet alleen met betrekking tot haar politie, maar ook in sociaal opzicht goed georganiseerd, dan blaft de hond alleen tegen den olifant, omdat hij diens sterkte niet kent. Het is voldoende door een voorbeeld de beteekenis van deze sterkte te bewijzen en de hond zal direct ophouden te blaffen en met den staart kwispelen, zoodra hij den olifant ziet.

3. Om den politieken misdadiger den schijn van den held te ontnemen, zullen wij hem op dezelfde beklaagdenbank zetten als dieven, moordenaars of andere gemeene misdadigers. Dan zal de openbare meening beide categorieën van misdadigers in haar voorstellingswereld met elkander verwarren en met dezelfde verachting behandelen.

4. Wij hebben ons moeite getroost — en ik geloof met succes — om de niet-Joden er van af te houden politieke misdadigers op deze manier te behandelen. Met deze bedoeling hebben wij door de pers, door openbare redevoeringen en door goed samengestelde leerboeken de geschiedenis van het martelaarschap — dat de oproerlingen om zoo te zeggen voor het publiek welzijn op zich genomen hebben — geprezen. Deze lofzang heeft de aanhangers van het liberalisme vermeerderd en duizenden niet-Joden in de rijen van onze kudde gebracht.

TWINTIGSTE PROTOCOL.

1. Nu zullen wij spreken over het financieele program, dat ik bewaard heb tot het slot van mijn voordracht, omdat dit onder-

werp het moeilijkste en het meest beslissende is in onze plannen. Voordat ik begin, zou ik u willen herinneren aan wat ik reeds eerder terloops aanhaalde, n.l. dat alles zich slechts in een kwestie van cijfers zal oplossen.

2. Zoodra onze heerschappij gekomen is, zal onze autoritaire regeering, alleen reeds uit drang naar zelfbehoud, vermijden, het volk te hooge belastingen op te leggen; want zij zal nooit vergeten, dat zij de rol van den vader en beschermer te spelen heeft. Niettemin moeten de noodige middelen verkregen worden, daar het beheer van den staat veel kost. Daarom moet de kwestie van het evenwicht in de staatshuishouding met bijzondere zorg behandeld worden.

3. Onze regeering zal van de wettelijk vastgelegde fictie uitgaan, dat alles, wat zich in het gebied van den staat bevindt, eigendom van den koning is, een veronderstelling, die zonder meer in de daad kan worden omgezet. De regeering zal daarom overgaan tot het onteigenen van de vermogens in baar geld, zoodra zij dat voor de regeling van den geldomloop noodzakelijk acht. Daaruit volgt, dat het beste middel de invoering van een progressieve vermogensbelasting is. Op deze manier kunnen de belastingen zonder onbillijke verdrukking of benadeeling worden geheven volgens een met de grootte van het vermogen overeenkomend percentage. De rijken moeten inzien, dat zij verplicht zijn een deel van hun overvloed ter beschikking van den staat te stellen, omdat deze hun de zekerheid van het resteerende vermogen en een eerlijke winst waarborgt; ik zeg uitdrukkelijk „eerlijk", want de contrôle over het eigendom zal den roof onder het mom van wettelijkheid onmogelijk maken.

4. De sociale verandering moet van boven komen, want de tijd daarvoor is rijp en zij is als waarborg voor den vrede noodzakelijk.

5. Het opleggen van belastingen aan de armen legt de kiem voor de revolutie en is schadelijk voor den staat, die zoodoende op de jacht naar het kleine het grootere voordeel prijsgeeft. Afgezien daarvan vertraagt de vermogensbelasting het tempo van aangroeien der privé vermogens, waarvan wij de vermeerdering totnutoe opzettelijk bevorderd hebben, opdat zij een tegenwicht vormen tegen de sterkte van de niet-Joodsche regeeringen en hun financiën.

6. Een progressieve belasting zal hoogere baten afwerpen dan een voor allen gelijke belasting, die ons echter thans van pas komt om onrust en ontevredenheid onder de niet-Joden te wekken.

7. De macht, waarop onze koning zal steunen, zal bestaan in het evenwicht van de staatshuishouding en uit den waarborg voor den vrede; tot dit doel is het noodzakelijk, dat de bezittenden wat van hun inkomsten opofferen om den goeden gang van de staatsmachine te verzekeren. De uitgaven van den staat zullen door diegenen bestreden worden, die dit het gemakkelijkst kunnen dragen.

8. Zulke maatregelen zullen den haat van de armen tegen de rijken wegnemen, omdat de armen dan zullen inzien, dat de rijken de voor den staat noodzakelijke hulpbronnen en de steunpilaren van vrede en welvaart zijn en dat slechts de rijken de middelen voor het gedijen van den staat ter beschikking stellen.

9. Opdat de hoogere klassen over de nieuwe belastingen niet al te veel klagen, zullen wij hun nauwkeurige rapporten uitbrengen over de besteding van de gelden, uitgezonderd natuurlijk de bedragen, die op de uitgaven van den troon en de administratie betrekking hebben.

10. Onze vorst zal geen privé vermogen hebben, omdat toch alles, wat zich in den staat bevindt, hem toebehoort; twee verschillende vermogens van den koning zouden met elkaar in tegenspraak zijn, omdat de omstandigheid, dat hij privé vermogen zou bezitten, zijn recht op het eigendom, dat zich in het bezit van anderen bevindt, zou opheffen.

11. Alleen de troonopvolger zal door den staat onderhouden worden. De overige leden van de koninklijke familie moeten in den staatsdienst of een ander beroep gaan om een recht op een inkomen te verkrijgen. Het voorrecht tot de koninklijke familie te behooren, geeft niemand het recht op staatskosten te leven.

12. Op het verwerven van eigendom en erfenis zal een progressieve zegelbelasting worden geheven. Voor iedere overdracht van eigendom, hetzij in baar geld, hetzij in andere waarden, die niet gezegeld is, moet de vroegere eigenaar vanaf den dag van de overeenkomst tot aan den dag van de ontdekking der belastingontduiking een procentueele belasting betalen. De overdrachtsakten moeten wekelijks aan de plaatselijke belastinginstantie voorgelegd worden onder opgave van den voor- en familienaam en woonplaats van den ouden en nieuwen eigenaar. De door de overheid te registreeren koop is alleen vanaf een bepaald bedrag noodzakelijk; bedrijven in artikelen voor het dagelijksch gebruik zullen slechts aan een kleine, procentueele zegelbelasting onderhevig zijn.

13. Rekens u uit hoeveel de opbrengst van deze belastingen de ontvangsten van de niet-Joodsche staten zal overschrijden.

14. De staat moet een bepaald reservefonds bezitten; alles wat boven dezen ruggesteun uitgaat, moet weer in omloop worden gebracht. Met deze overschotten zullen openbare werken worden uitgevoerd. De terhandneming van zulke met staatsmiddelen uitgevoerde werken zal de arbeidersklasse vast met den staat en den vorst verbinden. Een deel van deze gelden zal voor prijzen voor uitvindingen en prestaties op het gebied der productie aangewend worden.

15. Buiten deze bedragen mag geen geld in de staatskas achtergehouden worden, want het geld is voor de circulatie bestemd en iedere belemmering in de circulatie van het geld kan den gang van de staatsmachine storen; het geld is de olie voor het raderwerk voor den staat; ontbreekt de olie, dan hapert het mechanisme.

16. De vervanging van een deel van het baar geld door waardepapier heeft precies zoo'n storing veroorzaakt. De gevolgen van dit feit zijn reeds voldoende voelbaar.

17. We zullen ook een rekenkamer instellen; de regeering zal daardoor ieder oogenblik een nauwkeurig overzicht over de inkomsten en uitgaven van den staat ter beschikking hebben; uitgezonderd is slechts de nog niet afgesloten rekening over de loopende maand en de nog niet overgelegde afrekening over de vorige maand.

18. De eenige persoon, die geen voordeel heeft van de plundering van de staatskas, is haar eigenaar, de vorst. Daarom zal de door hem uitgeoefende contrôle de verspilling en verkwisting van staatsgelden onmogelijk maken.

19. De representatieve plichten, die den vorst van zijn kostbaren tijd berooven, zullen wij afschaffen, opdat hij genoeg tijd voor zijn staatsbezigheden over heeft. Zijn macht zal niet meer afhankelijk zijn van de gunstelingen, die den troon alleen om de pracht en de praal willen omgeven, maar uitsluitend voor hun eigen voordeel zorgen en niet voor dat van den staat.

20. Terwijl wij het geld uit de circulatie haalden, hebben wij in de niet-Joodsche staten economische crises in het leven geroepen. Reusachtige bedragen werden zoo den staten onttrokken en deze zagen zich gedwongen, dezelfde kapitalen, die door ons werden opgehoopt, als leeningen van ons aan te nemen. Deze leeningen

beteekenen een zware last voor de staten, die er nu rente voor moeten betalen en van ons schuldenaars zijn.

21. De samentrekking van de industrie in handen van het kapitaal, dat de kleine bedrijven vernietigde, zoog alle productieve volkskrachten en daarmee ook den rijkdom van de staten op.

22. Tegenwoordig houdt de geldcirculatie geen verband meer met het zielenaantal en kan daarom geen rekening houden met de behoeften van de arbeiders. De uitgifte van nieuw geld moet gelijken tred houden met den groei van de bevolking, waarbij ook de kinderen meegeteld moeten worden, daar ook voor hen vanaf den dag hunner geboorte geld noodig is. De reorganisatie van de geldcirculatie is een levensvraag voor de heele wereld.

23. U weet, dat de gouden standaard verderfelijk werd voor de staten, die hem aanvaardden, want hij kan de behoefte aan geld niet bevredigen, te minder nog toen wij ons best deden zooveel mogelijk goud aan den omloop te onttrekken.

24. Onze regeering moet een standaard invoeren, die op de arbeidskracht berust, waarbij het om het even is of het geld uit papier of uit hout bestaat. We zullen het geld uitgeven naar de doorsnee-behoeften van de onderdanen en de hoeveelheid geld bij iedere geboorte vermeerderen en bij ieder sterfgeval verminderen. Elke provincie, elke gemeente moet deze berekeningen overnemen.

25. Opdat de afzonderlijke overheden op tijd in het bezit van de door hen benoodigde gelden komen, zullen de bedragen en de dag van de verzending door de regeering bij verordening worden vastgesteld; zoodoende zal de bevoorrechting door de ministeries van de eene overheid ten nadeele van de andere terzijde worden gesteld.

26. De voorloopige ramingen van de staatsinkomsten en -uitgaven zullen naast elkaar gelegd worden, opdat men beide met elkander vergelijken kan.

27. Hervormingen, die wij in de financieele instellingen van de niet-Joden willen invoeren, zullen wij voorstellen op een manier, die niemand verontrust. We zullen de noodzakelijkheid van deze veranderingen voorstellen als gevolgen van den chaos, waarin de financieele huishouding van de niet-Joodsche staten terecht is gekomen. We zullen bewijzen, dat de hoofdoorzaak van dezen ongezonden toestand daarin is gelegen, dat men aan het begin van ieder jaar een begrooting opstelt, die van jaar tot jaar aangroeit; dan verlangt men een supplement, dat al na drie maanden

uitgegeven is; hierop wordt een aanvullingsbudget gesloten en ten slotte begeert men nog een verder crediet om de eindafrekening te kunnen opmaken. Daar de begrooting voor het daaropvolgende jaar naar de totale rekening van het afgeloopen jaar wordt opgesteld, bedraagt het jaarlijksche verlies vijftig procent en de begrooting verdrievoudigt zich alle tien jaren. Dank zij dezen gang van zaken, welken de niet-Joodsche regeeringen in hun zorgeloosheid hebben toegepast, zijn hun schatkisten leeg. De daarop volgende leeningen hebben het restant opgeslokt en alle staten aan het bankroet gebracht.

28. U zult wel begrijpen, dat wij zoo'n economie, zooals wij haar den niet-Joden aanbevolen, bij ons niet zullen dulden.

29. Iedere staatsleening bewijst zwakte en gebrek aan begrip voor de rechten van den staat. De leeningen hangen als het zwaard van Damocles boven het hoofd der vorsten, die, in plaats van de benoodigde gelden rechtstreeks bij de onderdanen in den vorm van een belasting te halen, met uitgestrekte handen bij onze banken komen bedelen. Buitenlandsche leeningen zijn als bloedzuigers, die men van het staatslichaam niet kan verwijderen, of het zou moeten zijn dat zij vanzelf afvallen of dat de staat ze met geweld afschudt. Maar de niet-Joodsche staten schudden deze bloedzuigers niet van zich af, integendeel, zij vermeerderen nog hun aantal, zoodat zij aan deze vrijwillige aderlating ten slotte te gronde moeten gaan.

30. Wat is in werkelijkheid een leening, vooral een buitenlandsche anders dan een aderlating? Een leening bestaat uit staatsschuldverbintenissen, die de verplichting inhouden tot het betalen van een bepaalde rente, in verhouding tot de grootte van het opgenomen kapitaal. Bedraagt de rente 5 procent, dan heeft de staat in den loop van 20 jaar ten overvloede alleen aan rente een bedrag betaald, gelijk aan het bedrag der leening, in 40 jaar een dubbel zoo hoog bedrag, in 60 jaar het drievoudige en de schuld zelf blijft altijd nog onbetaald.

31. Hieruit volgt, dat de staat langs den weg der belastingheffing den armen den laatsten cent ontneemt, alleen om aan vreemde kapitalisten, van wie hij het geld leende, rente te betalen, in plaats van de benoodigde bedragen door middel van een belasting, die geen rente kost, uit het eigen volksvermogen bijeen te brengen.

32. Zoolang de leeningen in het binnenland werden opgenomen, lieten de niet-Joden eenvoudig het geld uit den zak van de armen in dien van de rijken vloeien. Toen wij echter door omkooping

personen kregen om in het buitenland geld op te nemen, verdwenen alle rijkdommen van de staten in onze kassen en de niet-Joden werden aan ons schatplichtig.

33. Door de nalatigheid in de leiding der staatszaken, door de omkoopbaarheid van de ministers, door de onbekwaamheid in economische vraagstukken, hebben de regeeringen van de niet-Joden hun landen dermate in de schuldslavernij van onze banken gebracht, dat zij hun schulden nooit zullen kunnen betalen. Gij, mijne heeren, zult begrijpen, welke moeite en geldelijke offers ons het veroorzaken van dezen toestand heeft gekost.

34. Storingen in het geldverkeer zullen wij niet dulden; daarom zullen er geen verschillende staatsschuldverbintenissen meer zijn, een enkele uitgezonderd, die één procent rentend zal zijn; deze lage rente zal den staat niet meer de aderlating door bloedzuigers doen ondergaan. Het recht tot uitgifte van waardepapieren zal uitsluitend worden toegestaan aan de industrieele maatschappijen, wien het niet zwaar zal vallen uit hun winst rente te betalen, terwijl de staat uit zijn leeningen geen winst kan trekken, daar hij die alleen opneemt om zijn uitgaven te bestrijden, maar niet om zaken te doen.

35. Zulke industriepapieren zal de staat ook koopen; op deze manier verandert hij van een rente betalenden schuldenaar, die hij tegenwoordig is, in een schuldeischer. Deze maatregel zal storingen in het geldverkeer, klaplooperij en gemeenheid onmogelijk maken, die ons in den tijd der heerschappij niet wenschelijk voorkomen.

36. De onbekwaamheid van den zuiver dierlijken gedachtengang van de niet-Joden ligt duidelijk voor de hand; ze leenden bij ons geld tegen rente en dachten er niet aan, dat zij hetzelfde bedrag, vermeerderd met de rente, uit de schatkist moesten nemen om de schuld aan ons in te lossen. Zou het niet veel eenvoudiger geweest zijn, het geld door de belastingbetalers te doen opbrengen, wien zij geen rente moeten betalen? Dat juist bewijst het overwicht van onzen geest, dat wij er in geslaagd zijn den niet-Joden de beteekenis van de staatsleeningen zoo voor te stellen, dat zij daarin zelfs voordeel voor zichzelf zagen.

37. Gesteund door eeuwenlange ervaringen, waarvan de grondslagen door de niet-Joodsche staten zijn gelegd, zullen onze instellingen zich van de hunne door duidelijkheid en doelbewustheid onderscheiden en iedereen van de nuttigheid van onze veranderingen overtuigen. Zij zullen een einde maken aan de misstanden, met

behulp waarvan wij de niet-Joden in onze macht hielden, maar die in ons koninkrijk niet meer geduld zullen worden.

38. We zullen de wijze van verrekening zoodanig stellen, dat noch de vorst noch de geringste ambtenaar ook maar het kleinste bedrag ongemerkt aan zijn bestemming kan onttrekken of voor een ander dan het door ons voorgeschreven doel kan aanwenden.

39. Men kan niet regeeren zonder een vast plan. Zelfs helden gaan te gronde, als zij niet weten waarheen hun weg hen voert en als ze niet evenredig uitgerust zijn.

40. De vorsten der niet-Joden, die wij door representatieve plichten, feesten en besprekingen van de vervulling van hun vorstelijke plichten afhielden, dienden onzen vorst slechts als wandscherm. De rapporten van de hovelingen en ambtenaren, die den vorst in het openbaar vertegenwoordigen, werden in werkelijkheid door onze vertrouwenslieden samengesteld; ze bevatten voornamelijk bloote beloften op bezuinigingen van den staat en op verbeteringen, waardoor de kortzichtige massa ten volle werd tevreden gesteld. De lezers van onze rapporten zouden wel hebben kunnen vragen: „Hoe moeten bezuinigingen bereikt worden? Soms door nieuwe belastingen?" Maar zij stelden zulke vragen niet. Gij, mijne heeren, weet, waartoe deze zorgeloosheid heeft geleid en in welk een financieel warnet de staten zijn geraakt, trots de wonderbaarlijke arbeidskracht van hun volken.

EEN-EN-TWINTIGSTE PROTOCOL.

1. Aan mijn laatste beschouwing wil ik nu een uitvoerige uiteenzetting over de binnenlandsche leeningen toevoegen. Over de buitenlandsche leeningen zal ik niet meer spreken; ze hebben onze zakken met het geld van de niet-Joden volgepropt; in onzen staat echter zullen er geen buitenlanders meer zijn.

2. Wij hebben de omkoopbaarheid van de staatsambtenaren en de nalatigheid van de vorsten benut om onze gelden twee-, drie- en meervoudig terug te krijgen, terwijl wij den regeeringen der niet-Joden meer geld leenden dan zij onvoorwaardelijk noodig hadden. Wie zou ons dat kunnen nadoen? Ik zal mij nu met de bijzonderheden van de binnenlandsche leeningen bezig houden.

3. Als een staat een leening wil aangaan, dan stelt hij inteekenlijsten op. Opdat de uitgegeven staatspapieren door iedereen genomen kunnen worden, wordt de nominale waarde van honderd tot duizend gulden vastgesteld. Den eersten inteekenaren wordt voorgehouden, dat ze niet alles toegewezen krijgen. Den volgen-

den dag komt het tot een prijsstijging: naar men voorgeeft, wegens grootere vraag. Na eenige dagen maakt men bekend, dat de staatskassen overvol zijn en dat men niet meer weet wat met het geld aan te vangen. Waarom neemt men het dan aan? De inteekening overschrijdt nu het gevraagde bedrag meermalen: en hierin ligt het bijzondere succes, want het publiek heeft daarmee zijn vertrouwen in de regeering te kennen gegeven.

4. Maar als de komedie afgeloopen is, staat men voor een ongehoorde schuld. Om de rente te kunnen betalen, neemt de staat zijn toevlucht tot een nieuwe leening, die de totnutoe bestaande schuld niet wegneemt, maar integendeel vermeerdert. Als het vertrouwen in den staat dan eindelijk uitgeput is, moet men door nieuwe belastingen niet eens de leeningen, maar alleen de rente van de leeningen dekken. Deze belastingen veroorzaken dus een schuld, waarmee men een andere schuld betaalt.

5. Dan komt de tijd van de conversie, waardoor echter alleen de rentevoet wordt verlaagd en niet de schuld wordt gedelgd; bovendien is zij alleen met toestemming van de schuldeischers door te voeren. Bij de aankondiging van een conversie moet men de schuldeischers vrijlaten of er in toe te stemmen of hun geld terug te vorderen. Als iedereen zijn geld terugeischte, zou de staat in zijn eigen net gevangen worden en zou niet in staat zijn de terugbetalingsvorderingen na te komen. Gelukkig zijn de niet-Joden in geldzaken weinig bedreven en hebben zij nog altijd aan koersverliezen en renteverlagingen de voorkeur gegeven boven de onzekerheid van nieuwe beleggingen. Daardoor gaven zij den regeeringen meer dan een keer de gelegenheid zich van een schuld van meerdere millioenen te ontdoen. Bij buitenlandsche leeningen durven de niet-Joden op deze wijze niet te handelen, daar zij wel weten, dat wij onze gelden gezamenlijk zouden terugtrekken, wat het staatsbankroet ten gevolge zou hebben: de verklaring van de onmacht tot betalen van den staat zou tegelijk den volkeren bewijzen, dat tusschen hen en hun regeeringen iedere gemeenschappelijke band ontbreekt.

6. Ik vestig Uw aandacht op dit feit en ook op het volgende: tegenwoordig zijn alle binnenlandsche leeningen in zoogenaamde zwevende schulden omgezet, dat zijn schulden, die binnen een korter of langer tijdsverloop afbetaald moeten worden. Deze leeningen worden onder absorbeering van de in de staatsbanken of de spaarbanken liggende gelden opgenomen. Daar deze gelden de regeering lang genoeg ter beschikking staan, worden zij tot betaling van de rente der buitenlandsche leeningen aangewend

en in de plaats daarvan deponeert de regeering een zelfde bedrag in schuldbrieven. Met zulke pandbrieven worden alle verliezen in de schatkisten der niet-Joodsche staten goedgemaakt.

7. Zoodra wij de wereldheerschappij verkregen zullen hebben, zullen al deze zwendelpractijken ophouden, omdat zij onze belangen niet dienen; eveneens zullen wij alle effectenbeurzen sluiten, omdat wij niet zullen dulden, dat het aanzien van onze heerschappij door koersschommelingen van onze staatspapieren geschokt wordt. Door een wet zal worden vastgesteld, dat de nominale waarde tegelijkertijd de koerswaarde is en dat er geen schommelingen mogen zijn. Iedere koersstijging heeft een koersdaling ten gevolge en wij hebben daarom koersstijgingen in het leven geroepen om den koers der waardepapieren van de niet-Joden omlaag te drukken.

8. We zullen de beurzen vervangen door machtige staatscredietinstellingen, welker taak het zal zijn den koers van de industriepapieren al naar de wenschen van de regeering te bepalen. Deze instellingen zullen in staat zijn op een enkelen dag industriepapieren tot een waarde van 500 millioen op de markt te werpen of aan te koopen. Op deze wijze zullen alle industrieele ondernemingen afhankelijk van ons worden. U kunt u voorstellen, welk een macht wij ons daardoor zullen verschaffen.

TWEE-EN-TWINTIGSTE PROTOCOL.

1 In alles wat ik u totnutoe uiteengezet heb, deed ik moeite u een indruk van de verleden en de tegenwoordige gebeurtenissen te geven en u aan te toonen hoe alles in den stroom van het lot meegolft. Spoedig zult u de gevolgen herkennen. Ik heb u bekend gemaakt met de geheimen van onze verhoudingen tot de niet-Joden en van onze financieele politiek. Ik heb er slechts weinig aan toe te voegen.

2. In onze handen bevindt zich de grootste macht van den tegenwoordigen tijd: het geld; binnen twee dagen kunnen wij ieder gewenscht bedrag terugtrekken. Moeten wij dan nog bewijzen, dat onze heerschappij door God voorzien is? Zouden wij bij zulk een rijkdom niet in staat zijn het bewijs te leveren, dat al het kwade, dat wij in den loop van zooveel eeuwen moesten doen, ten slotte toch tot de ware welvaart en tot de alomvattende orde geleid heeft? Misschien zullen er nog eenige gewelddadige maatregelen noodig zijn, maar uiteindelijk zal de orde worden ingesteld.

3. We zullen bewijzen, dat wij de weldoeners zijn, die de gekwelde wereld vrede en vrijheid hebben gegeven; we zullen haar gelegenheid geven zich in de rust en den vrede te verheugen, maar onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat onze wetten worden gerespecteerd. Gelijktijdig zullen wij allen opheldering geven, dat de vrijheid niet in zedeloosheid en teugelloosheid en dat 's menschen kracht en waardigheid nooit in de verkondiging van revolutionnaire principes, zooals b.v. de gewetensvrijheid en de algemeene gelijkheid, kan bestaan, evenzoo, dat de persoonlijke vrijheid nooit het recht geeft zichzelf of anderen door opruiende redevoeringen op te winden. De ware vrijheid bestaat in de onschendbaarheid van den persoon. De waardigheid van de menschen bestaat in de erkenning van hun rechten, maar niet in fantastische ideeën over de beteekenis van hun ik.

4. Onze heerschappij zal roemrijk zijn, omdat zij machtig zal zijn en regeeren en leiden zal; ze zal zich niet op sleeptouw laten nemen door partijleiders en volksredenaars, die holle woorden uitschreeuwen, die ze voor hun principes uitgeven, maar die zuiver utopieën zijn. Onze heerschappij zal de gebiedster zijn over de orde, die het heele geluk van de menschen uitmaakt. Het hooge aanzien van deze heerschappij zal bij het volk mystieke aanbidding en vereering opwekken. Ware macht mag voor geen recht, niet eens voor het goddelijke recht, terugwijken; niemand mag het wagen haar te na te komen om haar ook maar het kleinste stukje te ontrooven.

DRIE-EN-TWINTIGSTE PROTOCOL.

1. Om de volkeren aan gehoorzaamheid te wennen, moet men ze tot bescheidenheid opvoeden; daarom moet de productie van luxe artikelen ingekrompen worden. Daardoor zullen we de moraal verbeteren, die door den wedijver in pronkzucht bedorven werd.

2. We zullen den handenarbeid weer bevorderen om de grootindustrie te benadeelen; dit is ook daarom noodzakelijk, omdat de fabriekseigenaren dikwijls, zij het dan ook onbewust, hun arbeiders in staatsvijandigen zin beïnvloeden.

3. Een volk, dat zich alleen met het kleinbedrijf bezighoudt, kent geen werkloosheid; het is aan de bestaande maatschappelijke orde vast verknocht en ondersteunt daarom de regeering. Werkloosheid is het grootste gevaar voor de regeering. Voor ons zal de werkloosheid haar rol uitgespeeld hebben, zoodra de macht in onze handen is.

4. De drankzucht zal eveneens wettelijk worden verboden en als misdaad tegen de menschheid gestraft worden, omdat de mensch onder invloed van den alcohol tot een wild dier wordt.

5. De volkeren, ik herhaal het nog eens, gehoorzamen alleen maar blindelings aan een sterke, volkomen onafhankelijke macht, die zich met het zwaard in de hand tegen iederen socialen opstand verdedigt. Waarom zouden de menschen een koning met een engelenziel noodig hebben? Ze moeten in hem de belichaming van de kracht en de macht zien.

6. De tegenwoordige regeeringen leiden hun bestaan temidden van een door ons zedeloos gemaakte maatschappij, die zelfs de macht van God loochent en waar de vlam van de anarchie uitslaat. Onze vorst moet daarom voor alles dit verterende vuur blusschen en tot dit doel de huidige samenleving, zij het ook door verdrinking in eigen bloed, opheffen om haar dan in de gedaante van een goed georganiseerd leger weer te laten opstaan, die elke het staatslichaam bedreigende besmetting bewust zal bestrijden.

7. Onze vorst zal door God zijn uitverkoren de zinlooze krachten te vernietigen, die geleid worden door een dierlijk drijven en niet door het verstand, door de ruwheid en niet door de menschelijkheid. Deze krachten vieren thans hun overwinning, terwijl zij onder den schijn van het recht en de vrijheid roof en gewelddadigheden uitoefenen. Ze hebben iedere maatschappelijke orde vernietigd om nu op hun puinhoopen den troon van den koning der Joden op te richten. Maar hun rol zal uitgespeeld zijn, zoodra onze vorst de regeering overneemt. Dan moeten zij van zijn pad weggevaagd worden, opdat geen hindernis overblijft.

8. Dan zullen wij den volkeren kunnen zeggen: Dankt God en buigt u voor hem, die op zijn voorhoofd het teeken der voorzienigheid draagt en wiens ster God zelf leidt, opdat niemand buiten hem de menschheid van al het kwaad verlosse.

VIER-EN-TWINTIGSTE PROTOCOL.

1. Ik ga nu over tot de middelen, waardoor het Huis David voor de eeuwigheid gewaarborgd zal zijn. Onze methode zal op dezelfde principes berusten, die voor onze wijzen in alle wereldvraagstukken maatgevend waren, hetgeen beteekent, dat wij den gedachtengang van de geheele menschheid zullen bepalen.

2. Meerdere medeleden van het Huis David zullen de koningen en hun opvolgers op hun ambt voorbereiden, waarbij de laatsten niet volgens het recht van de erfopvolging, maar volgens hun

bijzondere bekwaamheid uitverkoren worden. Zij zullen hen in de diepste geheimen van de staatskunst en van onze plannen inwijden, waarbij wij alle voorzichtigheidsmaatregelen zullen treffen, dat niemand anders van deze geheimen iets te weten komt. Hierdoor zal bereikt worden, dat ieder de overtuiging krijgt, dat de regeering alleen aan hen kan worden toevertrouwd, die in de geheimen van de staatskunst zijn ingewijd.

3. Alleen deze uitverkorenen zullen in de uitvoering van onze — op de ervaring van eeuwen berustende — plannen, in onze kennis van de politieke, economische en sociale verhoudingen en in den geest van de wetten onderricht zijn, die de natuur zelf heeft opgesteld om de betrekkingen van de menschen te regelen.

4. De onmiddellijke nakomelingen van den koning worden van de troonsopvolging uitgesloten, als zij gedurende hun opvoeding lichtzinnigheid, weekhartigheid en soortgelijke eigenschappen vertoonen, die hen voor de regeering onbekwaam maken of het aanzien van den troon kunnen schaden.

5. Onze wijzen zullen de teugels der regeering alleen aan hen toevertrouwen, die de bekwaamheid bezitten, met onvoorwaardelijke standvastigheid, ja, zoo noodig zelfs met wreedheid te regeeren.

6. In geval van ziek worden of van verlies der wilskracht moet de koning de teugels der regeering in andere, meer bekwame handen leggen.

7. De plannen van den koning voor het heden, nog meer echter die voor de toekomst, zullen zelfs aan zijn naaste raadgevers onbekend zijn. Alleen de koning zelf en drie ingewijden zullen de plannen voor de toekomst kennen.

8. In den persoon des konings, die met onbuigzamen wil meester over zichzelf en over de menschheid zal zijn, zullen allen de belichaming van het lot en zijn onbekende paden zien. Niemand zal weten wat de koning met zijn bevelen bereiken wil; niemand zal zijn onbekenden weg durven kruisen.

9. Vanzelfsprekend moet de geestelijke hoogheid van den koning overeenstemmen met de beteekenis van de hem toevertrouwde plannen. Daarom zal de koning den troon eerst bestijgen, als onze wijzen zijn bekwaamheden hebben vastgesteld.

10. Opdat het volk zijn koning kent en liefheeft, moet hij op de openbare pleinen voor hen spreken. Dit leidt tot de zeer noodzakelijke vereeniging van de twee krachten, die wij tegenwoordig

door de terreur van elkaar scheiden. Deze terreur was voor ons totnutoe onvermijdelijk, want alleen dank zij hun scheiding konden wij de beide krachten aan ons onderwerpen.

11. De koning der Joden mag zich niet door hartstocht en zeker niet door zinnelijkheid laten beheerschen; dierlijke drijfveeren, die zijn geestelijke bekwaamheden zouden kunnen verzwakken, mag hij nooit laten opkomen. Zinnelijkheid vernietigt meer dan elke andere hartstocht de bekwaamheden van den geest en de klaarheid van den blik; zij leidt het denken naar de slechtste en meest dierlijke zijde der menschelijke natuur.

12. De wereldvorst uit het heilige geslacht Davids, de zuil der menschheid, moet al zijn persoonlijke neigingen aan het welzijn van zijn volk opofferen. Onze vorst moet het voorbeeld van onberispelijkheid zijn.

Onderteekend door de vertegenwoordigers van Sion van den 33en graad.

[illegible] treffen, dat niemand anders van deze geheimen iets te weten [illegible]

[illegible]

5. Onze wijzen zullen de teugels der regeering alleen aan hen toevertrouwen, die de bekwaamheid bezitten, met [illegible] [illegible], zoo noodig zelfs met wreedheid te regeeren.

6. In geval van ziek worden of van verlies der wilskracht moet de koning de teugels der regeering in andere, meer bekwame handen leggen.

7. De plannen van den koning voor het heden, nog meer echter die voor de toekomst, zullen zelfs aan zijn naaste raadgevers onbekend zijn. Alleen de koning zal [illegible] zijn ingewijden, zullen de plannen voor de toekomst kennen.

8. In den persoon des konings, die met onbuigzamen wil [illegible] over zichzelf en over de menschheid [illegible] zal zijn, zullen allen de [illegible] van het lot en zijn onbekende paden zien. Niemand [illegible] wat de koning met zijn bevelen bedoelt, [illegible] niemand [illegible] zijn onbekenden weg durven kruisen.

9. Vanzelfsprekend moet de [illegible] van den koning [illegible] van de hem toevertrouwde plannen. Daarom zal de koning den troon eerst bestijgen als [illegible] zijn bekwaamheden hebben [illegible].

10. Opdat het volk zijn koning kent [illegible], moet hij op de openbare plaatsen [illegible] spreken. Dit leidt tot de [illegible] van de twee krachten, die [illegible] tegenwoordig

De beteekenis der Protocollen voor de niet-Joodsche volken

In de inleiding tot deze uitgave der Protocollen is reeds uiteengezet, dat het niet waarschijnlijk is, dat hun samensteller ooit met zekerheid zal kunnen worden aangewezen. Dezen bij de niet-Joden te zoeken moet om verschillende redenen ongerijmd geacht worden. Een niet-Jood, die den Joden een poets zou hebben willen bakken, zou voorzeker de Protocollen niet in twee deelen gesplitst hebben, zooals in werkelijkheid het geval is. Het eerste deel, dat de Protocollen der eerste negen zittingen omvat, geeft de denkbeelden en maatregelen aan, die de Joden in toepassing hebben gebracht en nog zullen brengen om de niet-Joodsche volken tot onderwerping aan het Jodendom te dwingen. Protocol 10 en volgende daarentegen houden zich bezig met de organisatie van den Joodschen staat, wanneer eenmaal die onderwerping een feit zal zijn.

Hoewel ook in dit tweede gedeelte nog een aantal cynische opvattingen tot uiting komen, blijkt toch menigmaal dat het Jodendom in de dwaling verkeert, zijn heerschappij ook den bate van de onderworpen volken te kunnen uitoefenen, en het is zeker onaannemelijk te achten, dat een vijand van het Jodendom dit tweede gedeelte zou hebben uitgedacht en uitgewerkt.

Beide gedeelten vormen intusschen één geheel, dat overal volkomen den Joodschen geest weerspiegelt, zóózeer dat het niet moeilijk zou vallen, de Protocollen — als deze niet bestonden of verloren gingen — geheel uit oudere en moderne Joodsche geschriften nagenoeg volledig op te bouwen. De Talmoed, de Toledaner brief, de redevoeringen der rabbijnen op het Joodsche kerkhof te Praag, de dagboeken van Herzl en tal van andere moderne Joodsche geschriften zouden de bouwstoffen daarvoor kunnen leveren. In het „Gutachten zum Berner Prozess" van Ulrich Fleischhauer vindt men dit alles uitvoerig uiteengezet. En het is een Jood van groote beteekenis, Arthur Trebitsch, — al wordt hij door zijn rasgenooten niet als zoodanig erkend — die in zijn werk „Deutscher Geist oder Judentum?" grooten nadruk er op legt, dat de Protocollen volkomen den Joodschen geest weerspiegelen, terwijl hij tevens de niet-Joden met klem waarschuwt, zich niet door Joodsche kreten van „vervalsching!" enz. van de wijs te laten brengen, maar het hun als het ware door de Voorzienigheid in handen gespeelde materiaal meedoogenloos als wapen tegen zijn rasgenooten aan te wenden.

De waarde der Protocollen voor de niet-Joden kan niet hoog genoeg worden aangeslagen. Niet alleen, omdat ze als waarschuwing voor alle niet-Joodsche volken moeten dienen, wat deze in de toekomst van het Jodendom hebben te wachten — zooals dit reeds in het Tsaristische Rusland in 1917 in vervulling is gegaan, maar bovendien ook zooals door Jodendom en trawanten het Duitsche volk en het Spaansche vóór dat Hitler en Franco aan de macht kwamen, aan den afgrond zijn gebracht. Maar vooral ook, omdat op dit oogenblik reeds bij alle volken, die nog niet het Jodendom hebben afgeschud, de duidelijke gevolgen zijn te bespeuren van de noodlottige

uitwerking, die de in de Protocollen genoemde Joodsche denkbeelden en handelingen voor hen gehad hebben.

Hierdoor wordt dan de echtheid dier Protocollen op de meest overtuigende wijze bewezen. Waar in den tekst daarvan Joodsche maatregelen genoemd worden, die in het verleden werden genomen, of zoodanige, die nog zullen genomen worden, blijkt dit door de geschiedenis van de vorige eeuw, en van de twintigste, maar al te duidelijk bevestigd te worden. Prot. 2, § 6 en 7, behandelen de macht, die in het bezit der Pers ligt, en het voornemen der Joden, zich daarvan meester te maken. Dit is inderdaad geschied. Prot. 3, § 7 zegt: Wij zullen ons aan de arbeiders als hun bevrijders voordoen, en hen in onze legers van socialisten, enz. opnemen. Het is gebeurd. In Prot. 5, § 13 staat m.a.w.: Wij zullen in alle partijen en bewegingen voor de vrijheid opkomen, en deze door onze sprekers doen verkondigen". Ook dit is werkelijkheid geworden.

Prot. 2, § 1 schrijft voor, dat bij de oorlogen alle annexaties vermeden moeten worden. Deze eisch vormde een der 14 punten van Wilson, die onder sterken Joodschen invloed stond.

Prot. 3 § 13 „Met behulp van het goud, dat geheel in onze handen is, zullen wij met alle verborgen middelen een algemeene economische crisis in het leven roepen, en heele legers arbeiders in alle landen gelijktijdig op de straat werpen". Ook dit is alweer geschied, en de halve wereld zucht nog daaronder.

Op deze wijze kan men voortgaan, en steeds zal men in de geschiedenis van onzen tijd een bevestiging der Protocollen vinden.

De zorg voor onze toekomst en voor die van ons volk stelt derhalve aan ons den dringenden eisch te verhoeden, dat de Protocollen nog verder bewaarheid worden en in werkelijkheid worden omgezet. Geen in- en uitwendige vrede is mogelijk, waar het Jodendom in het spel is.

Dr. P. MOLENBROEK.

